

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง การศึกษาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าในกรุงเทพมหานคร โดยนำเสนอเป็น 2 ตอน ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า นำเสนอในหัวข้อต่อไปนี้

- 1.1 สถานภาพของผู้ให้ข้อมูล (ตารางที่ 8-11)
- 1.2 ปัญหาของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า (ตารางที่ 12-17)
- 1.3 องค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม (ตารางที่ 18-19)
- 1.4 ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม (ตารางที่ 20-31)
- 1.5 วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด (ตารางที่ 32-39)

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าในโรงเรียนกรณีตัวอย่าง

- 2.1 โรงเรียนเกษมสันต์ (นามสมมุติ)
- 2.2 โรงเรียนดวงจันทร์ (นามสมมุติ)

ผลการศึกษาโรงเรียนกรณีตัวอย่างแต่ละโรงเรียน นำเสนอในรูปแบบความเรียงตามหัวข้อต่อไปนี้

- 1) ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน
- 2) เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ
- 3) องค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม
- 4) ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม
- 5) วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า

1. สถานภาพของผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลได้แก่ ผู้บริหาร 21 คน ครูประจำชั้น 54 คน ผู้ปกครองของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า จำนวน 34 คน และนักแก้ไขการพูด 22 คน ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามผู้บริหาร แบบสอบถามครูประจำชั้น แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และแบบสอบถามนักแก้ไขการพูด ด้านสถานภาพของผู้ให้ข้อมูล ดังแสดงในตารางที่ 8-12

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของผู้บริหารจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพของผู้บริหาร	จำนวน (N = 21)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	3	14.29
หญิง	18	85.71
อายุ		
ต่ำกว่า 40 ปี	2	9.52
40 – 49 ปี	13	61.90
50 ปีขึ้นไป	6	28.57
วุฒิทางการศึกษา		
ปริญญาตรี	19	90.48
ปริญญาโท	2	9.52
สาขาที่สำเร็จการศึกษา		
บริหารการศึกษา	10	47.62
การศึกษาปฐมวัย	1	4.76
การศึกษาพิเศษ	-	-
สาขาอื่น ๆ	10	47.62

ตารางที่ 8 (ต่อ)

สถานภาพของผู้บริหาร	จำนวน (N = 21)	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมระดับอนุบาล		
ต่ำกว่า 2 ปี	2	9.52
2 - 5 ปี	12	57.14
6 - 10 ปี	2	9.52
11 - 15 ปี	3	14.92
มากกว่า 15 ปี	2	9.50
การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
ไม่เคย	21	100.00
เคย	-	-
การศึกษาดูงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
ไม่เคย	21	100.00
เคย	-	-

จากตารางที่ 8 พบว่าผู้บริหารส่วนใหญ่ร้อยละ 85.71 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 61.90 มีอายุอยู่ระหว่าง 40-49 ปี ร้อยละ 90.48 มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาบริหาร การศึกษาร้อยละ 47.62 ไม่มีผู้ที่สำเร็จการศึกษาสาขาการศึกษาพิเศษ ผู้บริหารส่วนใหญ่ร้อยละ 57.14 มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมระดับอนุบาลอยู่ระหว่าง 2 - 5 ปี ผู้บริหารทั้งหมด ไม่เคยเข้ารับการอบรม และศึกษาดูงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูด ล่าช้า

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของครูประจำชั้นจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพของครูประจำชั้น	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	-	
หญิง	54	100.00
อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	15	27.78
31 - 40 ปี	21	38.89
41 - 50 ปี	18	33.33
วุฒิทางการศึกษา		
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	12	22.22
ปริญญาตรี	40	74.07
ปริญญาโท	2	3.70
สาขาที่สำเร็จการศึกษา		
การศึกษาปฐมวัย	25	46.30
การศึกษาพิเศษ	2	3.70
สาขาอื่น ๆ	13	24.07
ไม่ระบุสาขา	14	25.93
ประสบการณ์ในการสอนเด็กปฐมวัยปกติ		
ต่ำกว่า 2 ปี	5	9.26
2 - 5 ปี	12	22.22
6 - 10 ปี	18	33.33
10 - 15 ปี	6	11.11
มากกว่า 15 ปี	13	24.07
ประสบการณ์ในการสอนเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
0 - 2 ปี	39	72.22
3 - 5 ปี	10	18.52
6 - 10 ปี	5	9.26

ตารางที่ 9 (ต่อ)

สถานภาพของครูประจำชั้น	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
จำนวนนักเรียนในความดูแล		
ต่ำกว่า 25 คน	12	22.22
25 - 30 คน	17	31.48
31 - 35 คน	18	33.33
36 - 40 คน	6	11.11
มากกว่า 40 คน	1	1.85
จำนวนนักเรียนในความดูแลที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
1 คน	36	66.67
2 คน	13	24.07
3 คน	3	5.56
5 คน	2	3.70
การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาการพูด		
ไม่เคย	51	94.44
เคย	3	5.56
การศึกษาดูงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูด		
ไม่เคย	50	92.59
เคย	4	7.41

จากตารางที่ 9 พบว่า ครูประจำชั้นทั้งหมดเป็นเพศหญิง และส่วนใหญ่ร้อยละ 72.22 มีอายุอยู่ระหว่าง 31 - 50 ปี ร้อยละ 74.07 มีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี โดยร้อยละ 46.03 เป็นสาขาการศึกษาปฐมวัย และเป็นครูที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทเฉพาะเพียงร้อยละ 3.70 ส่วนใหญ่ร้อยละ 68.41 มีประสบการณ์สอนเด็กวัยปฐมวัยปกติ 6 ปีขึ้นไป และร้อยละ 72.22 มีประสบการณ์ในการสอนเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าอยู่ระหว่าง 0 - 2 ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 65.81 มีจำนวนนักเรียนในความดูแลอยู่ระหว่าง 25 - 35 คน และครูประจำชั้นส่วนใหญ่ร้อยละ 66.67 มีนักเรียนในความดูแลที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า จำนวน 1 คน ครูประจำชั้นแทบทั้งหมดร้อยละ 94.44 ไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูด และร้อยละ 92.59 และไม่เคยศึกษาดูงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูด

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพของผู้ปกครอง	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	5	14.71
หญิง	29	85.29
อายุ		
21 - 30 ปี	1	2.94
31 - 40 ปี	23	67.65
41 - 50 ปี	10	29.41
ความสัมพันธ์กับเด็ก		
บิดา	5	14.71
มารดา	27	79.41
ญาติ	2	5.88
สถานภาพการสมรส		
อยู่ด้วยกัน	31	91.18
หย่าร้าง	2	5.88
ม่าย	1	2.94

ตารางที่ 10 (ต่อ)

สถานภาพของผู้ปกครอง	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
อาชีพ		
แม่บ้าน	10	29.41
ธุรกิจส่วนตัว หรือค้าขาย	15	44.12
รับจ้าง (บริษัทเอกชน)	4	11.76
รับราชการ	3	8.82
รัฐวิสาหกิจ	2	5.88
วุฒิทางการศึกษา		
ประถมศึกษา	2	5.88
มัธยมศึกษาตอนต้น	5	14.71
มัธยมศึกษาตอนปลาย	7	20.59
อนุปริญญา	6	17.65
ปริญญาตรี	13	38.24
ปริญญาโท	1	2.94
รายได้ต่อเดือนของครอบครัว		
ต่ำกว่า 15,000 บาท	8	23.53
15,000 - 30,000 บาท	15	44.12
30,001 - 45,000 บาท	3	8.82
45,001 - 60,000 บาท	4	11.76
มากกว่า 60,000 บาท	4	11.76

ตารางที่ 10 (ต่อ)

สถานภาพของผู้ปกครอง	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
จำนวนบุตร		
1 คน	13	38.24
2 คน	13	38.24
3 คน	8	23.53
ลำดับการเกิดของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
คนที่ 1	18	52.94
คนที่ 2	12	35.29
คนที่ 3	4	11.76

จากตารางที่ 10 พบว่า ผู้ปกครองที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ร้อยละ 85.29 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 67.65 มีอายุอยู่ระหว่าง 31 - 40 ปี ร้อยละ 79.41 มีความสัมพันธ์กับเด็กเป็นมารดา ผู้ปกครองส่วนใหญ่ร้อยละ 91.18 มีสถานภาพการสมรสอยู่ด้วยกัน ผู้ปกครองจำนวนมากร้อยละ 44.12 ทำธุรกิจส่วนตัว คือ ค้าขาย รองลงมาคือ เป็นแม่บ้าน ร้อยละ 29.41 ส่วนใหญ่ร้อยละ 58.65 มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนใหญ่ร้อยละ 67.65 มีรายได้ไม่เกิน 30,000 บาท ผู้ปกครองที่มีจำนวนบุตร 1 คน และ 2 คน มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 38.24 และลำดับการเกิดของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าส่วนใหญ่เป็นบุตรคนที่ 1 ร้อยละ 58.94

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของนักแก้ไขการพูดจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพของนักแก้ไขการพูด	จำนวน (N = 22)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	1	4.55
หญิง	21	95.45
อายุ		
36 – 40 ปี	8	36.36
41 – 45 ปี	10	45.45
46 – 50 ปี	4	18.18
วุฒิทางการศึกษาสูงสุด		
ปริญญาโท	21	95.45
ปริญญาเอก	1	4.55
สาขาที่สำเร็จการศึกษา		
ความผิดปกติทางการสื่อความหมาย	21	95.45
ไม่ระบุสาขา	1	4.55
ประสบการณ์ทำงานแก้ไขการพูด		
2 – 5 ปี	2	9.09
6 – 10 ปี	8	36.36
10 – 15 ปี	5	22.73
มากกว่า 15 ปี	7	31.82

จากตารางที่ 11 พบว่า นักแก้ไขการพูดแทบทั้งหมด ร้อยละ 95.45 เป็นเพศหญิง และมีอายุ 36 ปี ขึ้นไปแทบทั้งหมดร้อยละ 95.45 มีวุฒิทางการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาโท สาขาความผิดปกติทางการสื่อความหมาย นักแก้ไขการพูดแทบทั้งหมดร้อยละ 91.00 มีประสบการณ์ในการทำงานแก้ไขการพูด 6 ปี ขึ้นไป

2. ปัญหาของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า

2.1 ข้อมูลจากผู้ปกครอง

ผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้ปกครองของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า จำนวน 34 คน ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง ในด้านการออกเสียง ความหมายของคำ โครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ และการใช้ภาษาในสังคม ดังแสดงในตารางที่ 13-17

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของเด็กจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพของเด็ก	จำนวน	ร้อยละ
	(N = 34)	
เพศ		
ชาย	20	58.82
หญิง	14	41.18
อายุเด็ก		
3 ปี	2	5.88
5 ปี	3	8.82
6 ปี	12	35.29
7 ปี	11	32.35
8 ปี	6	17.65
ความบกพร่องของเด็ก		
ไม่มีความบกพร่องอื่นร่วมด้วย	1	2.94
มีความบกพร่องอื่นร่วมด้วย	33	97.06
<u>ลักษณะความบกพร่อง</u>		(N = 33)
ออทิสติก	12	36.36
ความบกพร่องทางสติปัญญา	11	33.33
พัฒนาการล่าช้า	7	21.21
สมาธิสั้น	2	6.06
ความบกพร่องทางอารมณ์จิตใจ	1	3.03

จากตารางที่ 12 พบว่า เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าส่วนใหญ่ ร้อยละ 58.82 เป็นเพศชาย ส่วนใหญ่ร้อยละ 67.64 มีอายุ 6-7 ปี เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าแทบทั้งหมด ร้อยละ 97.06 มีความบกพร่องอื่นร่วมด้วยลักษณะความบกพร่องที่พบมาก คือ ออทิสติก ร้อยละ 36.36 และความบกพร่องทางสติปัญญา ร้อยละ 33.33

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของเด็กจำแนกตามข้อมูลปัญหาของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ด้านการออกเสียง

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
การออกเสียง		
ไม่พูดเลย	5	14.71
ออกเสียงพูดไม่ชัด	19	55.88
ออกเสียงพูดชัด	10	29.41

จากตารางที่ 13 พบว่า เด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 55.88 ออกเสียงพูดไม่ชัด และมีเด็กที่ออกเสียงพูดชัด ร้อยละ 29.41 และไม่พูดเลย ร้อยละ 14.71

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของเด็กจำแนกตามข้อมูลปัญหาของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ด้านความหมายของคำ

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
ความเข้าใจภาษา		
การเชื่อมโยงความหมายคำ		
ไม่สามารถเข้าใจว่าคำบางคำมีหลายความหมาย	28	82.35
ไม่สามารถแปลความหมายที่คำสรรพนามแทนอยู่ได้	23	67.65
ตีความคำพูดตามตัวอักษรโดยไม่เข้าใจว่าเป็นสำนวนหรืออุปมาอุปไมย	23	67.65

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
ไม่เข้าใจความหมายหรือความสัมพันธ์ระหว่างคำ 2 คำที่เกี่ยวข้องกัน แม้ว่าจะเข้าใจคำแต่ละคำ	17	50.00
รู้จักความหมายของคำที่มีลักษณะเฉพาะมาก ๆ โดยไม่สามารถ เชื่อมโยงคำไปสู่ของที่แสดงถึงสิ่งเดียวกัน แต่มีลักษณะ แตกต่างกันออกไป	15	44.12
ไม่สามารถเข้าใจคำที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ เวลา จำนวน	11	32.35
การแสดงออกทางภาษา		
ไม่พูดเลย	5	14.71
พูดในระดับคำที่สามารถสื่อความหมายได้	29	85.29
<u>คำศัพท์</u>	(N=29)	
บอกลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ตามที่เห็นได้ แต่ไม่สามารถสรุปเป็น ความคิดรวบยอด	24	82.76
<u>การเลือกใช้คำ</u>	(N=29)	
ไม่สามารถดึงคำออกมาจากความทรงจำ หรือคิดหาคำพูดในสิ่งที่ รู้จัก	25	86.21
เรียงลำดับคำในการพูดผิดปกติ	25	86.21
ใช้คำประกอบคำกริยาไม่ถูกต้องทำให้ความหมายเปลี่ยนไป หรือ ไม่เข้าใจ	24	82.76
ใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้อง	21	72.41
ใช้การจำเสียงของคำมากกว่าการใช้กฎโครงสร้างของคำ	19	65.52
ใช้คำที่มีลักษณะใกล้เคียงแทนคำที่จะพูดถึง	18	62.07
พูดเสียงพยัญชนะต้นซ้ำ ๆ บางครั้งก็ถูกบางครั้งก็ผิดก่อนออกเสียง คำนั้น	17	58.62
ใช้คำศัพท์แทนความหมายต่าง ๆ กว้างมาก โดยไม่สามารถหา คำศัพท์ที่เฉพาะเจาะจงแทนได้	16	55.17

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
	(N=34)	
<u>การพูดที่ผิดไปจากคนทั่วไป</u>	(N=29)	
พูดลอย ๆ ไม่ตรงกับสถานการณ์	20	68.97
พูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ชัดเจน เป็นเสียงพึมพำฟังแล้วไม่เข้าใจ	20	68.97
มีความผิดปกติอย่างชัดเจนในการเปล่งเสียงพูด ความดังของเสียง	19	65.52
ระดับเสียง		
เปล่งเสียงแปลก ๆ ซ้ำ ๆ ในลักษณะเล่นกับตนเองมากกว่าต้องการ	13	44.83
พูดได้ตอบกับผู้อื่น		
พูดซ้ำ ๆ วกไป วนมาพูดซ้ำคำจากสิ่งที่เคยได้ยินมา	9	31.03
พูดตามคำพูดคนอื่นแทนการโต้ตอบ	7	24.14
ออกเสียงและทำท่าทางที่ไม่มีความหมาย ใช้ภาษาของตนเอง	7	24.14
ซึ่งคนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง		
พูดซ้ำคำถามทั้งหมดหรือบางส่วนแล้วจึงตอบ	4	13.79
พูดตามทั้งประโยคโดยเปล่งคำบางคำในประโยคนั้น	3	10.34
<u>การพูดสรุปหาเหตุผล</u>	(N=29)	
ไม่สามารถพูดสรุปหาเหตุผลว่า ทำไม หรืออย่างไรได้	29	100.00

จากตารางที่ 14 พบว่า ในระดับความหมายของคำ เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า จำนวนมากมีความบกพร่อง ในเรื่องความเข้าใจภาษาในส่วนของกรเชื่อมโยงความหมายของคำ ในทุกหัวข้อ โดยปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ร้อยละ 82.35 ไม่สามารถเข้าใจความหมายว่าคำบางคำมีหลายความหมาย และรองมาคือ ไม่สามารถแปลความหมายที่คำสรรพนามแทนอยู่ได้และตีความคำพูดตามตัวอักษรโดยไม่เข้าใจว่าเป็นสำนวนหรืออุปมาอุปไมย ร้อยละ 67.65 เท่ากัน

ในเรื่องการแสดงออกทางภาษา ส่วนใหญ่ร้อยละ 85.29 สามารถพูดในระดับคำที่สามารถสื่อความหมายได้ โดยในด้านคำศัพท์ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.76 บอกลักษณะของสิ่งต่างๆ ตามที่เห็นได้ แต่ไม่สามารถสรุปเป็นความคิดรวบยอด เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าทั้งหมดมีความบกพร่องในด้านการสรุปหาเหตุผลโดยไม่สามารถพูดสรุปหาเหตุผลว่า ทำไม หรือ อย่างไร ได้ และส่วนใหญ่มีความบกพร่องในด้านการเลือกใช้คำในทุกหัวข้อ โดยหัวข้อที่มีความบกพร่องมาก

ที่สุดคือ ไม่สามารถดึงคำออกมาจากความทรงจำหรือคิดหาคำพูดในสิ่งที่รู้จัก ร้อยละ 86.21 เรียงลำดับคำในการพูดผิดปกติ ร้อยละ 86.21 และใช้คำประกอบคำกริยาไม่ถูกต้องทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่เข้าใจ ร้อยละ 82.76 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ในด้านการพูดที่ผิดไปจากคนทั่วไปเป็นด้านที่พบความบกพร่องน้อยกว่าด้านอื่นๆ โดยเด็กส่วนใหญ่มีความบกพร่องในหัวข้อ พูดลอยๆ ไม่ตรงกับสถานการณ์ ร้อยละ 68.97 พูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ชัดเจน เป็นเสียงพิมพ์้าฟังแล้วไม่เข้าใจ ร้อยละ 68.97 และมีความผิดปกติอย่างชัดเจนในการเปล่งเสียงพูด ความดังของเสียงระดับเสียง ร้อยละ 65.52 ตามลำดับ

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของเด็กจำแนกตามข้อมูลปัญหาของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าด้านโครงสร้าง ประโยค และไวยากรณ์

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
	(N=34)	
ความเข้าใจภาษา		
<u>ความเข้าใจในรูปแบบ และโครงสร้างประโยค</u>		
ไม่สามารถแยกประโยคที่มีโครงสร้างของไวยากรณ์ต่างกัน	26	76.47
เข้าใจประโยคที่เคยได้ยินประจำ หากเปลี่ยนรูปประโยคจะไม่เข้าใจ	14	41.18
เข้าใจเฉพาะประโยคที่เรียงลำดับอย่างตรงไปตรงมา	8	23.53
<u>การปฏิบัติตามคำสั่ง</u>		
ไม่สามารถทำตามคำสั่ง 3 ขั้นตอนที่ไม่เกี่ยวข้องกันได้	32	94.12
ไม่สามารถทำตามคำสั่ง 2 ขั้นตอนที่ไม่เกี่ยวข้องกันได้	29	85.29
ไม่สามารถทำตามคำสั่ง 3 ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกันได้	27	79.41
ไม่สามารถทำตามคำสั่ง 2 ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกันได้	17	50.00
<u>ประโยคปฏิเสธ</u>		
ไม่สามารถสังเกตการเน้นเสียงในประโยคปฏิเสธ เพื่อหาว่าผู้พูดปฏิเสธเรื่องอะไร	29	85.29
ไม่เข้าใจประโยคปฏิเสธ เพราะสภาพนั้นเป็นนามธรรมไม่ได้ปรากฏให้เห็น	21	61.76

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
<u>ประโยคคำถาม</u>		
ไม่เข้าใจคำถาม "ทำไม" "อย่างไร"	26	76.47
ไม่เข้าใจคำถามที่มีคำประกอบคำกริยา	24	70.59
ไม่เข้าใจคำถาม "อะไร" "ที่ไหน" "ใคร"	6	17.65
<u>ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรม</u>		
ไม่เข้าใจประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรม และแสดงถึงการปฏิเสธ	27	79.41
<u>ประโยคเชิงซ้อน</u>		
ไม่เข้าใจประโยคเชิงซ้อนที่มีคำวิเศษณ์	34	100.00
ไม่เข้าใจประโยคเชิงซ้อนที่มีข้อความไม่เรียงตามลำดับเวลา	30	88.24
ไม่เข้าใจประโยคเชิงซ้อนที่มีคำเชื่อม	28	82.35
การแสดงออกทางภาษา		
ไม่พูดเลย	5	14.71
พูดในระดับคำ	4	11.76
พูดในระดับประโยค	25	73.53
<u>การพูดในระดับประโยค</u> (N=25)		
ประโยคคำถาม		
ถามคำถามไม่ตรงตามที่ต้องการโดยใช้คำถามที่สั้นเกินไป	15	60.00
ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ		
ถามโดยพูดเป็นประโยคบอกเล่า แต่ขึ้นเสียงสูงแบบ	3	12.00
ประโยคคำถาม		
ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรม (N=25)		
พูดประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรมสลับกัน	16	64.00
ประโยคเชิงซ้อน (N=25)		
รวมประโยคความเดียวมากกว่า 1 ประโยค มาเป็นประโยค	21	84.00
เชิงซ้อนประโยคเดียวไม่ได้		

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
<u>ลักษณะการพูด</u>	(N=25)	
พูดเป็นคำ ๆ แต่มีความหมายระดับประโยค	18	72.00
จำนวนคำที่เด็กพูดได้ในแต่ละประโยค		
2 - 3 คำ	10	40.00
4 - 5 คำ	11	44.00
6 - 8 คำ	4	16.00
อธิบาย เล่า หรือถาม โดยลำดับคำขยายไม่ถูกต้อง	20	80.00
พูดประโยคยาว ๆ แล้วมักจะพูดผิดหลักไวยากรณ์	21	84.00
<u>ประโยคที่เด็กพูดได้</u>	(N=25)	
ประโยคบอกอธิบายตรง ๆ	25	100.00
ประโยคปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา	25	100.00
ประโยคคำถามตรง ๆ	25	100.00
ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรมหรือผู้ถูกกระทำ	6	24.00
ประโยคคำถามที่มีคำปฏิเสธอยู่ในคำถาม	3	12.00
ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรมหรือผู้ถูกกระทำ และแสดงถึง	1	4.00
การปฏิเสธ		
ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกรรมหรือผู้ถูกกระทำ	-	-
และแสดงถึงการปฏิเสธ		

จากตารางที่ 15 พบว่า ในระดับโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ส่วนใหญ่มีความบกพร่องในเรื่องความเข้าใจภาษา ในด้านประโยคคำสั่ง (ตั้งแต่ร้อยละ 50.00 ถึง ร้อยละ 94.12) ประโยคปฏิเสธ (ร้อยละ 61.76 – ร้อยละ 85.29) ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรม (ร้อยละ 79.41) และประโยคเชิงซ้อน (ตั้งแต่ร้อยละ 82.35 ถึง ร้อยละ 100.00) ในด้านประโยคคำถาม ส่วนใหญ่ร้อยละ 76.47 ไม่เข้าใจคำถาม “ทำไม” “อย่างไร” และร้อยละ 70.59 ไม่เข้าใจคำถามที่มีคำประกอบคำกริยา และในด้านความเข้าใจในรูปแบบและโครงสร้างประโยค ส่วนใหญ่ร้อยละ 76.47 ไม่สามารถแยกประโยคที่มีโครงสร้างของไวยากรณ์ต่างกัน และจำนวนมาก ร้อยละ 41.18 เข้าใจประโยคที่เคยได้ยินประจำ หากเปลี่ยนรูปประโยคจะไม่เข้าใจ อย่างไรก็ตามมีเพียงส่วนน้อยคือ ร้อยละ 23.53 ที่เข้าใจเฉพาะประโยคที่เรียงลำดับอย่างตรงไปตรงมา และ เพียงร้อยละ 17.65 ที่ไม่เข้าใจคำถาม “อะไร” “ที่ไหน” “ใคร” เท่านั้น ส่วนในเรื่องการแสดงออกทางภาษา เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าส่วนใหญ่ ร้อยละ 73.53 พูดในระดับประโยค โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 72.00 ของเด็กที่พูดในระดับประโยค พูดเป็นคำ ๆ แต่มีความหมายระดับประโยค และส่วนใหญ่ร้อยละ 88.00 ของเด็กที่พูดในระดับประโยค มีจำนวนคำที่พูดในแต่ละประโยค 2-5 คำ และส่วนใหญ่ ร้อยละ 84.00 พูดประโยคยาวๆ แล้วมักจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ และร้อยละ 80.00 อธิบายเล่าหรือถามโดยลำดับคำขยายไม่ถูกต้อง เด็กทั้งหมดสามารถพูดประโยคอธิบายตรง ๆ ประโยคปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา ประโยคคำถามตรง ๆ แต่มีเพียง ร้อยละ 4.00-ร้อยละ 24.00 ที่สามารถพูดประโยคซับซ้อน ได้แก่ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรมหรือผู้ถูกกระทำ ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกรรมหรือผู้ถูกกระทำ และแสดงถึงการปฏิเสธ และไม่มีใครสามารถพูดประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรม หรือผู้ถูกกระทำและแสดงถึงการปฏิเสธ นอกจากนี้เด็กส่วนใหญ่มีความบกพร่องในการพูดระดับประโยค กล่าวคือร้อยละ 84.00 รวมประโยคความเดียวมากกว่า 1 ประโยค มาเป็นประโยคเชิงซ้อนประโยคเดียวไม่ได้ ร้อยละ 64.00 พูดประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรมสลับกัน และร้อยละ 60.00 ถามคำถามไม่ตรงตามที่ต้องการโดยใช้คำถามที่สั้นเกินไปทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ อย่างไรก็ตาม มีเพียงร้อยละ 12.00 ที่ถามโดยพูดเป็นประโยคบอกเล่า แต่ขึ้นเสียงสูงแบบประโยคคำถาม

ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของเด็กจำแนกตามข้อมูลปัญหาของเด็กที่มีพัฒนาการ
การพูดช้า ด้านการใช้ภาษาในสังคม

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
ความเข้าใจภาษา		
<u>ทักษะทางสังคม และภาษาท่าทาง</u>		
ไม่สามารถพิจารณาสถานการณ์เพื่อสรุปเจตนาของผู้พูดได้ อย่างเหมาะสม แต่กลับตีความตามตัวอักษรที่ได้ยินเท่านั้น	29	85.29
ไม่รู้จักสังเกตสีหน้าและภาษาท่าทางของผู้ที่ตนพูดด้วย หรือ ตีความผิด ๆ	21	61.76
ขาดการติดต่อสื่อสาร และขาดจินตนาการในการเล่น	19	55.88
<u>การฟัง</u>		
เมื่อมีเสียงรบกวนไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้	33	97.06
ไม่สามารถจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ฟังได้	32	94.12
จำข้อความยาว ๆ หรือเรื่องราวที่ฟังมาไม่ได้ เพราะอาศัยการจำเป็น คำๆ หาความหมายความสัมพันธ์แล้วจำเฉพาะส่วนที่ สำคัญไม่ได้	30	88.24
การแสดงออกทางภาษา		
<u>การพูดโต้ตอบกับผู้อื่น</u>		
ไม่สามารถตอบคู่สนทนา ไม่ถามต่อ หรือแสดงความคิดเห็น ในหัวข้อสนทนา	32	94.12
ไม่สามารถสนทนากับใครได้นาน พูดแต่เรื่องที่ตนเองสนใจ โดยไม่สนใจว่าจะมีใครฟังหรือไม่	30	88.24
ไม่สามารถเป็นผู้เริ่มต้นการสนทนา	29	85.29
พูดแทรก หรือผูกขาดการพูดคนเดียว	27	79.41
ใช้การถามคำถามซ้ำ ๆ เพื่อเริ่มสนทนา	20	58.82
ไม่สามารถแสดงเจตนาในการสื่อสาร	19	55.88
ถามเอง – ตอบเอง	7	20.59

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
<u>การรักษาหัวเรื่องในการสนทนา</u>		
พูดนอกเรื่องไม่สามารถร่วมพูดคุยในเรื่องเดียวกับที่คนอื่นกำลัง คุยกันอยู่	32	94.12
<u>การให้ข้อมูลแก่ผู้ฟัง</u>		
ไม่สามารถถ่ายทอดข้อมูลที่เป็นนามธรรมเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ	34	100.00
ไม่สามารถให้รายละเอียดแก่ผู้อื่นได้ในสถานการณ์ที่ตนพบ หรือข้อมูลของตนเองที่ต้องการสนทนาให้ผู้อื่นเข้าใจ	32	94.12
<u>การปรับคำให้เหมาะกับบุคคลหรือสถานการณ์</u>		
ไม่สามารถปรับคำให้เหมาะกับบุคคล หรือสถานการณ์ที่ต่างกันไป	32	94.12
<u>การใช้คำถามซึ่งเป็นคำขอร้องทางอ้อม</u>		
ไม่สามารถใช้คำถามเพื่อขอร้องแทนการบอกตรง ๆ	34	100.00
<u>ทักษะทางสังคม และภาษาท่าทาง</u>		
ไม่สามารถแสดงสีหน้าท่าทางหรือถามคำถาม เพื่อให้ผู้ที่ตนพูด ด้วยอธิบายใหม่หรือเพิ่มเติมให้ตนเข้าใจ	34	100.00
ไม่สามารถใช้กิริยาท่าทางในการสื่อความหมายกับคนอื่นได้	29	85.29
ใช้ภาษาท่าทางต่าง ๆ อย่างไม่เหมาะสม	23	67.65
ใช้ท่าทางประกอบมากเกินไปจนความจำเป็นขณะพูด	13	38.24
<u>การฟัง</u>		
ฟังคำสั่งหรือเรื่องราวเข้าใจ แต่จำหรือพูดสลับกลับขั้นตอน	34	100.00
พูดสลับเสียงของคำบางคำ	8	23.53

จากตารางที่ 16 พบว่า ในระดับการใช้ภาษาในสังคม เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ส่วนใหญ่มีความบกพร่องในเรื่องความเข้าใจภาษาในทุกหัวข้อย่อยของทุกด้าน โดยในหัวข้อทักษะทางสังคมและภาษาท่าทาง มีความบกพร่องในเรื่องไม่สามารถพิจารณาสถานการณ์เพื่อสรุปเจตนาของผู้พูดได้อย่างเหมาะสม แต่กลับตีความตามตัวอักษรที่ได้ยินเท่านั้นสูงที่สุด คือร้อยละ 85.29 และในหัวข้อการฟัง แทบทั้งหมดร้อยละ 97.06 ไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้เมื่อมีเสียงรบกวน และร้อยละ 94.12 ไม่สามารถจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ฟังได้

ในเรื่องการแสดงออกทางภาษา เด็กส่วนใหญ่มีความบกพร่องในทุกด้าน โดยในด้านการพูดได้ตอบกับผู้อื่น ส่วนใหญ่มีความบกพร่องทุกหัวข้อ ยกเว้น การถามเองตอบเอง ซึ่งมีเพียงร้อยละ 20.59 ที่มีความบกพร่องในด้านนี้ ทั้งนี้โดยแทบทั้งหมดร้อยละ 94.12 ไม่สามารถตอบคู่สนทนา ไม่ถามต่อ หรือแสดงความคิดเห็นในหัวข้อสนทนา ร้อยละ 88.24 ไม่สามารถสนทนากับใครได้นาน พูดแต่เรื่องที่ตนเองสนใจ โดยไม่สนใจว่าจะมีใครฟังหรือไม่และร้อยละ 85.29 ไม่สามารถเป็นผู้เริ่มต้นการสนทนา ตามลำดับ แทบทั้งหมด ร้อยละ 94.12 มีความบกพร่องในด้านการรักษาหัวเรื่องในการสนทนา และแทบทั้งหมดมีความบกพร่องในด้านการให้ข้อมูลแก่ผู้ฟัง (ร้อยละ 94.12 – ร้อยละ 100.00) ด้านการปรับคำให้เหมาะกับบุคคล หรือ สถานการณ์ที่ต่างกันไป (ร้อยละ 94.12) และด้านการใช้คำถามเพื่อขอร้องแทนการบอกตรงๆ (ร้อยละ 100.00) ส่วนในด้านทักษะทางสังคมและภาษาท่าทาง ทั้งหมดไม่สามารถแสดง สีหน้าท่าทางหรือถามคำถามเพื่อให้ผู้ที่ตนพูดด้วยอธิบายใหม่หรือเพิ่มเติมให้ตนเข้าใจ และส่วนมากร้อยละ 85.29 ไม่สามารถใช้กิริยาท่าทางในการสื่อความหมายกับคนอื่นได้ และในด้านการฟัง ทั้งหมดก็ฟังคำสั่งหรือเรื่องราวเข้าใจ แต่จำหรือพูดสลับกลับขั้นตอน

2.2 ข้อมูลจากนักแก้ไขการพูด

นักแก้ไขการพูดได้ให้ข้อมูลปัญหาในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มในด้านตัวเด็ก ครอบครัว และโรงเรียน ดังรายละเอียดในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 จำนวนร้อยละของนักแก้ไขการพูดจำแนกตามข้อมูลปัญหาในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ในด้านตัวเด็ก

รายการ	จำนวน (N=22)	ร้อยละ
ปัญหาในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม		
<u>ด้านตัวเด็ก</u>		
พฤติกรรมที่ยังไม่เหมาะสมและความไม่พร้อมที่จะฝึก	19	86.36
ความรุนแรงของสภาวะปัญหา	16	72.73
ความบกพร่องทางสติปัญญา	13	59.09
ความเจ็บป่วยทางกาย หรือความพร้อมทางกาย	9	40.91
ค้นพบปัญหาล่าช้า ความตรง และความรวดเร็วในการวินิจฉัย	7	31.82
การส่งต่อที่ล่าช้า	1	4.55
ระยะเวลาในการนัดนาน	1	4.55

จากตารางที่ 17 พบว่า ปัญหาในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านตัวเด็กที่นักแก้ไขการพูดเห็นว่ามีปัญหามากที่สุดคือ พฤติกรรมที่ยังไม่เหมาะสม และความไม่พร้อมที่จะฝึก ร้อยละ 86.36 รองลงมาคือ ความรุนแรงของสภาวะปัญหา ร้อยละ 72.73 และความบกพร่องทางสติปัญญา ร้อยละ 59.09

3. องค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม

ผู้บริหารได้ให้ข้อมูลองค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วมในด้าน เป้าหมาย นโยบาย และบุคลากร ดังรายละเอียดในตารางที่ 18-19

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของผู้บริหารจำแนกตามข้อมูลองค์ประกอบของโรงเรียน ในการจัดการเรียนร่วม ด้านเป้าหมายและนโยบาย

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
รูปแบบการจัดการเรียนร่วม		
ชั้นเรียนปกติเต็มเวลาโดยอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น	19	90.48
ชั้นเรียนปกติเต็มเวลาและมีครูการศึกษาพิเศษคอยให้คำแนะนำ ปรึกษา	3	14.29
ชั้นเรียนปกติเต็มเวลาและมีบริการสอนเสริมกระตุ้นพัฒนาการ ภาษาและการพูด	3	14.29
เป้าหมายในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
เพื่อส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้ามีพัฒนาการ มากที่สุด	16	76.19
เพื่อตอบสนองความต้องการจำเป็นของเด็กให้สามารถพัฒนา ศักยภาพได้สูงสุดตามวุฒิภาวะของเด็ก	11	52.38
เพื่อสร้างความเข้าใจการยอมรับเด็กและนำไปสู่การแก้ไขอย่างถูกวิธี	10	47.62
เพื่อส่งเสริมให้มีการยอมรับและช่วยเหลือเด็ก ตลอดจนสร้าง การยอมรับ และความช่วยเหลือนั้นให้เกิดขึ้นในครอบครัวเด็ก	6	28.57
เพื่อส่งเสริมการประสานงานกันระหว่างนักวิชาชีพจากหลาย ๆ สาขา ผู้ปกครอง และ โรงเรียนโดยมีการประสานงาน อย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ	6	28.57

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
นโยบายในการเตรียมการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม		
ด้านการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
การปรับทัศนคติบุคลากรในโรงเรียนให้เกิดการยอมรับและเข้าใจเด็ก	14	66.67
การปรับทัศนคติและความเข้าใจของเด็กปกติต่อเด็กที่พูดล่าช้า	13	61.90
การปรับหลักสูตร วิธีสอน และการประเมินผล	10	47.62
การจัดสื่ออุปกรณ์ที่เหมาะสมเอื้อต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะสื่อส่งเสริมการพูด	9	42.86
จัดเตรียมครูการศึกษาพิเศษ หรือผู้ที่ได้รับการฝึกอบรม	6	28.57
ปรับเปลี่ยนทัศนคติ และสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ปกครอง	6	28.57
จัดคณะทำงานเพื่อทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)	4	19.05
การเตรียมความพร้อมเด็กที่มีพัฒนาการพูดล่าช้าก่อนส่งเข้าเรียนร่วม	3	14.29
การประสานงานขอความช่วยเหลือการส่งเสริมการพูดที่มีอยู่ในชุมชน	2	9.52
นโยบายในการปรับใช้หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการ		
การพูดล่าช้า		
ใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติ	10	47.62
ใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติแต่ปรับเนื้อหาและวิธีการสอนให้ เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของเด็ก แต่ละคน	4	19.05
ใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติ และจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะ บุคคลสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า	3	14.29
ใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะ บุคคล สำหรับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า และจัดบริการ เสริมเพื่อกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูด	3	14.29
ใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติ แต่ปรับเนื้อหา และวิธีการสอนให้ เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของเด็ก และ จัดบริการเสริมเพื่อกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาและการพูด	1	4.76

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายจากต้นสังกัดในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด		
ไม่พบปัญหา	4	19.05
พบปัญหา	17	80.95
ปัญหาที่พบ	(N=17)	
โรงเรียนยังไม่สามารถดำเนินการตามนโยบายได้ทั้งหมด	11	64.17
การปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า	7	41.18
นโยบายเพื่อส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการพูดล่าช้ายังไม่ชัดเจน	7	41.18

จากตารางที่ 18 พบว่า โรงเรียนทั้งหมดมีรูปแบบการจัดการเรียนร่วมแบบชั้นเรียนปกติเต็มเวลา โดยแบ่งเป็นอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้นร้อยละ 90.48 รองลงมา ร้อยละ 14.29 คือมีครูการศึกษาพิเศษคอยให้คำแนะนำปรึกษา และมีบริการสอนเสริมกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูด เป้าหมายในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด โรงเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 76.19 มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าได้มีพัฒนาการมากที่สุด รองลงมาคือเพื่อตอบสนองความต้องการจำเป็นของเด็กให้สามารถพัฒนาศักยภาพได้สูงสุดตามวุฒิภาวะของเด็ก ร้อยละ 52.38 แต่มีโรงเรียนเป็นจำนวนน้อย ร้อยละ 28.57 ที่มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมการประสานงานกันระหว่างนักวิชาชีพจากหลาย ๆ สาขา ผู้ปกครอง และโรงเรียนโดยมีการประสานงานอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

นโยบายในการเตรียมการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า โรงเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.67 ดำเนินการปรับทัศนคติของบุคลากรในโรงเรียนให้เกิดการยอมรับและเข้าใจเด็ก รองลงมาคือการปรับทัศนคติและความเข้าใจของเด็กปกติต่อเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ร้อยละ 61.90 แต่มีโรงเรียนส่วนน้อยที่มีนโยบายการเตรียมความพร้อมเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าก่อนส่งเข้าเรียนร่วม ร้อยละ 14.29 และประสานงานขอความช่วยเหลือด้านการส่งเสริมการพูดที่อยู่ในชุมชน ร้อยละ 9.52

นโยบายในการปรับใช้หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า โรงเรียนทั้งหมดใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติโดยโรงเรียนจำนวนมาก ร้อยละ 47.62 ไม่ได้ดำเนินการปรับใช้ หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า สำหรับโรงเรียนที่ดำเนินการปรับใช้หลักสูตรดำเนินการโดยปรับเนื้อหาและวิธีสอนให้เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของเด็ก แต่ละคน ร้อยละ 19.05 จัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการ การพูดล่าช้า และจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าและจัดบริการเสริมเพื่อกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูด ร้อยละ 14.29

ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายจากต้นสังกัดในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูดโรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหา ร้อยละ 80.95 และปัญหาที่พบมากที่สุดคือโรงเรียนยังไม่สามารถดำเนินการตามนโยบายได้ทั้งหมด ร้อยละ 64.71 รองลงมาคือ มีปัญหาการปรับใช้หลักสูตรให้เหมาะสมกับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า และนโยบายเพื่อส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้ายังไม่ชัดเจน ร้อยละ 41.18

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของผู้บริหารจำแนกตามข้อมูลองค์ประกอบของ
โรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม ด้านบุคลากร

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
วิธีการจัดครูเข้าสอนในชั้นเรียนร่วมที่มีเด็กพัฒนาการการพูดล่าช้า		
มีความรู้เรื่องการศึกษาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	15	71.43
มีใจรักเด็ก และมีความอดทนในการทำงานกับเด็ก	14	66.67
มีความสนใจ และมีเจตคติที่ดีต่อเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า	12	57.14
มีความเข้าใจในสภาพปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล	11	52.38
มีความสนใจในการแสวงหาข้อมูลเพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา	10	47.62
มีจิตวิทยาในการพูดคุยกับเด็ก และผู้ปกครอง	9	42.86
มีความรู้เรื่องวิธีการและเทคนิคการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก	5	23.81
พิจารณาจากคุณวุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์การสอน	4	19.05
บุคลากรที่ให้ความช่วยเหลือในการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาและการพูด		
ไม่มี	16	76.19
มี	5	23.81
ผู้ปฏิบัติ		
	(N = 5)	
ครูประจำชั้นที่ได้รับการอบรมการกระตุ้นพัฒนาการการพูด	4	80.00
ครูการศึกษาพิเศษ	3	60.00

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
การดำเนินการพัฒนาครูเพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
แนะนำให้ครูศึกษาเอกสาร สื่อ และตำราที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง	15	71.43
ส่งครูเข้ารับการอบรมเพื่อฝึกให้มีความรู้พื้นฐาน วิธีการสอนและเทคนิคในการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก	14	66.67
ผู้บริหารปฐมนิเทศและให้ความรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมการพูดด้วยตนเอง	11	52.38
ส่งครูไปศึกษาดูงานการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า	8	38.10
เชิญผู้เชี่ยวชาญในการส่งเสริมการพูดมาให้ความรู้ความเข้าใจแก่ครู	5	23.81
มีครูการศึกษาพิเศษหรือผู้เชี่ยวชาญในการฝึกพูดช่วยฝึกครูในโรงเรียน	3	14.29
การสร้างขวัญและกำลังใจกับครูประจำชั้นที่ดูแลเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
ให้คำปรึกษา เมื่อมีปัญหาในการปฏิบัติงาน	20	95.24
ให้คำยกย่อง ชมเชย	14	66.67
ส่งเสริมให้เพิ่มความรู้อยู่โดยการศึกษาต่อ ดูงาน สัมมนา	13	61.90
มีการปฐมนิเทศ ชี้แจง แนะนำแนวทางวิธีการสอน	12	57.14
มีสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล เงินสะสมจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพครู	10	47.62
พิจารณาความดี ความชอบอย่างถูกต้องตามการปฏิบัติงานจริง	6	28.57
ช่วยเหลือแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในหน้าที่และชีวิตส่วนตัว	5	23.81
รักษาผลประโยชน์ของครูตามสิทธิที่พึงได้รับตามระเบียบ	4	19.05
จัดเงินเพิ่มพิเศษสำหรับครูที่ดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	3	14.29

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ ระยะแรกเริ่มด้านการพูด		
ไม่พบปัญหา	5	23.81
พบปัญหา	16	76.19
ปัญหาที่พบ	(N=16)	
โรงเรียนขาดบุคลากรเฉพาะทางในการแก้ไขปัญหาภาษา และการพูด	16	100.00
การจัดอบรมเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคในการส่งเสริม การพูดมีน้อย	11	68.75
ความสามารถของครูในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา และการพูด	10	62.50
ประสบการณ์ของครูในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา และการพูด	8	50.00
ครูขาดความสนใจในการแสวงหาความรู้	4	25.00
ขวัญและกำลังใจของครู	4	25.00
บุคลากรไม่เห็นความสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการภาษา และการพูด	3	18.75

จากตารางที่ 19 วิธีการจัดครูเข้าสอนในชั้นเรียนร่วมที่มีเด็กพัฒนาการการพูดล่าช้า พิจารณาจากการมีความรู้เรื่องการศึกษาคำเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ร้อยละ 71.43 รองลงมา ร้อยละ 66.67 คือ มีใจรักเด็ก และมีความอดทนในการทำงานกับเด็ก โรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 76.19 ไม่มีบุคลากรที่ให้ความช่วยเหลือในการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาและการพูด มีโรงเรียนจำนวนน้อยร้อยละ 23.81 มีบุคลากรที่ให้ความช่วยเหลือในการกระตุ้นพัฒนาการทาง ภาษาและการพูด โดยมีผู้ที่ปฏิบัติ คือ ครูประจำชั้นที่ได้รับการอบรมกระตุ้นพัฒนาการการพูด โดยเฉพาะ และครูการศึกษาพิเศษ โรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 71.43 มีการดำเนินการพัฒนาครู เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ปฏิบัติโดยแนะนำให้ครู ศึกษาเอกสาร สื่อ และตำราที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง มีการสร้างขวัญและกำลังใจกับครูประจำชั้น

ที่ดูแลเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า โดยให้คำปรึกษาเมื่อมีปัญหาในการปฏิบัติงานร้อยละ 95.24 รองลงมาคือ ให้คำยกย่องชมเชย ร้อยละ 66.67

ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหา ร้อยละ 76.19 และปัญหาที่พบมากที่สุดคือ โรงเรียนขาดบุคลากรเฉพาะทางในการแก้ไขปัญหาภาษาและการพูดร้อยละ 100.00 และรองลงมาคือการจัดอบรมเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคในการส่งเสริมการพูดมีน้อย ร้อยละ 68.75 ความสามารถของครูในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาและการพูด (ร้อยละ 62.50)

4. ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

ผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ประกอบด้วย ผู้บริหาร ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และนักแก้ไขการพูด ผลการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ของบุคคลดังกล่าว นำเสนอโดยลำดับดังนี้

4.1 ข้อมูลจากผู้บริหาร

ผู้บริหารได้ให้ข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ในด้านการสำรวจ คัดแยก วินิจฉัย และส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ การปฏิบัติให้ความช่วยเหลือ การประสานงาน ดังรายละเอียดในตารางที่ 20-22

ตารางที่ 20 จำนวนและร้อยละของผู้บริหารจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการสำรวจ คัดแยก วินิจฉัย และส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
การดำเนินการสำรวจ คัดแยก และวินิจฉัยเด็ก		
ไม่ได้ดำเนินการ	9	42.86
ดำเนินการ	12	57.14
<u>ดำเนินการโดย</u>	(N =12)	
สังเกตความสามารถในการออกเสียง	12	100.00
ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองพาเด็กไปพบแพทย์เพื่อรับการวินิจฉัย	12	100.00
สอบถามข้อมูลจากผู้ปกครอง	11	91.67
สังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับเพื่อน ๆ และครู	9	75.00
สังเกตความสามารถในด้านความเข้าใจภาษา	9	75.00
สังเกตความสามารถการฟัง	7	58.33
สังเกตความสามารถในด้านการแสดงออกทางภาษาและการพูด	7	58.33
ขอความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อวินิจฉัยเด็ก	5	41.67
คัดแยกโดยใช้แบบทดสอบหรือแบบคัดแยกที่เชื่อถือได้	4	33.33
พิจารณาจากผลการประเมินในอดีตที่ผ่านมา	3	25.00

ตารางที่ 20 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
การดำเนินการส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ		
ส่งต่อโดยให้ผู้ปกครองดำเนินการพาไปพบแพทย์	15	71.43
ส่งเด็กเข้าเรียนในห้องเรียนร่วมของโรงเรียน	11	52.38
ส่งต่อแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางเพื่อรับการวินิจฉัยและ รับความช่วยเหลือทางการแพทย์ และ/หรือออกเอกสารรับรอง ความพิการ	3	14.29
ส่งต่อไปยังโรงเรียนในเครือข่ายหรือโรงเรียนอื่นที่มีความพร้อม มากกว่า	2	9.52
ส่งต่อไปยังหน่วยงานอื่น ถ้าเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้ามีปัญหา แทรกซ้อนอย่างอื่นในระดับรุนแรง	2	9.52
ปัญหาในการดำเนินการคัดแยกและวินิจฉัย		
ไม่พบปัญหา	7	46.67
พบปัญหา	14	66.67
<u>ปัญหาที่พบ</u>	(N=14)	
ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญในการพาเด็กไปพบแพทย์	10	71.43
บุคลากรในโรงเรียนไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะคัดแยกเด็ก	9	64.29

ตารางที่ 20 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
ปัญหาในการดำเนินการส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ		
ไม่พบปัญหา	8	38.10
พบปัญหา	13	61.90
ปัญหาที่พบ		
	(N=13)	
ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญในปัญหา	9	69.23
บุคลากรทางการแพทย์มีจำนวนจำกัดทำให้ใช้เวลานาน ในการรอรับการประเมินและทราบผล	9	69.23
ผู้ปกครองไม่สะดวกในการพาเด็กไปยังหน่วยงานที่ส่งต่อ	7	53.85
โรงเรียนไม่สะดวกในการเดินทางไปยังหน่วยงาน ที่ให้ความช่วยเหลือด้านการพูด	6	46.15

จากตารางที่ 20 พบว่า การดำเนินการสำรวจ คัดแยก และวินิจฉัยเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า โรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 57.14 ดำเนินการ และร้อยละ 42.86 ไม่ได้ดำเนินการ สำหรับโรงเรียนที่ดำเนินการสำรวจ คัดแยก และวินิจฉัยเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ร้อยละ 100.00 มีวิธีการปฏิบัติโดยสังเกตความสามารถในการออกเสียง และขอความร่วมมือจากผู้ปกครองพาเด็กไปพบแพทย์เพื่อรับการวินิจฉัยมากที่สุด รองลงมา คือ สอบถามข้อมูลจากผู้ปกครอง ร้อยละ 91.67

การดำเนินการส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือเมื่อพบว่าเด็กมีพัฒนาการการพูดล่าช้า โรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 71.43 ดำเนินการส่งต่อโดยให้ผู้ปกครองพาเด็กไปพบแพทย์ รองลงมา ร้อยละ 52.38 คือ ส่งเด็กเข้าในห้องเรียนร่วมของโรงเรียน

ปัญหาในการดำเนินการคัดแยกและวินิจฉัย โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหา ร้อยละ 66.67 ซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญในการพาเด็กไปพบแพทย์ ร้อยละ 71.43 และรองลงมาคือบุคลากรในโรงเรียนไม่มีความสามารถเพียงพอ ร้อยละ 64.29 และ พบปัญหาในการส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ ร้อยละ 61.90 ซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญในปัญหา และบุคลากรทางการแพทย์มีจำนวนจำกัดทำให้ใช้เวลานานในการรอรับการประเมินผลและทราบผล ร้อยละ 69.23 รองลงมาคือ ผู้ปกครองไม่สะดวกในการพาเด็กไปยังหน่วยงานที่ส่งต่อ ร้อยละ 53.85

ตารางที่ 21 จำนวนและร้อยละของผู้บริหารจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือ

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล		
ไม่ได้จัดทำ	13	61.90
จัดทำ	8	38.10
<u>ผู้ร่วมดำเนินการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล</u>		
	(N=8)	
ครูประจำชั้น	7	87.50
ผู้ปกครอง	4	50.00
ผู้บริหารโรงเรียน	3	37.50
ครูการศึกษาพิเศษ	3	37.50
ผู้ช่วยครู	1	12.50
นักแก้ไขการพูด	-	-
นักจิตวิทยา	-	-
<u>ข้อมูลที่ใช้ในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล</u>		
	(N=8)	
ข้อมูลจากผู้ปกครองเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า	7	87.50
ข้อมูลทางการแพทย์	7	87.50
ข้อมูลจากการคัดแยกเด็ก	4	50.00
ข้อมูลจากสมุดรายงานประจำตัวนักเรียน	4	50.00
ข้อมูลจากแบบรายงานผลพัฒนาการเด็ก	3	37.50
<u>ระยะเวลาในการประชุมประเมินติดตามความก้าวหน้าของเด็ก</u>		
	(N=8)	
เดือนละ 1 ครั้ง	2	25.00
ทุกสิ้นภาคการศึกษา	6	75.00

ตารางที่ 21 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
การจัดบริการเสริมในการกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูด		
ไม่มี	18	85.71
มี	3	14.29
<u>การปฏิบัติในกรณีไม่มีบริการเสริม</u>		
ให้คำแนะนำผู้ปกครองพาเด็กไปรับบริการแก้ไขการพูด	18	100.00
ส่งต่อเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าไปรับบริการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษา และการพูดยังหน่วยงานในชุมชน	-	-
การปฏิบัติในการส่งเสริมพัฒนาการภาษาและการพูด		
ปฏิบัติส่งเสริมการพูดโดยครูประจำชั้นที่ไม่เคยผ่านการอบรม	17	80.95
การส่งเสริมการพูด		
ปฏิบัติส่งเสริมการพูดโดยครูประจำชั้นที่ผ่านการอบรมส่งเสริมการพูด	4	19.05
ปฏิบัติส่งเสริมการพูดโดยครูการศึกษาพิเศษ	3	14.29
<u>ลักษณะการปฏิบัติโดยครูประจำชั้นที่ไม่เคยผ่านการอบรม</u>	(N = 17)	
<u>ส่งเสริมการพูด</u>		
จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดพร้อมกับเด็กปกติทั้งชั้น	17	100.00
จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดเป็นรายบุคคล	7	41.18
จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดเป็นกลุ่มเฉพาะเด็กที่พูดล่าช้า	2	11.76
<u>ลักษณะการปฏิบัติโดยครูประจำชั้นที่ผ่านการอบรมการส่งเสริมการพูด</u>	(N = 4)	
<u>การพูด</u>		
จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดพร้อมกับเด็กปกติทั้งชั้น	4	100.00
จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดเป็นรายบุคคล	3	75.00
จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดเป็นกลุ่มเฉพาะเด็กที่พูดล่าช้า	2	50.00
<u>ลักษณะการปฏิบัติโดยครูการศึกษาพิเศษ</u>	(N = 3)	
จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดเป็นรายบุคคล	3	100.00
จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดพร้อมกับเด็กปกติทั้งชั้น	2	66.67

ตารางที่ 21 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
การดำเนินการประสานงานระหว่างครูประจำชั้นและ		
ครูการศึกษาพิเศษ		
ไม่ได้ดำเนินการ	18	85.71
ดำเนินการ	3	14.29
ดำเนินการประสานงานโดย		
(N = 3)		
ครูประจำชั้นสามารถเข้าร่วมฟัง หรือเข้าร่วมในการบำบัด	3	100.00
ครูการศึกษาพิเศษและครูประจำชั้นจัดทำเนื้อหาโดยสนทนา ร่วมกัน	2	66.67
ปัญหาเกี่ยวกับการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล		
ไม่พบปัญหา	3	14.29
พบปัญหา	18	85.71
ปัญหาที่พบ		
(N=18)		
ขาดบุคลากรที่มีความรู้ด้านการส่งเสริมการพูด	12	66.67
ครูไม่มีเวลาในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล	12	66.67
ครูไม่มีความรู้ / ความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษา เฉพาะบุคคล	11	61.11
ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง	9	50.00
ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากนักวิชาชีพ	2	11.11

ตารางที่ 21 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
ปัญหาเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาการภาษาและการพูดแก่เด็ก		
ไม่พบปัญหา	2	9.52
พบปัญหา	19	90.48
<u>ปัญหาที่พบ</u>	(N=19)	
ขาดบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษ	12	63.16
ครูไม่มีเวลาในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กโดยเฉพาะ	12	63.16
ครูไม่มีความรู้ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการการพูด ในชั้นเรียนร่วม	12	63.16
ครูขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องเทคนิควิธีสอนเด็กที่มีพัฒนาการ การพูดล่าช้า	11	54.89
ผู้ปกครองขาดความรู้ในการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก	10	52.63
ผู้ปกครองไม่มีเวลา เนื่องจากต้องทำงาน	10	52.63
ผู้ปกครองไม่มีเทคนิคหรือขาดความชำนาญในการส่งเสริม การพูดแก่เด็ก	8	42.11
ค่าใช้จ่ายที่จะพาเด็กไปฝึกเพิ่มเติมที่โรงพยาบาล หรือที่อื่น ๆ	8	42.11
ครูไม่มีเวลาในการเตรียมสื่อ / อุปกรณ์	7	36.84
เด็กขาดความพร้อมในการร่วมกิจกรรม	7	36.84
ผู้ปกครองไม่สนใจในการฝึกหรือกระตุ้นพัฒนาการ ด้านการพูดแก่เด็ก	7	36.84
ผู้ปกครองไม่เห็นว่าการพูดล่าช้าเป็นปัญหาสำคัญของเด็ก	1	5.26

จากตารางที่ 21 พบว่า การดำเนินการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 38.10 ดำเนินการ และร้อยละ 61.90 ไม่ได้ดำเนินการ สำหรับโรงเรียนที่ดำเนินการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลนั้น ผู้ที่ร่วมจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลมากที่สุด คือครูประจำชั้น ร้อยละ 87.50 ผู้ปกครอง ร้อยละ 50.00 โดยไม่มีนักวิชาชีพหรือบุคลากรทางการแพทย์เข้ามามีส่วนร่วม และข้อมูลที่ใช้ในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ส่วนใหญ่

ใช้ข้อมูลจากผู้ปกครองของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ส่วนข้อมูลทางการแพทย์เป็นข้อมูลที่ได้จากผู้ปกครอง และรองลงมาคือ ข้อมูลการคัดแยกเด็กในการดำเนินการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลส่วนใหญ่มีการประชุมเพื่อประเมินติดตามความก้าวหน้าของเด็กในทุกสิ้น ภาคการศึกษา รองลงมาคือเดือนละ 1 ครั้ง

การจัดบริการเสริมเพื่อกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูด โรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 85.71 ไม่มีบริการเสริม และมีโรงเรียนที่จัดบริการเสริม ร้อยละ 14.29 โรงเรียนทุกโรงเรียนที่ไม่มีการจัดบริการเสริมเพื่อกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูด ปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กโดยให้คำแนะนำผู้ปกครองพาเด็กไปรับบริการแก้ไขการพูด ร้อยละ 100.00 โดยไม่ได้มีการดำเนินการส่งต่อเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าไปรับการกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูดยังหน่วยงานในชุมชน

การปฏิบัติในการส่งเสริมพัฒนาการภาษาและการพูด โรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 80.95 มีการปฏิบัติในการส่งเสริมพัฒนาการภาษาและการพูด โดยครูประจำชั้นที่ไม่เคยผ่านการอบรมการส่งเสริมการพูด รองลงมาคือ ปฏิบัติส่งเสริมการพูดโดยครูประจำชั้นที่ผ่านการอบรมส่งเสริมการพูด ร้อยละ 19.05 และครูประจำชั้นทั้งหมดจัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการ การพูดล่าช้าพร้อมกับเด็กปกติทั้งชั้น ร้อยละ 100.00 รองลงมาคือ จัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดเป็นรายบุคคล ร้อยละ 41.18

ผู้บริหารพบปัญหาเกี่ยวกับการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ร้อยละ 85.71 ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ขาดบุคลากรที่มีความรู้ด้านการส่งเสริมการพูด และครูไม่มีเวลาในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลร้อยละ 66.67 รองลงมาคือครูไม่มีความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลคิดเป็นร้อยละ 61.11 และไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง ร้อยละ 50.00

ปัญหาในการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือ โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาการภาษาและการพูดแก่เด็ก ร้อยละ 90.48 และปัญหาที่พบมากที่สุด ร้อยละ 63.16 คือ ขาดบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษ ครูไม่มีเวลาในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กโดยเฉพาะ และครูไม่มีความรู้ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการการพูดในชั้นเรียนร่วม รองลงมาคือ ครูขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องเทคนิควิธีสอนเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ร้อยละ 54.89 ผู้ปกครองขาดความรู้ในการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก และผู้ปกครองไม่มีเวลาเนื่องจากต้องทำงานร้อยละ 52.63

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของผู้บริหารจำแนกตามข้อมูล ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือ ตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการประสานงาน

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
การเตรียมการในการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง		
ไม่ได้ดำเนินการ	6	28.57
ดำเนินการ	15	71.43
<u>ปฏิบัติโดย</u>	(N=15)	
จัดประชุมชี้แจงเป้าหมายและนโยบายให้บุคลากรทุกคนรับทราบ	10	66.67
ส่งครูเข้าอบรม เชิญวิทยากรมาอบรม หรือพาไปศึกษาดูงาน	10	66.67
สร้างความรู้ความเข้าใจกับเด็กปกติ	9	60.00
จัดตั้งคณะทำงานโครงการเรียนร่วมขึ้นในโรงเรียน โดยเชิญ ผู้มีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการพัฒนาภาษาและ การพูดมาเป็นที่ปรึกษา	7	46.67
จัดเตรียมครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษ หรือได้รับการอบรม ทางการศึกษาพิเศษ	6	40.00
สนับสนุนในเรื่องเอกสาร วัสดุภัณฑ์	5	33.33
จัดการนิเทศและติดตามผล	5	33.33
การประสานงานเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ปกครองในการ ให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูด ล่าช้า		
ไม่ได้ปฏิบัติ	9	42.86
ปฏิบัติ	12	57.14
<u>ปฏิบัติโดย</u>	(N=12)	
จัดประชุมชี้แจงเป้าหมาย และนโยบายให้ผู้ปกครองรับทราบ	9	75.00
จัดโครงการให้การศึกษาแก่ผู้ปกครองในรูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ	8	66.67
เยี่ยมบ้านเด็ก	5	41.67

ตารางที่ 22 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
การส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน		
ไม่ได้ปฏิบัติ	4	19.05
ปฏิบัติ	17	80.95
<u>ปฏิบัติโดย</u>	(N=17)	
ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียน	17	100.00
สนับสนุนให้ผู้ปกครองเข้าร่วมในกิจกรรมอาสาสมัคร	8	47.06
ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมวางแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)	4	23.53
สนับสนุนผู้ปกครองเข้ามีส่วนร่วมหรือรวมกลุ่ม	4	23.53
การประสานงานกับหน่วยงานต้นสังกัด		
ไม่ได้ปฏิบัติ	12	57.14
ปฏิบัติ	9	42.86
<u>ปฏิบัติโดย</u>	(N=9)	
เสนอโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนต่อหน่วยงานต้นสังกัด	7	77.78
ขอความช่วยเหลือในการอบรมครูเพื่อส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า	7	77.78
พัฒนาการการพูดล่าช้า	3	33.33
ขอความสนับสนุนในเรื่องอัตรากำลังครู และงบประมาณ		
การประสานงานกับนักแก้ไขการพูด เพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด		
ไม่ได้ปฏิบัติ	13	61.90
ปฏิบัติ	7	33.33

ตารางที่ 22 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=21)	ร้อยละ
ปฏิบัติโดย	(N=7)	
รับทราบ และแจ้งข้อมูลแก่นักแก้ไขการพูดผ่านทางผู้ปกครอง	6	85.71
ติดต่อนักแก้ไขการพูดโดยตรง	4	57.14
การประสานงานเพื่อขอคำปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากผู้อื่น		
เมื่อพบปัญหา		
ไม่ได้ปรึกษา	5	23.81
ปรึกษา	16	76.19
ผู้ที่ขอคำปรึกษาหรือคำแนะนำ	(N=16)	
เพื่อนร่วมงาน	13	81.25
ผู้ปกครอง	11	68.75
ผู้บริหารโรงเรียนอื่น	9	56.25
นักวิชาชีพ	9	56.25
ปัญหาเกี่ยวกับการประสานงานเพื่อให้ความช่วยเหลือตั้งแต่		
ระยะแรกเริ่มด้านการพูด		
ไม่พบปัญหา	2	9.52
พบปัญหา	19	90.48
ปัญหาที่พบ	(N=19)	
ไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง	12	63.16
หน่วยงานที่ดำเนินการด้านการส่งเสริมการพูดมีไม่เพียงพอ	12	63.16
และไม่สะดวกในการเดินทาง		
ไม่มีหน่วยงานในชุมชนที่จะประสานงานเพื่อขอความช่วยเหลือใน	6	31.58
การส่งเสริมการพูดกับเด็ก		

จากตารางที่ 22 พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 71.43 มีการปฏิบัติเตรียมการสร้าง ความรู้ความเข้าใจแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง และร้อยละ 28.57 ไม่ได้ปฏิบัติ สำหรับโรงเรียนที่ปฏิบัติเตรียมการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง ร้อยละ 66.67 ปฏิบัติโดยจัดประชุมชี้แจงเป้าหมาย และนโยบายให้บุคลากรทุกคนทราบและส่งครูเข้าอบรม เชิญวิทยากรมาอบรมหรือพาไปศึกษาดูงาน การประสานงานกับผู้ปกครองในการให้ความช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม ร้อยละ 57.14 ปฏิบัติ และไม่ได้ปฏิบัติ ร้อยละ 42.86 สำหรับโรงเรียนที่ปฏิบัติในการประสานงานกับผู้ปกครอง เพื่อให้ความช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม ปฏิบัติโดยจัดประชุมชี้แจงเป้าหมายและนโยบาย ร้อยละ 75.00 และ จัดโครงการให้การศึกษาแก่ผู้ปกครองในรูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ ร้อยละ 66.67

การส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน ร้อยละ 80.95 ปฏิบัติ และไม่ได้ปฏิบัติ ร้อยละ 19.05 สำหรับโรงเรียนที่ปฏิบัติในการส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้ามา มีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน ปฏิบัติโดยผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรม หรือโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียน ร้อยละ 100.00 รองลงมาคือ สนับสนุนให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วม ในกิจกรรมอาสาสมัคร ร้อยละ 47.06 แต่มีผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดการศึกษา เฉพาะบุคคล (IEP) ร้อยละ 23.53

การประสานงานกับหน่วยงานต้นสังกัด ร้อยละ 42.86 ปฏิบัติ และไม่ได้ปฏิบัติ ร้อยละ 57.14 สำหรับโรงเรียนที่ปฏิบัติในการประสานงานกับหน่วยงานต้นสังกัด ร้อยละ 77.78 ปฏิบัติโดยเสนอโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนต่อหน่วยงานต้นสังกัด และขอความช่วยเหลือในการอบรมครู

การประสานงานกับนักแก้ไขการพูดเพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด โรงเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 61.90 ไม่ได้ปฏิบัติ และร้อยละ 33.33 ปฏิบัติ มีการปฏิบัติประสานงานโดยรับทราบและแจ้งข้อมูลแก่นักแก้ไขการพูดผ่านทางผู้ปกครอง

ผู้บริหารส่วนใหญ่ร้อยละ 76.19 ปฏิบัติขอคำปรึกษาหรือคำแนะนำจากผู้อื่น เมื่อพบปัญหา และไม่ได้ปรึกษา ร้อยละ 23.81 ผู้ที่ผู้บริหารขอคำปรึกษาและคำแนะนำส่วนใหญ่ ร้อยละ 86.25 ปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากเพื่อนร่วมงาน รองลงมาคือ ปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากผู้ปกครอง ร้อยละ 68.75

ปัญหาเกี่ยวกับการประสานงานให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูดโรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหา ร้อยละ 90.48 และปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ร้อยละ 63.16 ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง หน่วยงานที่ดำเนินการด้านการส่งเสริมการพูดมีไม่เพียงพอและไม่สะดวกในการเดินทาง

4.2 ข้อมูลจากครูประจำชั้น

ครูประจำชั้นได้ให้ข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม
 ในด้านการปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือ การประสานงาน และการประเมินพัฒนาการ
 ดังรายละเอียดในตารางที่ 23 - 25

ตารางที่ 23 จำนวนและร้อยละของครูประจำชั้นจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้
 ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือ

รายการ	จำนวน (N=54)	ร้อยละ
การแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาสำหรับเด็กเป็นรายบุคคล		
ไม่ได้ปฏิบัติ	6	11.11
ปฏิบัติ	48	88.89
<u>ปฏิบัติโดย</u>	(N=48)	
ค้นคว้าวิธีการฝึก วิธีการเรียนรู้ กิจกรรม อุปกรณ์ และสื่อ การเรียนการสอนที่เคยมีการนำมาใช้แล้วได้ผลดี	37	77.08
คิดหาแนวทางใหม่ๆ	19	39.58
จัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และ/หรือ แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)	14	29.17

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=54)	ร้อยละ
การทำวิจัยในชั้นเรียน		
ไม่ได้ปฏิบัติ	35	64.81
ปฏิบัติ	19	35.19
<u>วิธีปฏิบัติ</u>	(N = 19)	
วิเคราะห์สภาพปัญหา และจุดที่จะพัฒนาเด็กในด้านการพูด	14	73.68
มีการปฏิบัติงานและปรับปรุงงานอย่างสม่ำเสมอ	12	63.16
คิดหาแนวทางใหม่ๆ ซึ่งแตกต่างจากที่ครูผู้สอนเคยใช้อยู่เพิ่มเติม	9	47.37
จัดบันทึกกระบวนการทำงาน และผลการทำงานอย่างละเอียด	9	47.37
พิจารณาตุลระหว่างการใช้ในแต่ละระยะ	8	42.11
ดำเนินการตรวจสอบขั้นต้นเกี่ยวกับประสิทธิภาพของนวัตกรรม	4	21.05
หลังจากนำนวัตกรรมมาใช้มีการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง	4	21.05
รูปแบบในการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน		
	(N=19)	
การปรับปรุงพฤติกรรม	10	52.63
การพัฒนาแบบแผนการจัดชั้นเรียน	4	21.05
การจัดกิจกรรมเสริมด้านการพูด	2	10.53
การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน	1	5.26
การพัฒนาสื่อและอุปกรณ์ต่างๆ	1	5.26
การจัดกิจกรรมบำบัดต่างๆ เฉพาะสำหรับเด็กรายบุคคล/กลุ่มย่อย	1	5.26
การพัฒนาหลักสูตร	-	-

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=54)	ร้อยละ
ปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน		
ไม่พบปัญหา	5	9.26
พบปัญหา	49	90.74
ปัญหาที่พบ		
(N=49)		
ขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการและเทคนิคในการส่งเสริม	43	87.76
พัฒนาการทางภาษาและการพูด		
ขาดประสบการณ์ และ/หรือความชำนาญในการส่งเสริมการพูด	41	83.67
ขาดประสบการณ์ และ/หรือความชำนาญในการแก้ปัญหา	34	69.39
พฤติกรรม		
ไม่มีเวลาในการส่งเสริมพัฒนาการการพูด	27	55.10
ขาดประสบการณ์หรือความชำนาญในการปกครองชั้นเรียนที่มี	26	53.06
เด็กพิเศษเรียนร่วม		
เด็กไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม	25	51.02
ไม่มีเวลาในการเตรียมสื่อ / อุปกรณ์	17	34.69
ไม่มีผู้ให้คำแนะนำเมื่อพบปัญหาในการจัดการเรียนการสอน	17	34.69

จากตารางที่ 23 พบว่า ครูประจำชั้นส่วนใหญ่ ร้อยละ 88.89 ปฏิบัติในการแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาสำหรับเด็กเป็นรายบุคคล และร้อยละ 11.11 ไม่ได้ปฏิบัติ สำหรับครูประจำชั้นที่ปฏิบัติในการแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาสำหรับเด็กเป็นรายบุคคลมีวิธีการปฏิบัติมากที่สุด คือ ค้นคว้าวิธีการฝึก วิธีการเรียนรู้ กิจกรรม อุปกรณ์ และสื่อการเรียนการสอนที่เคยมีการนำมาใช้แล้วได้ผลดี ร้อยละ 77.08 คิดหาแนวทางใหม่ๆ ร้อยละ 39.58 และที่น้อยที่สุด คือ จัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และ/หรือ แผนการสอนเฉพาะบุคคล ร้อยละ 29.17

การจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ร้อยละ 35.19 จัดทำและไม่ได้จัดทำร้อยละ 64.81 ครูประจำชั้นที่ดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียนมีวิธีการปฏิบัติมากที่สุด คือ วิเคราะห์สภาพปัญหาและจุดที่จะพัฒนาเด็กในด้านการพูด ร้อยละ 73.68 รองลงมาคือ มีการปฏิบัติงานและปรับปรุงงานอย่างสม่ำเสมอ ร้อยละ 63.16 รูปแบบการจัดทำวิจัยในชั้นเรียนที่จัดทำมากที่สุดคือ การปรับพฤติกรรม

ร้อยละ 52.63 มีครูประจำชั้นจำนวนน้อย ร้อยละ 10.53 ที่จัดทำวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมด้านการพูด

ครูประจำชั้นพบปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าร้อยละ 90.74 และปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการและเทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาและการพูด ร้อยละ 87.76 รองลงมาคือขาดประสบการณ์ และ/หรือ ความชำนาญในการส่งเสริมการพูด ร้อยละ 83.67 ขาดประสบการณ์ และ/หรือ ความชำนาญในการแก้ปัญหาพฤติกรรม ร้อยละ 69.39 ไม่มีเวลาในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ร้อยละ 55.10 ขาดประสบการณ์ และ/หรือ ความชำนาญในการปกครองชั้นเรียนที่มีเด็กพิเศษเรียนร่วม ร้อยละ 53.06

ตารางที่ 24 จำนวนและร้อยละของครูประจำชั้นจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการประสานงาน

รายการ	จำนวน (N=54)	ร้อยละ
วิธีการประสานงานกับผู้ปกครอง		
การประสานงานโดยการพูดคุย	52	96.30
การประสานงานโดยใช้สมุดสื่อสารประจำตัวนักเรียน	26	48.15
การประสานงานโดยการเขียนรายงานพัฒนาการเด็กให้ผู้ปกครอง	16	29.63
<u>ระยะเวลาในการเขียนรายงานพัฒนาการ</u>		(N=16)
สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	2	12.50
เดือนละ 1 ครั้ง	10	62.50
ภาคเรียนละ 2 ครั้ง	1	6.25
ภาคเรียนละ 1 ครั้ง	3	18.75
การประสานงานโดยใช้แบบรายงานผลพัฒนาการเด็ก	13	24.02
การประสานงานโดยใช้สมุดรายงานประจำตัวนักเรียน	9	16.67
การประสานงานโดยใช้หนังสือเวียนเพื่อแจ้งข่าวสาร	9	16.67
การเยี่ยมบ้านเด็กเพื่อทราบถึงสภาพครอบครัวและสร้างความคุ้นเคย	5	9.26

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=54)	ร้อยละ
การประสานงานกับผู้ปกครองโดยเข้ามามีส่วนร่วมในการ กิจกรรมการเรียนการสอน และส่งเสริมการพูด		
ไม่มีส่วนร่วม	23	42.59
มีส่วนร่วม	31	57.41
ลักษณะการมีส่วนร่วม	(N = 31)	
รับทราบแนวการสอน และการจัดการเรียนการสอน	23	64.52
แลกเปลี่ยนข้อมูลพฤติกรรม ปัญหา หรือพัฒนาการด้านการพูด	20	42.59
เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมอาสาสมัคร	11	35.48
ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคที่นักวิชาชีพแนะนำให้ปฏิบัติ	9	29.03
เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน ร่วมตัดสินใจในเรื่องต่างๆ	9	29.03
โดยการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)		
เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก	8	25.81
โดยประสานงานกับครู		
การประสานงานกับนักแก้ไขการพูด		
ไม่ได้ปฏิบัติ	35	64.81
ปฏิบัติ	19	35.19
ปฏิบัติโดย	(N=19)	
ติดต่อโดยผ่านผู้ปกครองของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า	11	57.89
ประสานงานผ่านทางโรงเรียน	8	42.11
ติดต่อด้วยตนเอง	7	36.84

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=54)	ร้อยละ
ปัญหาเกี่ยวกับการประสานงานกับผู้ปกครอง		
ไม่พบปัญหา	18	36.73
พบปัญหา	36	73.47
ปัญหาที่พบ (N=36)		
ความสะดวกในการติดต่อ หรือขอพบผู้ปกครอง	32	88.89
ไม่มีเวลาร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็ก และร่วมตัดสินใจเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับเด็ก	30	83.33
ไม่สนใจและไม่ให้ความร่วมมือในการฝึกหรือกระตุ้นพัฒนาการการพูดแก่เด็ก	20	55.56
ขาดความรู้ในการส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่บ้าน	18	50.00
ไม่มีเวลาในการฝึกหรือกระตุ้นพัฒนาการการพูดแก่เด็กที่บ้าน	17	47.22
ไม่ให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาพฤติกรรมที่มีผลต่อพัฒนาการการพูด	10	27.78

จากตารางที่ 24 พบว่า ครูประจำชั้นส่วนใหญ่ประสานงานกับผู้ปกครองโดยการพูดคุย ร้อยละ 96.30 รองลงมาคือ ประสานงานโดยใช้สมุดสื่อสารประจำตัวนักเรียน ร้อยละ 48.15 สำหรับการประสานงานโดยการเขียนรายงานพัฒนาการเด็กให้ผู้ปกครองทราบ คิดเป็นร้อยละ 29.63 มีระยะเวลาในการเขียนรายงานพัฒนาการเดือนละ 1 ครั้ง ร้อยละ 62.50

การประสานงานกับผู้ปกครองโดยผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนและส่งเสริมการพูด ร้อยละ 57.41 และผู้ปกครองไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วม ร้อยละ 42.59 สำหรับครูประจำชั้นที่ประสานงานกับผู้ปกครองโดยผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมนั้นมีลักษณะการมีส่วนร่วมคือรับทราบแนวการสอนและการจัดการเรียนการสอน ร้อยละ 64.52 รองลงมาคือ เข้ามามีส่วนร่วมโดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลพฤติกรรม ปัญหา หรือพัฒนาการด้านการพูด ร้อยละ 42.59 มีผู้ปกครองจำนวนน้อยที่เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน ร่วมตัดสินใจในเรื่องต่างๆ โดยการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคที่นักแก้ไขการพูดแนะนำให้ปฏิบัติ ร้อยละ 29.03 และมีส่วนร่วมในการวางแผนการส่งเสริมการพูดแก่เด็กโดยประสานงานกับครู ร้อยละ 25.81

การประสานงานกับนักแก้ไขการพูด ร้อยละ 35.19 ปฏิบัติ และไม่ได้ปฏิบัติ ร้อยละ 64.81 ครูประจำชั้นที่ปฏิบัติในการประสานงานกับนักแก้ไขการพูด วิธีที่ปฏิบัติมากที่สุดคือ ติดต่อโดยผ่านผู้ปกครองของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ร้อยละ 57.89 รองลงมาคือ ประสานงานผ่านโรงเรียน ร้อยละ 42.11

ครูประจำชั้นพบปัญหาเกี่ยวกับการประสานงานกับผู้ปกครอง ร้อยละ 73.47 และปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ความสะดวกในการติดต่อหรือขอพบผู้ปกครอง ร้อยละ 88.89 รองลงมาคือ ผู้ปกครองไม่มีเวลาร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็กและร่วมตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็ก ร้อยละ 83.33 ผู้ปกครองไม่สนใจและไม่ให้ความร่วมมือในการฝึกกระตุ้นพัฒนาการการพูดแก่เด็ก ร้อยละ 55.56

ตารางที่ 25 จำนวนและร้อยละของครูประจำชั้นจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการประเมินพัฒนาการ

รายการ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
วิธีการประเมินพัฒนาการเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า		
การสังเกตพฤติกรรมของเด็ก	51	94.44
การสนทนากับเด็ก	47	87.04
การสังเกตพฤติกรรมของเด็ก และจดบันทึกคำพูดของเด็ก	20	37.04
การติดตามผลจากแฟ้มสะสมผลงาน	16	29.63
การทดสอบเด็กโดยใช้แบบทดสอบ	6	11.11
การกำหนดเวลาในการประเมินพัฒนาการ		
หลังทำกิจกรรมเสร็จ	32	59.26
เป็นระยะ ๆ แล้วแต่ความเหมาะสม	29	53.70
ทุกปลายภาคเรียน	23	42.59
ระหว่างทำกิจกรรม	15	27.78
ก่อนทำกิจกรรม	8	14.81
เกณฑ์ที่นำมาใช้ในการประเมินพัฒนาการ		
เด็กปกติจะประเมินด้วยเกณฑ์มาตรฐาน แต่เด็กที่มีพัฒนาการพูดล่าช้าจะประเมินจากพัฒนาการของเด็กแต่ละคนเป็นสำคัญ	37	68.52
แยกเกณฑ์เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มเด็กปกติ กับกลุ่มเด็กที่มีพูดล่าช้า	15	27.78
ใช้เกณฑ์เดียวกันทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีพัฒนาการพูดล่าช้า	2	3.70
การปฏิบัติหลังจากการประเมินพัฒนาการ		
จัดทำรายงานประจำตัวนักเรียนของต้นสังกัด	21	38.89
เขียนรายงานผลสำหรับครูประจำชั้นคนต่อไป	20	37.04
นำผลการประเมินเป็นข้อมูลเพื่อปรับปรุงกิจกรรม และจัดกิจกรรมเสริม	17	31.48
นำผลการประเมินเป็นข้อมูลเพื่อปรับปรุงแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล	9	16.67

จากตารางที่ 25 พบว่าครูประจำชั้นใช้วิธีการประเมินพัฒนาการเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าโดยการสังเกตพฤติกรรมของเด็กร้อยละ 94.44 รองลงมาคือ การสนทนากับเด็ก ร้อยละ 87.04 มีเป็นจำนวนน้อยที่ปฏิบัติโดยการติดตามจากแฟ้มสะสมผลงาน ร้อยละ 29.63 และ การทดสอบเด็กโดยใช้แบบทดสอบ ร้อยละ 11.11 การกำหนดช่วงเวลาในการประเมินพัฒนาการปฏิบัติโดยทำการประเมินพัฒนาการหลังทำกิจกรรมเสร็จ ร้อยละ 59.26 รองลงมาคือ ประเมินเป็นระยะๆ แล้วแต่ความเหมาะสม ร้อยละ 53.70 และทุกปลายภาคเรียน ร้อยละ 42.59 มีครูประจำชั้นจำนวนน้อยร้อยละ 27.78 ที่ทำการประเมินพัฒนาการเด็กในระหว่างทำกิจกรรม เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินพัฒนาการครูประจำชั้นส่วนใหญ่ประเมินโดยเด็กปกติจะประเมินด้วยเกณฑ์มาตรฐานแต่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าจะประเมินจากพัฒนาการของเด็กแต่ละคนเป็นสำคัญ ร้อยละ 68.52 การปฏิบัติหลังจากการประเมินพัฒนาการ ครูประจำชั้นจำนวนมากร้อยละ 38.89 จัดทำรายงานประจำตัวนักเรียนของต้นสังกัด รองลงมาคือ เขียนรายงานผลสำหรับครูประจำชั้นคนต่อไป ร้อยละ 37.04 มีครูประจำชั้นจำนวนน้อยที่นำผลการประเมินเป็นข้อมูลเพื่อปรับปรุงกิจกรรมและจัดกิจกรรมเสริม ร้อยละ 31.48 และนำผลการประเมินเป็นข้อมูลเพื่อปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ร้อยละ 16.67

4.3 ข้อมูลจากผู้ปกครอง

ผู้ปกครองได้ให้ข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ในด้านการค้นพบปัญหา การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือ และการประสานงาน ดังรายละเอียดในตาราง ที่ 26 -27

ตารางที่ 26 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือ ตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการค้นพบปัญหา

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
	(N=34)	
อายุเด็กเมื่อพบปัญหา		
ต่ำกว่า 2 ปี	14	41.18
2 - 3 ปี	19	55.88
4 ปี ขึ้นไป	1	2.94
ผู้ที่ค้นพบปัญหา		
มารดา	22	64.71
แพทย์ / กุมารแพทย์	10	29.41
ญาติ	2	5.88
ผู้ที่วินิจฉัยปัญหาเด็ก		
แพทย์ / กุมารแพทย์	25	73.53
จิตเวช	9	26.47
การปฏิบัติเมื่อพบปัญหา		
ปรึกษาแพทย์ทันที	28	82.35
ไม่ได้ปรึกษาแพทย์ทันที คิดว่าจะพูดได้เอง	6	17.65

จากตารางที่ 26 พบว่า อายุเด็กเมื่อพบปัญหา ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 2 - 3 ปี ร้อยละ 55.88 รองลงมาคือ ต่ำกว่า 2 ปี ร้อยละ 41.18 ผู้ที่ค้นพบปัญหาส่วนใหญ่ คือมารดา ร้อยละ 64.71 ผู้ที่วินิจฉัยปัญหาเด็กคือ แพทย์/กุมารแพทย์ ร้อยละ 75.53 และการปฏิบัติเมื่อพบปัญหาส่วนใหญ่จะปรึกษาแพทย์ทันที ร้อยละ 82.35 มีเป็นจำนวนน้อยร้อยละ 17.65 ที่ไม่ได้ปรึกษาแพทย์เพราะคิดว่าจะพูดได้เอง

ตารางที่ 27 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามข้อมูลการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
	(N=34)	
การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมด้านการพูด		
ปรึกษานักแก้ไขการพูดในระยะแรกแต่ปัจจุบันดูแลส่งเสริมการพูดด้วยตนเอง	12	35.29
ปรึกษานักแก้ไขการพูดเพื่อส่งเสริมการพูดเพิ่มเติม	22	64.71
ระยะเวลาในการนัดพบเพื่อรับความช่วยเหลือจากนักแก้ไขการพูด		
<u>นักแก้ไขการพูด</u>	(N=22)	
สัปดาห์ละ 3 ครั้ง	2	9.09
สัปดาห์ละ 2 ครั้ง	2	9.09
สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	4	18.18
ทุก ๆ 2 อาทิตย์	4	18.18
เดือนละ 1 ครั้ง	8	36.36
ทุก ๆ 3 เดือน	1	4.55
ทุก ๆ 6 เดือน	1	4.55

ตารางที่ 27 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมด้านอื่น ๆ		
ปฏิบัติ	19	55.88
ไม่ได้ปฏิบัติ	15	44.12
นักวิชาชีพอื่นที่พาเด็กไปรับความช่วยเหลือเพิ่มเติม		
(N=19)		
นักจิตเวช	15	78.95
นักกิจกรรมบำบัด	5	26.32
หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือ/ฟื้นฟู	4	21.05
ครูการศึกษาพิเศษ	2	10.53
นักกายภาพบำบัด	1	5.26
ระยะเวลาในการนัดพบเพื่อรับความช่วยเหลือด้านอื่น ๆ		
นักจิตเวช		
(N=15)		
เดือนละ 1 ครั้ง	7	46.67
ทุก ๆ 3 เดือน	6	40.00
ทุก ๆ 5 - 6 เดือน	2	13.33
นักกิจกรรมบำบัด		
(N=5)		
สัปดาห์ละ 5 ครั้ง	3	60.00
สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	2	40.00
หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือ / ฟื้นฟู		
(N=4)		
สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	4	100.00
ครูการศึกษาพิเศษ		
(N=2)		
สัปดาห์ละ 2 ครั้ง	2	100.00
นักกายภาพบำบัด		
(N=1)		
สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	1	100.00

ตารางที่ 27 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
การเปลี่ยนนักแก้ไขการพูดที่บำบัดเพิ่มเติมด้านการพูด		
ไม่เปลี่ยน	14	41.18
เปลี่ยน	20	58.82
<u>เหตุผลที่เปลี่ยน</u>		
	(N=20)	
ระยะทางไกล	12	60.00
ระยะเวลาที่นาน	11	55.00
เด็กไม่พัฒนาขึ้นตามที่ต้องการ	10	50.00
ไม่พอใจรูปแบบการฝึก	9	45.00
ได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครอง	7	35.00
เวลานัดตรงกับเวลาเรียน จึงไปฝึกกับโรงพยาบาลเอกชน	6	30.00
ปัญหาถูกเลื่อนนัด / หมอไม่อยู่	5	25.00
เด็กไม่ให้ความร่วมมือในการฝึก เนื่องจากไม่ชินกับ สภาพแวดล้อม	3	15.00
ฝึกพูดกับนิสิตฝึกงาน ซึ่งเปลี่ยนคนฝึกบ่อย	3	15.00
ฝึกกับครูการศึกษาพิเศษ ได้ทั้งฝึกพูดและฝึกอ่านเขียน	2	10.00
การเตรียมข้อมูลเพื่อพบนักแก้ไขการพูด		
ไม่ได้เตรียมข้อมูล	27	79.41
เตรียมข้อมูล	7	20.59
<u>ลักษณะข้อมูลที่เตรียม</u>		
	(N = 7)	
ข้อมูลลักษณะการพูด	6	85.71
ความก้าวหน้าของเด็ก	4	57.14
ขอข้อมูลจากครู	5	71.43
ปัญหาที่พบในการปฏิบัติ	-	-

ตารางที่ 27 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
ปัญหาในการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม		
ด้านการพูด		
<u>โรงเรียน</u>		
โรงเรียนไม่มีการส่งเสริมการพูดโดยตรง	18	52.94
หาโรงเรียนยาก	11	32.35
จำนวนนักเรียนต่อครูไม่เหมาะสม	8	23.53
ความไม่เท่าเทียมกันของเด็กในการเข้าเรียน	2	5.88
ขาดการประสานงานระหว่างโรงเรียนและกระทรวง	1	2.94
<u>การบริการฝึกพูด</u>		
ระยะเวลาในการนัดนาน	25	73.53
ค่าบริการในการฝึกพูดสูง	20	58.82
การฝึกต่อครั้งให้ระยะเวลาสั้นเกินไป	18	52.94
การฝึกไม่ได้ผลอย่างที่ต้องการ	10	29.41
ระยะทางไกล	8	23.53
เมื่อพาไปฝึกเด็กไม่ให้ความร่วมมือ	6	17.65
สภาพแวดล้อมในห้องมีของเล่นมากจนเด็กเกิดความสับสน	2	5.88
<u>ครอบครัว</u>		
ไม่มีเวลาที่จะฝึกเนื่องจากภาระงาน	17	50.00
เด็กไม่ให้ความร่วมมือในการฝึก	12	35.29
ไม่มีความรู้ที่จะฝึก	7	20.59

จากตารางที่ 27 พบว่า ผู้ปกครองทั้งหมดพาเด็กไปรับบริการช่วยเหลือเพิ่มเติมด้านการพูด จากนักแก้ไขการพูด โดยปัจจุบันยังคงปรึกษานักแก้ไขการพูดเพิ่มเติมด้านการพูด ร้อยละ 64.71 และปรึกษานักแก้ไขการพูดในระยะแรกแต่ปัจจุบันดูแลและส่งเสริมการพูดด้วยตนเอง ร้อยละ 35.29 สำหรับผู้ปกครองที่ปัจจุบันยังปรึกษานักแก้ไขการพูดเพิ่มเติมด้านการพูด มีระยะเวลาในการนัดพบ เดือนละ 1 ครั้ง ร้อยละ 36.36 รองลงมาคือ มีระยะเวลาในการนัดพบทุก ๆ 2 อาทิตย์ 1 ครั้ง และ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ร้อยละ 18.18 ผู้ปกครองส่วนใหญ่ปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมด้าน อื่นๆ ร้อยละ 55.88 และไม่ได้ปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือด้านอื่น ๆ ร้อยละ 44.12 สำหรับนัก วิชาชีพอื่น ๆ ที่ผู้ปกครองพาเด็กไปรับความช่วยเหลือ เพิ่มเติมคือ นักจิตเวช ร้อยละ 78.95

การเปลี่ยนนักแก้ไขการพูดที่บำบัดเพิ่มเติมด้านการพูด ผู้ปกครองส่วนใหญ่ร้อยละ 58.82 เปลี่ยนนักแก้ไขการพูดที่บำบัดเพิ่มเติมด้านการพูด และร้อยละ 41.18 ไม่เปลี่ยนนักแก้ไขการพูด สำหรับผู้ปกครองที่เปลี่ยนนักแก้ไขการพูด ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีเหตุผลในการเปลี่ยนคือ ระยะทางไกล ร้อยละ 60.00 รองลงมาคือ มีระยะเวลาในการนัดนาน ร้อยละ 55.00 เด็กไม่พัฒนาขึ้นตามต้องการ ร้อยละ 50.00 และไม่พอใจรูปแบบการฝึก ร้อยละ 40.00 การเตรียมข้อมูลเพื่อพบนักแก้ไขการพูด ผู้ปกครองส่วนใหญ่ ร้อยละ 79.41 ไม่ได้เตรียมข้อมูล และร้อยละ 20.59 เตรียมข้อมูล สำหรับ ผู้ปกครองที่เตรียมข้อมูล ลักษณะข้อมูลที่จัดเตรียม ได้แก่ ข้อมูลลักษณะการพูด และรองลงมาคือ ข้อมูลจากครู

ผู้ปกครองพบปัญหาในการให้ความช่วยเหลือระยะแรกเริ่มในด้านโรงเรียน คือ โรงเรียนไม่มี บริการเสริมด้านการพูดโดยตรง ร้อยละ 52.94 รองลงมาคือ หาโรงเรียนยาก ร้อยละ 32.35 ด้าน การบริการฝึกพูด ผู้ปกครองพบปัญหาระยะเวลาในการนัดนาน ร้อยละ 73.53 รองลงมา ร้อยละ 58.82 คือ ค่าบริการในการฝึกพูดสูง และด้านครอบครัว ผู้ปกครองพบปัญหาว่าไม่มีเวลาในการฝึก ร้อยละ 50.00 รองลงมา ร้อยละ 35.29 คือ เด็กไม่ให้ความร่วมมือในการฝึก

ตารางที่ 28 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือ ตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการประสานงาน

รายการ	จำนวน (N=34)	ร้อยละ
การประสานงานกับโรงเรียน		
รับทราบแนวการสอนและการจัดการเรียนการสอน	29	85.29
มีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน	11	32.35
เข้าร่วมเป็นครูอาสาสมัครของโรงเรียน	10	29.41
มีส่วนร่วมกับทางโรงเรียนในการจัดทำ IEP	7	20.59
เข้าร่วมประชุมกับโรงเรียนทุกเดือน	5	14.71
เข้าร่วมพัฒนาครูและขอพาครูไปอบรม IEP	1	2.94
การประสานงานกับครู		
แลกเปลี่ยนข้อมูลพฤติกรรม พัฒนาการด้านการพูด หรือปัญหาของเด็ก	25	73.53
ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคที่นักแก้ไขการพูดแนะนำให้ปฏิบัติ	15	44.12
เข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็กและร่วมตัดสินใจในเรื่องราวต่าง ๆ ของเด็ก	8	23.53
ได้รับคำแนะนำจากครูเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคในการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก	7	20.59
ไม่ได้ติดต่อพูดคุยกับครู	2	5.88
ฝึกทักษะด้านการพูดแก่เด็กโดยวางแผนร่วมกับครู	1	2.94

จากตารางที่ 28 พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ปฏิบัติในการประสานงานกับโรงเรียน โดยปฏิบัติในการรับทราบแนวการสอนและการจัดการเรียนการสอน ร้อยละ 85.29 รองลงมาคือ ปฏิบัติในการเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน ร้อยละ 32.35

ผู้ปกครองส่วนใหญ่ปฏิบัติในการประสานงานกับครู โดยปฏิบัติในการแลกเปลี่ยนข้อมูล พฤติกรรม พัฒนาการด้านการพูด หรือปัญหาของเด็ก ร้อยละ 73.53 รองลงมาคือ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคที่นักแก้ไขการพูดแนะนำให้ปฏิบัติ ร้อยละ 44.12

4.4 ข้อมูลจากนักแก้ไขการพูด

นักแก้ไขการพูดได้ให้ข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ในด้านการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือและการประสานงาน ดังรายละเอียดในตารางที่ 29-30

ตารางที่ 29 จำนวนและร้อยละของนักแก้ไขการพูดจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือ

รายการ	จำนวน (N=22)	ร้อยละ
การได้รับการส่งต่อเด็ก		
แพทย์ / กุมารแพทย์	19	86.36
จิตแพทย์	15	68.18
นักโสตสัมผัสวิทยา	15	68.18
ครู	11	50.00
ผู้ปกครองมาพบเอง	8	36.36
นักจิตวิทยา	4	18.18
พยาบาล	3	13.64
นักกายภาพบำบัด	2	9.09
นักกิจกรรมบำบัด	2	9.09
ประสาทสัมผัสศาสตร์	1	4.55
ทันตแพทย์	1	4.55
หน่วยกระตุ้นพัฒนาการเด็ก	1	4.55
ระยะเวลาในการฝึกเด็ก		
30 นาที	21	95.45
45 นาที	1	4.55

ตารางที่ 29 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=22)	ร้อยละ
การอนุญาตให้ผู้ปกครองเข้าไปในห้องฝึกเด็ก		
ไม่อนุญาต	2	9.09
อนุญาต	2	9.09
อนุญาต และไม่อนุญาต แล้วแต่กรณี	18	81.82
เหตุผลที่ไม่อนุญาต (N = 20)		
เด็กยังไม่สามารถคงสมาธิได้	20	100.00
ควบคุมพฤติกรรมของเด็กได้ยาก	15	75.00
ผู้ปกครองยังไม่ยอมรับปัญหา	2	10.00
เหตุผลที่อนุญาต (N=20)		
ผู้ปกครองสามารถสังเกตวิธีการสอนเพื่อนำไปฝึกเด็กที่บ้าน	19	95.00
ผู้ปกครองอยู่ด้วยแล้วเด็กให้ความร่วมมือในการฝึก	9	45.00
อนุญาตในครั้งแรกเพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการประเมินเด็ก	4	20.00
ซักประวัติ เด็ก และทำความเข้าใจแนะนำแนวทาง / วิธีฝึก		
การปฏิบัติต่อเด็กอย่างต่อเนื่องที่บ้านยอมรับในเด็กร่วมกัน		
ยอมรับรูปแบบการฝึก		
เด็กไม่คุ้นเคย และกลัว เมื่อคุ้นเคยจะให้เด็กแยกจากผู้ปกครอง	4	20.00
ผู้ปกครองสามารถซักถามข้อสงสัย และแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นได้	3	15.00
ผู้ฝึกได้สังเกตพฤติกรรม และความสัมพันธ์ของพ่อแม่ต่อเด็ก	2	10.00

ตารางที่ 29 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=22)	ร้อยละ
การให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง		
ปฏิบัติทุกครั้ง	22	100.00
การปฏิบัติในการให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง		
ให้คำแนะนำหลังจากฝึกเรียบร้อยแล้ว	22	100.00
อนุญาตให้ผู้ปกครองเข้าไปดูการฝึก	17	77.27
จัดป้ายแผ่นพับให้ความรู้	14	63.64
สังเกตวิธีการฝึกผ่านห้องสังเกตการณ์	9	40.91
สาธิตวิธีการฝึก	3	13.64
เปิดโอกาสให้ถาม	3	13.64
มีเอกสารให้ยืมอ่าน	3	13.64
บันทึกใส่สมุดประจำตัวเด็กที่จัดทำขึ้น	1	4.55

จากตารางที่ 29 พบว่า นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่ ร้อยละ 86.36 ได้รับการส่งต่อเด็กจากแพทย์หรือกุมารแพทย์ รองลงมา ร้อยละ 68.18 คือ ได้รับการส่งต่อเด็กจากจิตแพทย์ และ นักโสตสัมผัสวิทยา และครูร้อยละ 50.00

นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาในการฝึกเด็ก 30 นาที คิดเป็นร้อยละ 95.45 การอนุญาตให้ผู้ปกครองเข้าไปในห้องฝึกเด็ก นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่จะอนุญาตและไม่อนุญาตแล้วแต่กรณีคิดเป็นร้อยละ 81.82 เหตุผลที่ไม่อนุญาตเนื่องจากเด็กยังไม่สามารถคงสมาธิได้ ร้อยละ 100.00 รองลงมา ร้อยละ 75.00 คือควบคุมพฤติกรรมของเด็กได้ยาก และเหตุผลที่อนุญาต เนื่องจากผู้ปกครองสามารถสังเกตวิธีการสอนนำไปฝึกเด็กที่บ้าน ร้อยละ 95.00 รองลงมาคือ เมื่อผู้ปกครองอยู่ด้วยแล้วเด็กให้ความร่วมมือในการฝึก ร้อยละ 45.00 นักแก้ไขการพูดทั้งหมดปฏิบัติในการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองทุกครั้ง ร้อยละ 100.00 โดยให้ความรู้แก่ผู้ปกครองหลังจากฝึกเรียบร้อยแล้ว ร้อยละ 100.00 รองลงมาคือ อนุญาตให้ผู้ปกครองเข้าไปดูการฝึก ร้อยละ 77.27

ตารางที่ 30 จำนวนและร้อยละของนักแก้ไขการพูดจำแนกตามข้อมูลขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ด้านการประสานงาน

รายการ	จำนวน (N=22)	ร้อยละ
การประสานงานกับครูหรือโรงเรียน		
ไม่ได้ประสานงาน	3	13.64
ประสานงาน	19	86.36
วิธีการประสานงาน		
	(N = 19)	
ประสานงานผ่านผู้ปกครอง	17	89.47
ประสานงานกับครูที่โรงเรียนโดยตรง	7	36.84
ลักษณะการประสานงานผ่านผู้ปกครอง		
	(N = 17)	
ขอข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและพัฒนาการของเด็ก	14	82.35
ให้คำแนะนำด้วยคำพูด	13	76.47
เขียนคำแนะนำให้ครู	12	70.59
ลักษณะการประสานงานกับครูที่โรงเรียนโดยตรง		
	(N = 7)	
เขียนแนะนำ	5	71.43
ขอข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและพัฒนาการของเด็ก	3	42.86
ให้คำแนะนำด้วยคำพูด	2	28.57

ตารางที่ 30 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=22)	ร้อยละ
การประสานงานกับนักวิชาชีพอื่น ๆ		
ไม่ได้ประสานงาน	-	-
ประสานงาน	22	100.00
วิธีการประสานงาน (N = 22)		
ไปส่งตัว	13	54.55
โทรศัพท์	11	50.00
ด้วยวาจา	10	45.45
จดหมายปรึกษา	9	40.91
ผ่านทางผู้ปกครองเด็ก	7	31.82
บันทึกความก้าวหน้า	2	9.09
สังเกตเด็กพร้อมกัน	1	4.55
ส่งปรึกษาที่โรงพยาบาล	1	4.55
นักวิชาชีพอื่น ๆ ที่ประสานงาน		
นักโสตสัมผัสวิทยา	16	72.73
นักจิตวิทยา	13	59.09
แพทย์	9	40.91
นักกิจกรรมบำบัด	8	36.36
ครู	8	36.36
กุมารแพทย์	7	31.82
พยาบาล	6	27.27
นักกระตุ้นพัฒนาการ	5	22.73
นักกายภาพบำบัด	5	22.73
นักสังคมสงเคราะห์	3	13.64
ประสาทแพทย์	2	9.09

จากตารางที่ 30 พบว่านักแก้ไขการพูดดำเนินการประสานงานกับครูหรือโรงเรียน ร้อยละ 86.36 และไม่ได้ประสานงานร้อยละ 13.64 สำหรับนักแก้ไขการพูดที่ดำเนินการประสานงาน ส่วนใหญ่ร้อยละ 89.47 มีวิธีการประสานงานโดยประสานงานผ่านผู้ปกครอง และมีลักษณะการประสานงานคือ ขอข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและพัฒนาการของเด็ก ร้อยละ 82.35 รองลงมาคือให้คำแนะนำด้วยคำพูดผ่านผู้ปกครอง ร้อยละ 76.47

การประสานงานกับนักวิชาชีพอื่น ๆ นักแก้ไขการพูดทั้งหมดประสานงานกับนักวิชาชีพอื่น ๆ โดยนักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่ใช้วิธีการประสานงานคือ ใบบ่งตัว ร้อยละ 54.55 ใช้โทรศัพท์ ร้อยละ 50.00 นักแก้ไขการพูดที่ประสานงานด้วยส่วนใหญ่คือ นักโสตสัมผัสวิทยา ร้อยละ 72.73 รองลงมาคือนักจิตวิทยา ร้อยละ 59.09 แต่ปฏิบัติในการประสานงานกับครูเป็นจำนวนน้อย ร้อยละ 36.36

ตารางที่ 31 จำนวนร้อยละของนักแก้ไขการพูด จำแนกตามข้อมูลปัญหาในการให้ความช่วยเหลือ
ในด้านโรงเรียน และครอบครัว

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
	(N=22)	
ปัญหาในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม		
<u>ด้านโรงเรียน</u>		
ครูไม่รู้วิธีการ ขาดทักษะความชำนาญในการให้ความช่วยเหลือ	19	86.36
<u>เด็กด้านการพูด</u>		
ครูไม่รู้วิธีการปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก	13	59.09
ครูไม่เข้าใจปัญหาของเด็ก	9	40.91
จำนวนครู ต่อนักเรียนไม่เหมาะสมทำให้ดูแลเด็กไม่ทั่วถึง	8	36.36
จำนวนโรงเรียนไม่เพียงพอต่อปริมาณเด็กที่ต้องการเข้าเรียน	8	36.36
ทัศนคติของครูที่มีต่อนักเรียน	2	9.09
โรงเรียนไม่ได้รับข้อมูลจากผู้ปกครองจึงไม่มีส่วนช่วยเหลือ	1	4.55
ทัศนคติของครูที่มีต่อบุคลากรสาขาอื่น	1	4.55

ตารางที่ 31 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (N=22)	ร้อยละ
<u>ด้านครอบครัว</u>		
ผู้ปกครองไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำในการฝึกเด็กที่บ้าน คิดพึ่งพานักวิชาชีพต่างๆ เป็นหลัก	16	72.73
ระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการประยุกต์กิจกรรม ให้เข้ากับชีวิตประจำวัน	13	59.09
เวลาที่จะดูแล และพัฒนาเด็ก	13	59.09
ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญของการฝึก และพาเด็กมารับการฝึก ไม่สม่ำเสมอ	11	50.00
การไม่ยอมรับสภาพปัญหาของเด็ก	9	40.91
สภาพแวดล้อมไม่เหมาะสม / ให้เด็กดูทีวีทั้งวัน / ผู้ดูแลเด็กไม่ เหมาะสม	9	40.91
ผู้ปกครองและบุคคลรอบข้างขาดความรู้เกี่ยวกับปัญหา และ การช่วยเหลือส่งเสริมพัฒนาการพูดแก่เด็ก	7	31.82
พาเด็กไปรักษาหลายแห่งเพื่อหาคำยืนยัน ทำให้เด็กเสียโอกาส ที่จะเริ่มฝึกบำบัดแก้ไขความผิดปกติ	5	22.73
เศรษฐกิจฐานะ	4	18.18
ค้นพบปัญหาล่าช้า เพราะไม่มีความรู้	2	9.09
การปรับตัวของครอบครัว	1	4.55
ความคาดหวังของผู้ปกครอง	1	4.55
สุขภาพจิตของผู้ปกครอง	1	4.55
อยู่ต่างจังหวัด เดินทางลำบาก	1	4.55

จากตารางที่ 31 ในด้านโรงเรียนนักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่เห็นว่ามีปัญหามากที่สุดคือ ครูไม่รู้วิธีการขาดทักษะความชำนาญในการให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด ร้อยละ 86.36 รองลงมาคือ ครูไม่รู้วิธีการปรับพฤติกรรมที่เหมาะสมของเด็ก ร้อยละ 59.09 และครูไม่เข้าใจปัญหาของเด็ก ร้อยละ 40.91 ในด้านครอบครัวนักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่ ร้อยละ 72.73 เห็นว่ามีปัญหามากที่สุดคือ ผู้ปกครองไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำในการฝึกเด็กที่บ้านคิดพึ่งพานักวิชาชีพต่าง ๆ เป็นหลักและรองลงมา ร้อยละ 59.09 คือ ระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการประยุกต์กิจกรรมให้เข้ากับชีวิตประจำวัน เวลาที่จะดูแลและพัฒนาเด็ก และผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญของการฝึก และพาเด็กมารับการฝึกไม่สม่ำเสมอ ร้อยละ 50.00

5. วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือด้านการพูด

5.1 ครูประจำชั้น

ครูประจำชั้นได้ให้ข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือด้านการพูด ในด้านการเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูด การพัฒนาความเข้าใจภาษา การพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษา และเทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการการพูด ดังรายละเอียดในตารางที่ 32 – 35 ตารางที่ 32 จำนวนและร้อยละของครูประจำชั้นจำแนกตามข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ด้านการเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูด

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูด								
การฝึกความสนใจ								
จัดกิจกรรมหรือเกมที่ฝึกให้มุ่งความสนใจไปที่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง	4	7.4	20	37.03	22	40.74	8	14.81
ฝึกให้เลียนแบบท่าทางโดยผู้ใหญ่ไม่ต้องใช้คำพูดสั่ง	23	42.59	22	40.74	8	14.81	1	1.85
ฝึกให้เล่นเกมบทบาทสมมติ	14	25.92	23	42.59	8	42.59	9	16.66
ฝึกให้รู้จักสังเกตสิ่งที่เหมือนและแตกต่าง	11	20.37	16	29.62	22	40.74	5	9.25
ฝึกการพัฒนาความจำในการลำดับ	10	18.51	25	46.29	14	25.92	5	9.25
ใช้ดนตรี เพลง คำคล้องจอง เพื่อกระตุ้นให้เด็กสนใจในกิจกรรม	28	51.85	19	35.18	5	9.25	2	3.70
ฝึกให้รู้จักสังเกตการกระทำของผู้ใหญ่ในการชี้แนะให้ปฏิบัติ หรือชี้แนะคำตอบ	36	66.66	14	25.92	3	5.55	1	1.85
ฝึกให้ขยายระยะเวลาของช่วงความสนใจ	5	9.25	13	24.07	23	42.59	13	24.07

ตารางที่ 32 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
<u>การฝึกฟัง</u>								
ฝึกให้ทายเสียง หรือค้นหาที่มาของเสียง	7	12.96	21	38.88	12	22.22	14	25.92
ฝึกฟังเสียงพยัญชนะ / เสียงสระ	9	16.66	9	16.66	11	20.37	25	46.29
ฝึกฟังแยกเสียง	7	12.96	17	31.48	12	22.22	18	33.33
อ่านหนังสือนิทานให้ฟัง	42	77.77	5	9.25	4	7.40	3	5.55
ฝึกให้ฟังนิทานสั้น ๆ จากเครื่องบันทึกเสียง	14	25.92	14	25.92	15	27.77	11	20.37
<u>การฝึกฟังและปฏิบัติตาม</u>								
ฝึกให้ปฏิบัติตามคำสั่งโดยใช้คำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ	39	72.22	11	20.37	1	1.85	3	5.55
ฝึกให้เล่นเกม หรือปฏิบัติตามคำสั่งที่ ซับซ้อนมากขึ้น	6	11.11	25	46.29	15	27.77	8	14.81
ฝึกให้ฟังคำสั่ง และปฏิบัติตามข้อตกลง หรือควบคุมพฤติกรรมตนเอง	39	72.22	8	14.81	4	7.40	3	5.55
ฝึกให้เลียนแบบการกระทำที่ซับซ้อน โดยอธิบายขั้นตอน สาระดี แล้วให้เด็กทำตาม	14	25.92	20	37.03	9	16.66	11	20.37
ฝึกให้ฟังเสียงเคาะจังหวะ ช้า - เร็ว แล้วเคลื่อนไหวตามจังหวะนั้น	28	51.85	11	20.37	8	14.81	7	12.96
ฝึกให้เล่นเกมประกอบเสียงเพลง หรือเสียงดนตรี	22	40.74	18	33.33	10	18.51	4	7.40

ตารางที่ 32 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การเตรียมความพร้อมในการพูด								
ฝึกควบคุมการหายใจให้มีกำลัง หายใจถูกวิธี และรู้จักกักเก็บลมเวลาออกเสียง	9	16.66	19	35.18	10	18.51	16	29.62
ฝึกกล้ามเนื้อที่ใช้ในการพูด โดยให้เด็กเคลื่อนไหวอวัยวะเกี่ยวกับการพูด	12	22.22	20	37.03	11	20.37	11	20.37
การฝึกออกเสียง								
ฝึกให้สังเกตตำแหน่งที่เกิดของเสียง โดยผู้ใหญ่ออกเสียงที่ถูกต้อง	14	25.92	14	25.92	13	24.07	13	24.07
ฝึกให้วางมือสัมผัสตำแหน่งกลไกที่ใช้ออกเสียง เพื่อจะได้เลียนแบบได้ดีขึ้น	5	9.25	15	27.77	6	11.11	28	51.85
ฝึกให้ฟังเสียงตนเองใช้วิธีบันทึกเสียงของเด็ก แล้วให้เด็กฟังเสียงพูดของตัวเอง เปรียบเทียบกับเสียงของผู้ใหญ่ หรือเสียงที่ถูกต้อง	3	5.55	13	24.07	7	12.96	31	57.40
ฝึกให้เล่นเกมเพื่อฝึกเสียงพยัญชนะ	5	9.25	10	18.51	12	22.22	27	50.00
ฝึกให้ออกเสียงพยัญชนะที่สังเกตเห็นริมฝีปากได้ชัด	15	27.77	9	16.66	7	12.96	23	42.59
ฝึกให้เด็กดูรูปภาพและบัตรคำ และบอกให้เด็กทราบว่าเสียงที่เด็กกำลังออกเสียง คือ พยัญชนะอะไร	11	20.37	15	27.77	10	18.51	18	33.33
ฝึกให้ออกเสียงในระดับพยางค์ โดยการเลียนแบบการออกเสียง เริ่มจากเสียงที่ เด็กทำได้อาจมีความหมาย หรือไม่มีความหมาย	12	22.22	12	22.22	8	14.81	22	40.74

จากตารางที่ 32 พบว่า ครูประจำชั้นทุกคนใช้ทุกวิธีในการเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูดโดยมีอัตราการใช้ในแต่ละวิธีแตกต่างกัน กล่าวคือ วิธีที่ครูประจำชั้นใช้บ่อยที่สุด ได้แก่ อ่านนิทานให้ฟัง ร้อยละ 77.77 ฝึกให้ฟังคำสั่งและปฏิบัติตามข้อตกลงหรือควบคุมพฤติกรรมตนเอง ร้อยละ 72.22 ฝึกให้สังเกตการกระทำของครูในการชี้แนะให้ปฏิบัติหรือชี้แนะคำตอบ ร้อยละ 66.66 ส่วนวิธีที่ครูประจำชั้นไม่ได้ปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่ ฝึกให้ฟังเสียงตนเองใช้วิธีบันทึกเสียงของเด็ก แล้วให้เด็กฟังเสียงพูดของเด็กเองเปรียบเทียบกับเสียงของครูหรือเสียงที่ถูกต้อง ร้อยละ 57.40 ฝึกให้เด็กวางมือสัมผัสตำแหน่งกลไกที่ใช้ในการออกเสียง เพื่อจะได้เลียนแบบได้ดีขึ้น ร้อยละ 51.85 ฝึกให้เล่นเกมเพื่อฝึกเสียงพยัญชนะ ร้อยละ 50.00 โดยครูประจำชั้นใช้วิธีการส่งเสริมด้านการฝึกฟังและปฏิบัติตามคำสั่งมากที่สุด ด้านการฝึกความสนใจและการฝึกฟังรองลงมา และด้านการเตรียมความพร้อมในการพูดน้อยที่สุด

ตารางที่ 33 จำนวนและร้อยละของครูประจำชั้นจำแนกตามข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ด้านการพัฒนาความเข้าใจภาษา

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การพัฒนาความเข้าใจภาษา								
<u>การฝึกทักษะความสนใจ และความเข้าใจภาษา</u>								
ฝึกให้เล่นเกม หรือทำกิจกรรมที่พูดให้น้อยที่สุด โดยใช้ภาษาสั้น ๆ ง่าย ๆ ในเกมที่เล่นนั้น	11	20.37	17	31.48	18	33.33	8	14.81
ฝึกให้เด็กพัฒนาการจำจากการเรียงลำดับวัตถุ	1	1.85	15	27.77	7	12.96	31	57.40
ฝึกให้เด็กเลียนแบบ โดยการแสดงท่าทางประกอบเพลง	32	59.25	13	24.07	4	7.40	5	9.25
อ่านนิทานให้เด็กฟัง แล้วพูดคุยเกี่ยวกับภาพ และเรื่องราวในหนังสือ	33	61.11	12	22.22	4	7.40	5	9.25
<u>การฝึกทักษะเกี่ยวกับการใช้ภาษาสัญลักษณ์</u>								
ใช้อุปกรณ์ของจริงในการเล่นเก็บบัตร หรือเกมการจัดประเภทสิ่งของ และรู้จักวิธีการใช้อย่างถูกต้อง	12	22.22	15	35.18	8	14.81	15	27.77
ฝึกให้เด็กจับกลุ่มสิ่งของที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน	12	22.22	12	22.22	13	24.07	17	31.48
ฝึกให้เล่นเกมการศึกษา	27	50.00	15	27.77	3	5.55	9	16.66
ฝึกให้สะสมภาพคำศัพท์โดยจัดเป็นหมวดต่าง ๆ เพื่อให้รู้จักและเข้าใจคำศัพท์มากขึ้น	7	12.96	14	25.92	11	20.37	22	40.74

ตารางที่ 33 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
<u>การฝึกทักษะความเข้าใจคำพูด</u>								
ฝึกให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ หรือพูดคุยกับเด็กขณะทำกิจกรรม โดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของหรือการกระทำในชีวิตประจำวันของเด็ก	30	55.55	9	16.66	7	12.96	8	14.81
ฝึกให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยการพูดเน้นคำที่ต้องการให้เด็กปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ	37	68.51	13	24.07	2	3.70	2	3.70
ฝึกให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งที่มีหลายขั้นตอน โดยใช้การฟังที่มีพื้นฐานจากการจำ	14	25.92	20	37.03	8	14.81	12	22.22
ฝึกให้เด็กได้มีประสบการณ์ตรง ในการเรียนรู้คำที่เป็นนามธรรม	27	50.00	14	25.92	8	14.81	5	9.25
ฝึกให้เด็กได้ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งในหลาย ๆ สถานการณ์ เพื่อให้เด็กสามารถฟังเข้าใจในสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป	22	40.74	16	29.62	11	20.37	5	9.25
ฝึกให้เด็กรู้จักการขอให้ผู้ใหญ่พูดซ้ำ หรือรู้จักใช้ภาษาท่าทาง เมื่อเกิดสับสน/ไม่เข้าใจคำสั่งโดยไม่กลัวหรืออาย	23	42.59	20	37.03	7	12.96	4	7.40
ฝึกให้เด็กเข้าใจภาษาโดยเริ่มจากคำเดี่ยว ๆ แล้วจึงเพิ่มเป็นวลี และประโยคตามลำดับ โดยการพูดคุยกับเด็กบ่อย ๆ	22	40.74	21	38.88	5	9.25	6	11.11
ฝึกให้เด็กทำกิจกรรมโดยไม่มีคำสั่งแนะจากผู้ใหญ่ขณะทำกิจกรรมนั้น	21	38.88	15	27.77	10	18.51	8	14.81

จากตารางที่ 33 พบว่าครูประจำชั้นส่วนใหญ่ใช้วิธีในการพัฒนาความเข้าใจภาษาโดยมีอัตราการใช้ในแต่ละวิธีแตกต่างกัน กล่าวคือ วิธีที่ครูประจำชั้นใช้บ่อยที่สุดได้แก่ ฝึกให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยการพูดเน้นคำที่ต้องการให้เด็กปฏิบัติเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ร้อยละ 68.51 อ่านนิทานให้เด็กฟังแล้วพูดคุยเกี่ยวกับภาพและเรื่องราวในหนังสือ ร้อยละ 61.11 และฝึกให้เด็กเลียนแบบโดยการแสดงท่าทางประกอบเพลง ร้อยละ 59.05 ส่วนวิธีที่ครูประจำชั้นไม่ได้ใช้มากที่สุดได้แก่ ฝึกให้เด็กพัฒนาการจำจากการเรียงลำดับวัตถุ ร้อยละ 57.40 และการฝึกโดยสะสมภาพคำศัพท์จัดเป็นหมวดต่าง ๆ เพื่อให้รู้จักและเข้าใจคำศัพท์มากขึ้น ร้อยละ 40.74 โดยครูประจำชั้นใช้วิธีการส่งเสริมด้านการฝึกทักษะความเข้าใจในคำพูดมากที่สุด ด้านการฝึกทักษะความสนใจและเข้าใจภาษารองลงมา และด้านการฝึกทักษะการใช้ภาษาสัญลักษณ์น้อยที่สุด

ตารางที่ 34 จำนวนและร้อยละของครูประจำชั้นจำแนกตามข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ด้านการพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษา

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษา								
<u>การส่งเสริมให้เด็กพูดและแสดงออกทางภาษา</u>								
อ่านหนังสือนิทานให้เด็กฟัง								
พูดคุยโต้ตอบกับเด็กเกี่ยวกับภาพ และเรื่องราวในหนังสือ	33	61.11	6	11.11	8	14.81	7	12.96
เปิดโอกาสให้เด็กคาดการณ์สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปขณะเล่านิทาน	23	42.59	6	11.11	9	16.66	16	29.62
ตั้งคำถามว่าถ้าเด็กเป็นตัวละครนั้นจะรู้สึก หรือแก้ปัญหาอย่างไร	15	27.77	14	25.92	12	22.22	13	24.07
ให้เด็กฟังนิทานสั้น ๆ จากเครื่องบันทึกเสียง หลังจากฟังให้เด็กตอบคำถาม	10	18.51	19	35.18	6	11.11	19	35.18
ใช้กิจกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดการปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่น	26	48.14	8	14.81	9	16.66	11	20.37
ให้เด็กได้เล่นอย่างอิสระเพื่อให้มีการปฏิสัมพันธ์กับเด็กด้วยกัน	40	74.07	7	12.96	2	3.70	5	9.25
จัดกิจกรรมวงกลมเพื่อส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสแสดงออกถึงความคิด ความรู้สึก เล่าเรื่องที่พบเห็นมา หรือแสดงความต้องการของตนเองออกมา	31	57.40	6	11.11	9	16.66	8	14.81

ตารางที่ 34 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
<u>การกระตุ้นให้เด็กพูดออกมา</u>								
พูดให้เด็กพูดตาม	48	88.88	1	1.85	2	3.70	3	5.55
ใช้ภาษาท่าทางเพื่อช่วยกระตุ้นให้เด็กรู้จักถ่ายถอดภาษาออกมา	27	50.00	16	29.62	6	11.11	5	9.25
เปลี่ยนแปลงกิจกรรมที่เด็กเคยทำอยู่เป็นประจำ	10	18.51	10	18.51	11	20.37	23	42.59
ใช้การตั้งคำถามที่มีหลายคำตอบ	14	25.92	16	29.62	11	20.37	13	24.07
ใช้การวางเงื่อนไข ถ้าเด็กอยากจะได้อะไรจะต้องให้เด็กพูดก่อน	23	42.59	11	20.37	12	22.22	8	14.81
ฝึกในสถานการณ์กลุ่ม และใช้เกมประเภทที่มีสาเหตุและผลที่เกิดขึ้น	10	18.51	15	27.77	12	22.22	17	31.48

ตารางที่ 34 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การพัฒนาการพูดออกมาเป็นหน่วยคำ ซึ่งเสียงที่เปล่งออกมาสามารถระบุสิ่งต่าง ๆ ได้								
กำหนดหมวดคำศัพท์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการสอน ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่คุ้นเคยในเด็กแต่ละคน โดยสอนเน้นคำในหมวดนั้น ๆ	15	27.77	10	18.51	11	20.37	18	33.33
ให้เด็กเล่นการศึกษา โดยนำภาพมาจับคู่ แยกประเภท หรือ จัดหมวดหมู่ภาพ และพูดคุยโต้ตอบขณะเล่นเกม	19	35.18	16	29.62	4	7.40	15	27.77
ให้เด็กฟังและตระหนักถึงคำศัพท์ ว่าใช้งานอย่างไร	12	22.22	15	27.77	7	12.96	20	37.03
กระตุ้นให้เด็กได้พูดคำศัพท์ที่ต้องการฝึกบ่อย ๆ	13	24.07	23	42.59	5	9.25	13	24.07
การฝึกออกเสียงคำ 2 พยางค์								
ให้เด็กผสมคำ 2 คำเข้าด้วยกัน โดยเริ่มจากคำเดียวที่เด็กสามารถเข้าใจและพูดได้	15	27.77	20	37.03	3	5.55	16	29.62
ให้เด็กผสมคำ 2 คำเข้าด้วยกัน โดยใช้คำเดียวที่เด็กพูดได้และเข้าใจความหมายสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันนำคำเดียวมารวมกันเป็นคำง่าย ๆ หรือออกเสียงซ้ำ ๆ	12	22.22	19	35.18	8	14.81	15	27.77
ฝึกให้เด็กพูดเป็นคำโดยใช้บัตรคำ หรือบัตรภาพซึ่งผู้ใหญ่พูดนำและเด็กพูดตาม โดยเริ่มจากฝึกคำเดียว คำคู่ วลี	12	22.22	16	29.62	9	16.66	17	31.48

ตารางที่ 34 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การพัฒนาการพูดเป็นประโยค								
ให้เด็กใช้ประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำ 2 คำ	14	25.92	17	31.48	11	20.37	12	22.22
ให้เด็กพัฒนาโครงสร้างของประโยค โดยใช้หลักภาษาไทยให้เด็กสร้างประโยคได้ อย่างถูกต้อง โดยใช้สัญลักษณ์สีแสดงกรอบของประโยค	8	14.81	16	29.62	6	11.11	24	44.44
ฝึกเด็กพูดประโยคที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เมื่อเด็กสามารถฝึกพูดระดับประโยคได้ อย่างคล่องแคล่ว	16	29.62	21	38.88	4	7.40	13	24.07
ให้เด็กเล่นบทบาทสมมติ โดยใช้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือนำคำที่เด็กเคยฝึก แล้วมาใช้	13	24.07	14	25.92	12	22.22	15	27.77
ให้เด็กเล่นบทบาทสมมติเพื่อฝึกภาษาพูดในขั้นต้น โดยใช้ภาษากำกับ/สั่งผู้อื่น	11	20.37	15	27.27	8	14.81	20	37.03
ฝึกให้เด็กพูดสนทนาโดยเน้นใช้คำในหมวดคำหรือหัวข้อเรื่อง เพื่อฝึกให้รู้จักใช้คำพูด ที่ซับซ้อนขึ้นด้วยคำศัพท์ที่หลากหลาย	9	16.66	17	31.48	11	20.37	17	31.48

ตารางที่ 34 พบว่า ครูประจำชั้นส่วนใหญ่ใช้ทุกวิธีในการพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษาโดยมีอัตราการใช้ในแต่ละวิธีแตกต่างกัน กล่าวคือ วิธีที่ครูประจำชั้นใช้มากที่สุด ได้แก่ พูดให้เด็กพูดตาม ร้อยละ 88.88 ให้เด็กได้เล่นอย่างอิสระเพื่อให้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กด้วยกัน ร้อยละ 74.07 และพูดคุยโต้ตอบกับเด็กเกี่ยวกับภาพและเรื่องราวในหนังสือ ร้อยละ 61.11 ส่วนวิธีที่ครูประจำชั้นไม่ได้ใช้มากที่สุด ได้แก่) ให้เด็กพัฒนาโครงสร้างของประโยคโดยใช้หลักภาษาเพื่อช่วยให้เด็กสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องโดยใช้สัญลักษณ์ที่แสดงกรอบของประโยค ร้อยละ 44.44 เปลี่ยนแปลงกิจกรรมที่เด็กเคยทำอยู่เป็นประจำ ร้อยละ 42.59 โดยครูประจำชั้นใช้วิธีการส่งเสริมด้านการส่งเสริมให้เด็กพูดและแสดงออกทางภาษา มากที่สุด ด้านการกระตุ้นให้เด็กพูดออกมา รองลงมา ด้านการพัฒนาการพูดออกมาเป็นหน่วยคำ และการพัฒนาการพูดออกมาเป็นประโยค น้อยที่สุด

ตารางที่ 35 จำนวนและร้อยละของครูประจำชั้นจำแนกตามข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ด้านเทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการการพูด

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การเป็นแบบอย่างการพูด								
ออกเสียงไม่ชัดและถูกต้องในการพูดสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ	37	68.51	8	14.81	4	7.40	5	9.25
การส่งเสริมและสนับสนุน								
ให้ความสนใจขณะเด็กพูด	35	64.81	11	20.37	4	7.40	4	7.40
การกระตุ้น : คำพูด – ท่าทาง – การสัมผัส								
กระตุ้นให้เด็กมองก่อนแล้วจึงพูดกับเด็ก	40	74.07	11	20.37	2	3.70	1	1.85
ใช้มือแตะคางเพื่อเรียกความสนใจของเด็ก	40	74.07	10	18.51	1	1.85	3	5.55
ย่อหรือก้มตัวลงให้อยู่ในระดับสายตาที่เด็กจะมองเห็นครูดัดขณะพูดกับเด็กเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กฟังครูพูด	43	79.62	7	12.96	3	5.55	1	1.85
ไม่ใช้คำพูดแต่จับมือเด็กใช้คำพูดสั้น ๆ ง่าย ๆ ภาษาท่าทาง การสัมผัส เพื่อเริ่มต้นการปฏิบัติที่ถูกต้อง เมื่อเด็กทำได้จึงลดการช่วยเหลือลง	17	31.48	17	31.48	14	25.92	16	29.62
ไม่ใช้ท่าทางประกอบ เมื่อต้องการเน้นฝึกความเข้าใจภาษาพูด	10	18.51	6	11.11	23	42.59	15	27.77
เว้นช่วงให้เด็กมีโอกาสพูดได้ตอบ ไม่ถามเองตอบเองอยู่ตลอดเวลาเมื่อพูดกับเด็ก	29	53.70	19	35.18	3	5.55	6	11.11
สั่งซ้ำเมื่อเด็กฟังคำสั่งไม่เข้าใจโดยใช้การเน้นเสียงหรือใช้ตัวชี้แนะทางสายตา	26	48.14	15	27.77	7	12.96	6	11.11

ตารางที่ 35 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การทำให้อ่านหนังสือ								
ใช้สิ่งเร้าที่น่าสนใจ และกิจกรรมที่ไม่ซ้ำซาก เพื่อกระตุ้นการมอง และการฟังอย่างต่อเนื่อง	21	38.88	16	29.62	11	20.37	6	11.11
ใช้อารมณ์ขัน หรือการปฏิบัติที่ผิดไปจากเดิม	15	27.77	14	25.92	8	14.81	17	31.48
ใช้กิจกรรมที่ต่อเนื่อง ดึงดูดความสนใจเด็ก คุ่มค่าที่เด็กจะทำ และได้รับความสำเร็จที่ต่อเนื่อง	20	37.03	19	35.18	7	12.96	8	14.81
จัดกิจกรรมโดยเริ่มจากสิ่งที่เด็กพร้อมจะเรียนรู้ และอุปกรณ์ที่คุ้นเคย หรือให้เด็กได้คุ้นเคยกับอุปกรณ์ก่อน	18	33.33	16	29.62	7	12.96	13	24.07
จัดกิจกรรมซ้ำวัตถุประสงค์เดิม โดยใช้เกมหรือกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อเด็กจะได้ไม่เบื่อ	18	33.33	20	37.03	5	9.25	11	20.37
จัดกิจกรรมในสถานการณ์ที่หลากหลาย	15	27.77	18	33.33	11	20.37	10	18.51
จัดกิจกรรมกลุ่มย่อย เพื่อช่วยให้เกิดการปฏิสัมพันธ์	20	37.03	15	27.77	7	12.96	12	22.22

ตารางที่ 35 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
<u>การลดสิ่งรบกวนเพื่อให้เด็กรู้ความคาดหวัง และจดจ่อกับสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น</u>								
จัดกิจกรรมในสภาพแวดล้อมที่ไม่มีเสียงรบกวน และไม่ทำให้เกิดความกังวล หากเด็กยังไม่สามารถควบคุมตนเองได้	12	22.22	25	46.29	7	12.96	10	18.51
ใช้คำสั่งที่กระชับ ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย และเด็กสามารถคาดเดาสิ่งที่ฟัง จากสภาพแวดล้อมได้	12	22.22	28	51.85	10	18.51	4	7.40
ใช้สื่อ/อุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมที่มี ชิ้นส่วนไม่มากนัก เพื่อไม่ให้ความสนใจ ของเด็กกระจายไปตามชิ้นส่วนต่าง ๆ	16	29.62	20	37.03	9	16.66	9	16.66
ใช้สื่อหรือกิจกรรมที่ไม่มีตัวเลือกมาก เพื่อฝึกความสนใจ	7	12.96	17	31.48	8	14.81	22	40.74

ตารางที่ 35 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
<u>การเพิ่มความยาก/ความคาดหวังที่ละน้อย</u>								
จัดกิจกรรมโดยคำนึงถึงระยะเวลาความสนใจที่แท้จริง คุณภาพของระยะเวลา ช่วงความสนใจ และปฏิกริยาตอบสนองต่อกิจกรรมของเด็กมากกว่า การทำกิจกรรมได้ทั้งหมด	18	33.33	24	44.44	6	11.11	6	11.11
ค่อย ๆ เพิ่มระยะเวลา หรือความซับซ้อนของกิจกรรมที่ละน้อย ไม่รีบไปสู่ขั้นที่ ซับซ้อนเร็วเกินไป ให้เด็กได้เชี่ยวชาญในขั้นที่ง่ายแล้วจึงไปสู่ขั้นที่ซับซ้อน	12	22.22	23	42.59	11	20.37	8	14.81
เริ่มต้นด้วยงานที่ต้องพูดเพียงเล็กน้อย แล้วจึงไปสู่การพยายามให้เด็กพูดมากขึ้น	19	35.18	23	42.59	6	11.11	6	11.11
ใช้การพูดให้น้อยที่สุด หรืออาจไม่ใช้คำพูดเลยเมื่อเริ่มงานใหม่ แล้วจึงก้าวไปสู่ การใช้คำสำคัญ หรือคำที่ใช้ประจำพร้อมด้วยของจริงที่เด็กสามารถหยิบจับได้ มากกว่าที่จะเป็นเพียงรูปภาพ	12	22.22	22	40.74	6	11.11	14	25.92
ใช้คำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ และชัดเจน ออกคำสั่งทีละอย่าง ไม่ออกคำสั่งให้เด็กปฏิบัติ หลาย ๆ อย่างพร้อมกัน	27	50.00	20	37.03	1	1.85	6	11.11
สอนให้เด็กฝึกพูดจากประโยคง่าย ๆ ไม่ให้จำนวนคำมากเกินไป	30	55.55	15	27.77	6	11.11	3	5.55
สอนจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก	31	57.40	19	35.18	1	1.85	3	5.55

ตารางที่ 35 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การปฏิบัติทางบวก								
ให้คำพูดน้อยที่สุดเมื่อเด็กทำผิดพลาด โดยใช้การสัมผัสทางกายเพื่อช่วยให้ ความสับสนลดลง	22	40.74	18	33.33	12	22.22	2	3.70
ให้รางวัลในความพยายามที่จะพูด โดยการสัมผัส สายตา หรือภาษาท่าทาง	35	64.81	15	27.77	2	3.70	2	3.70
ไม่ตำหนิเด็กเมื่อเด็กพูดผิด แต่พูดคำที่ถูกต้องให้เด็กฟัง	39	72.22	10	18.51	3	5.55	2	3.70
พูดคุยกับเด็กขณะที่เด็กมีอารมณ์แจ่มใส ไม่บังคับให้เด็กพูดเมื่อเด็กไม่อยากพูด	36	66.66	15	27.77	1	1.85	2	3.70
ใช้การออกคำสั่งให้เด็กปฏิบัติ เมื่อเด็กสามารถควบคุมตนเอง มีสมาธิ และหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้	23	42.59	18	33.33	10	18.51	3	5.55
ช่วยให้เด็กหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ก่อนที่จะได้รับการส่งเสริมการพูด ในระดับที่สูงขึ้น	20	37.03	22	40.74	4	7.40	8	14.81

ตารางที่ 35 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
<u>การเข้าสู่กิจกรรม และการเปลี่ยนกิจกรรมอย่างราบรื่น</u>								
ก่อนเริ่มกิจกรรมเพื่อฝึกความสนใจ เริ่มด้วยการนั่งคุยในกิจกรรมวงกลม เพื่อแสดงถึงว่าเด็กพร้อมที่จะร่วมมือทำกิจกรรม	40	74.07	9	16.66	-	-	5	9.25
ใช้การกำหนดหัวข้อเรื่อง หรือหมวดคำศัพท์เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก	19	35.18	14	25.92	1	1.85	20	37.03
<u>การเน้นความสำเร็จในแต่ละขั้น</u>								
จัดกิจกรรมที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไป โดยยึดถือความสำเร็จของเด็กในการทำกิจกรรม (สิ่งที่เด็กทำได้)	35	64.81	13	24.07	-	-	6	11.11
ลักษณะงานที่ให้เด็กทำ ควรเป็นงานที่เหมาะสมกับความสามารถและพัฒนาการของเด็ก	36	66.66	15	27.77	2	3.70	1	1.85
<u>การให้ข้อมูลป้อนกลับ</u>								
ให้เด็กได้รับทราบข้อผิดพลาดของตนเองในทันทีเมื่อทำผิดพลาด โดยให้เด็กเปรียบเทียบโดยตรง	11	20.37	23	42.59	8	14.81	12	22.22

ตารางที่ 35 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
การนำผู้อื่นเข้ามาส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก								
จัดเป็นกิจกรรมกลุ่มเมื่อเด็กทำงานนั้นดีขึ้น เพื่อให้เด็กรู้จักเลียนแบบ และดูว่าคนอื่นเข้าใจงานชิ้นเดียวกันอย่างไร	21	38.88	20	37.03	2	3.70	11	20.37
ให้ผู้อื่นเข้ามามีส่วนร่วม หรือรับทราบความก้าวหน้า และความสำเร็จใน การทำกิจกรรมของเด็ก	18	33.33	17	31.48	4	7.40	15	27.77
การสอนที่มีความหมาย และสัมพันธ์กับชีวิตจริง								
จัดกิจกรรมในสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันหรือประสบการณ์เดิมของเด็ก โดยฝึกในสิ่งที่สัมพันธ์กับตัวเด็กก่อน แล้วจึงนำไปสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	28	51.85	13	24.07	6	11.11	7	12.96
ใช้คำศัพท์ในการฝึกพูดสำหรับเด็กแต่ละคนแตกต่างกัน โดยคำนึงถึงรูปแบบ การดำเนินชีวิตของครอบครัว	15	27.77	16	29.62	10	18.51	13	24.07
ใช้ภาพที่เด็กคุ้นเคยที่สัมพันธ์กับตัวเด็กโดยตรง	13	24.07	17	31.48	4	7.40	20	37.03
ให้เด็กได้คุ้นเคย และเข้าใจในสิ่งที่จะนำมาใช้เป็นภาพในการเล่นเกมการศึกษา หรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยภาพ โดยให้เด็กเล่นด้วยของจริงก่อน	19	35.18	16	29.62	8	14.81	11	20.37

ตารางที่ 35 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ปฏิบัติบ้างนาน ๆ ครั้ง		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ	จำนวน (N = 54)	ร้อยละ
<u>การฝึกซ้ำ ๆ และการปฏิบัติเป็นกิจวัตร</u>								
ใช้ภาษาแบบเดียวกันทุกครั้งในการทำ กิจวัตรประจำวัน เพื่อให้เด็กเข้าใจ	33	61.11	13	24.07	3	5.55	5	9.25
ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กสามารถพูดได้โดยไม่สับสน	40	74.07	8	14.81	4	7.40	4	3.70
<u>การป้องกันการเรียนรู้ผิด ๆ</u>								
เลือกใช้อุปกรณ์จำลองที่เหมือนจริง เพื่อไม่ให้เกิดการสับสน	23	42.59	12	22.22	2	3.70	17	31.48

จากตารางที่ 35 พบว่า ครูประจำชั้นส่วนใหญ่ใช้ทุกเทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการการพูด โดยมีอัตราการใช้ในแต่ละเทคนิคแตกต่างกัน กล่าวคือ เทคนิคที่ครูประจำชั้นใช้บ่อยที่สุด ได้แก่ ย่อหรือกำตัวลงให้อยู่ในระดับที่เด็กจะมองเห็นหน้าครูได้ถนัดขณะพูดกับเด็กเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กฟังครูพูด ร้อยละ 49.62 กระตุ้นให้เด็กมองที่ครูก่อนแล้วจึงพูดกับเด็ก ใช้มือแตะคางเพื่อเรียกความสนใจของเด็ก และก่อนเริ่มกิจกรรมเพื่อฝึกความสนใจเริ่มด้วยการนั่งคุยกิจกรรมวงกลม เพื่อแสดงถึงว่าเด็กพร้อมที่จะเริ่มทำกิจกรรม ร้อยละ 74.07 ส่วนเทคนิคที่ครูประจำชั้นใช้น้อยที่สุด ได้แก่ ใช้สื่อหรือกิจกรรมที่ไม่มีตัวเลือกมากเพื่อฝึกความสนใจ ร้อยละ 40.74 ไม่ใช้ท่าทางประกอบเมื่อต้องการเน้นการฝึกความเข้าใจภาษาพูด ใช้ภาพที่เด็กคุ้นเคยที่สัมพันธ์กับตัวเด็กโดยตรง และใช้การกำหนดหัวข้อเรื่องหรือหมวดคำศัพท์เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก ร้อยละ 37.03 โดยครูประจำชั้นใช้เทคนิคในด้านการเพิ่มความยาก/ความคาดหวังที่ละน้อยมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการปฏิบัติทางบวก และด้านการกระตุ้น : คำพูด-ท่าทาง-การสัมผัส ด้านการเป็นแบบอย่าง และด้านการส่งเสริมสนับสนุน ตามลำดับ และเทคนิคที่ผู้ปกครองใช้น้อย ได้แก่ ด้านการทำให้บทเรียนมีสีสัน ด้านการลดสิ่งรบกวนเพื่อให้เด็กรู้ความคาดหวังและจดจ่อกับสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น และด้านการสอนที่มีความหมายและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

5.2 ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองได้ให้ข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ในด้านการเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูด การพัฒนาความเข้าใจภาษา การพัฒนาการพูด และการแสดงออกทางภาษา และเทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการการพูด ดังรายละเอียดในตารางที่ 36-39

ตารางที่ 36 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ด้านการเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูด

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
การเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูด						
การฝึกความสนใจ						
จัดกิจกรรมหรือเกมที่ฝึกให้มุ่ง ความสนใจไปที่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง	-	-	5	14.71	29	85.29
ฝึกให้เลียนแบบท่าทางโดยไม่ใช่คำพูดสั่ง	4	11.76	6	17.65	24	70.59
ฝึกให้เล่นเกมบทบาทสมมติ	-	-	5	14.71	29	85.29
ฝึกให้รู้จักสังเกตสิ่งที่เหมือน / แตกต่าง	10	29.41	8	23.53	16	47.06
ฝึกการพัฒนาความจำในการลำดับ	3	8.82	4	11.76	27	79.41
ใช้ดนตรี เพลง คำคล้องจอง เพื่อกระตุ้น ให้เด็กสนใจในกิจกรรม	4	11.76	3	8.82	27	79.41
ฝึกให้รู้จักสังเกตการกระทำของผู้ใหญ่ ในการชี้แนะให้ปฏิบัติ ชี้แนะคำตอบ	18	52.94	5	14.71	11	32.35
ฝึกให้ขยายระยะเวลาของช่วงความสนใจ	3	8.82	-	-	31	91.18

ตารางที่ 36 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
<u>การฝึกฟัง</u>						
ฝึกให้ทายเสียง หรือค้นหาที่มาของเสียง	6	17.65	-	-	28	82.35
ฝึกฟังเสียงพยัญชนะ / เสียงสระ	5	14.71	-	-	29	85.29
ฝึกฟังแยกเสียง	5	14.71	-	-	29	85.29
อ่านหนังสือนิทานให้ฟัง	4	11.76	7	20.59	23	67.65
ฝึกฟังนิทานสั้นๆ จากเครื่องบันทึกเสียง	3	8.82	-	-	31	91.18
<u>การฝึกฟังและปฏิบัติตาม</u>						
ฝึกให้ปฏิบัติตามคำสั่ง โดยใช้คำสั่ง สั้นๆ ง่ายๆ	3	8.82	-	-	4	11.76
ฝึกให้เล่นเกม หรือปฏิบัติตามคำสั่ง ที่ซับซ้อนมากขึ้น	6	17.65	-	-	28	82.35
ฝึกให้ฟังคำสั่ง และปฏิบัติตามข้อตกลง หรือควบคุมพฤติกรรมตนเอง	10	29.41	5	14.71	19	55.88
ฝึกให้เลียนแบบการกระทำที่ซับซ้อน โดยอธิบายขั้นตอน สาระให้เด็กดู แล้วให้เด็กทำตาม	5	14.71	2	5.88	27	79.41
ใช้ภาษาง่ายๆ และคำสั่งซ้ำๆ ใน กิจกรรมหรือเกมต่าง ๆ เพื่อให้เด็ก สามารถคาดหมายล่วงหน้าได้	5	14.71	2	5.88	27	79.41
ฝึกให้ฟังเสียงเคาะจังหวะ ซ้ำ – เร็ว แล้วเคลื่อนไหวตามจังหวะนั้น	-	-	-	-	34	100.00
ฝึกให้เล่นเกมประกอบเสียงเพลง หรือ เสียงดนตรี	-	-	-	-	34	100.00

ตารางที่ 36 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
การเตรียมความพร้อมในการพูด						
ฝึกควบคุมการหายใจให้มีกำลังหายใจ ถูกวิธี / รู้จักกักเก็บลมเวลาออกเสียง	12	35.29	3	8.82	19	55.88
ฝึกกล้ามเนื้อที่ใช้ในการพูด โดยให้เด็ก เคลื่อนไหวอวัยวะเกี่ยวกับการพูด	12	35.29	3	8.82	19	55.88
การฝึกออกเสียง						
ฝึกให้สังเกตตำแหน่งที่เกิดของเสียง โดยผู้ใหญ่ออกเสียงที่ถูกต้อง	10	29.41	4	11.76	20	58.82
ฝึกให้วางมือสัมผัสตำแหน่งกลไกที่ใช้ ออกเสียงเพื่อจะได้เลียนแบบได้ดีขึ้น	2	5.88	4	11.76	28	82.35
ฝึกให้ฟังเสียงตนเองใช้วิธีบันทึกเสียง ของเด็ก แล้วให้เด็กฟังเสียงพูดของ เด็กเองเปรียบเทียบกับเสียงที่ถูกต้อง	-	-	-	-	34	100.00
ฝึกให้เล่นเกมเพื่อฝึกเสียงพยัญชนะ	20	58.82	5	14.71	9	26.47
ฝึกให้ออกเสียงพยัญชนะที่สังเกตเห็น ริมฝีปากได้ชัด	8	23.53	9	26.47	17	50.00
ฝึกให้เด็กดูรูปภาพและบัตรคำและ บอกให้เด็กทราบว่าเสียงนั้นคือ พยัญชนะอะไร	21	61.76	8	23.53	5	14.71
ฝึกให้ออกเสียงในระดับพยางค์ โดย การเลียนแบบการออกเสียงเริ่ม จากเสียงที่เด็กทำได้บ้าง หรือไม่มีความหมาย	-	-	7	20.59	27	79.41

จากตารางที่ 36 พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ใช้วิธีในการเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูด โดยวิธีที่ผู้ปกครองใช้บ่อยที่สุด ได้แก่ ฝึกให้เด็กดูรูปภาพและบัตรคำและบอกให้เด็กทราบว่าเสียงที่เด็กกำลังออกเสียงคือพยัญชนะอะไร ร้อยละ 61.76 และฝึกให้เล่นเกมเพื่อฟังเสียงพยัญชนะ ร้อยละ 58.82 ฝึกให้ขยายระยะเวลาของช่วงความสนใจ และฝึกฟังนิทานสั้น ๆ จากเครื่องบันทึกเสียง ร้อยละ 91.18 และมีวิธีที่ผู้ปกครองไม่ได้ปฏิบัติ ได้แก่ ฝึกให้เด็กฟังเสียงเคาะจังหวะช้า-เร็วแล้วเคลื่อนไหวตามจังหวะนั้น ฝึกให้เด็กเล่นเกมประกอบเสียงเพลงหรือเสียงดนตรี ฝึกให้เด็กฟังเสียงตนเองใช้วิธีบันทึกเสียงของเด็กแล้วให้เด็กฟังเสียงพูดของเด็กเองเปรียบเทียบกับเสียงของผู้ใหญ่ หรือเสียงที่ถูกตัด ตามลำดับโดยผู้ปกครองใช้วิธีการเพื่อส่งเสริมด้านการเตรียมความพร้อมในการพูดมากที่สุด ด้านการฝึกฟังและปฏิบัติตาม และด้านการฝึกความสนใจรองลงมา และที่ใช้บ่อยที่สุดคือด้านการฝึกฟัง

ในการเตรียมความพร้อมทางภาษาในเด็กที่ยังไม่พูด เมื่อแบ่งเป็น 2 ช่วง คือน้อย (0.00 – 1.00) มาก (1.01 – 2.00) พบว่า ด้านการฝึกความสนใจ มี 1 วิธีที่ผู้ปกครอง ใช้มาก และมี 7 วิธีที่ผู้ปกครองใช้น้อย ด้านการฝึกฟัง มี 5 วิธีที่ผู้ปกครองใช้น้อย ด้านการฝึกฟังและปฏิบัติตามมี 1 วิธีที่ผู้ปกครองใช้มาก และมี 6 วิธีที่ผู้ปกครองใช้น้อย และด้านการเตรียมความพร้อมในการพูดมี 2 วิธีที่ผู้ปกครองใช้มาก และมี 7 วิธีที่ผู้ปกครองใช้น้อย แสดงว่า

ตารางที่ 37 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ด้านการพัฒนาความเข้าใจภาษา

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
การพัฒนาความเข้าใจภาษา						
การฝึกทักษะความสนใจและความเข้าใจ						
ภาษา						
ฝึกให้เล่นเกม หรือทำกิจกรรมที่พูดให้น้อยที่สุด โดยใช้ภาษาสั้นๆ ง่ายๆ ในเกมที่เล่นนั้น	5	14.71	12	35.29	17	50.00
ฝึกให้เด็กพัฒนาการจำจากการเรียงลำดับวัตถุ	-	-	4	11.76	30	88.24
ฝึกให้เด็กเลียนแบบ โดยการแสดงท่าทางประกอบเพลง	6	17.65	5	14.71	23	67.65
อ่านนิทานให้เด็กฟัง แล้วพูดคุยเกี่ยวกับภาพ และเรื่องราวในหนังสือ	10	29.41	6	17.65	18	52.94
การฝึกทักษะเกี่ยวกับการใช้ภาษา						
สัญลักษณ์						
ใช้อุปกรณ์ของจริงในการเล่นเกมจับคู่หรือเกมการจัดประเภทสิ่งของ และรู้จักวิธีการใช้อย่างถูกต้อง	7	20.59	5	14.71	22	64.71
ฝึกให้เด็กจับกลุ่มสิ่งของที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน	7	20.59	-	-	27	79.41
ฝึกให้เล่นเกมการศึกษา	11	32.35	6	17.65	17	50.00
ฝึกให้สะสมภาพคำศัพท์โดยจัดเป็นหมวดต่าง ๆ เพื่อให้รู้จักและเข้าใจคำศัพท์มากขึ้น	-	-	6	17.65	28	82.35

ตารางที่ 37 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
การฝึกทักษะความเข้าใจคำพูด						
ฝึกให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ หรือพูดคุยกับเด็กขณะทำกิจกรรม โดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของหรือ การกระทำในชีวิตประจำวันของเด็ก	20	58.82	7	20.59	7	20.59
ฝึกให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งโดยการ พูดเน้นคำที่ต้องการให้เด็ก ปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ	-	-	10	29.41	24	70.59
ฝึกให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งที่มีหลายขั้นตอน โดยใช้การฟังที่มีพื้นฐานจากการจำ	8	23.53	-	-	26	76.47
ฝึกให้เด็กได้มีประสบการณ์ตรง ในการ เรียนรู้คำที่เป็นนามธรรม	10	29.41	6	17.65	18	52.94
ฝึกให้เด็กได้ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งใน หลาย ๆ สถานการณ์ เพื่อให้เด็ก สามารถฟังเข้าใจในสถานการณ์ที่ เปลี่ยนไป	-	-	-	-	34	100.00
ฝึกให้เด็กรู้จักการขอให้ผู้ใหญ่พูดซ้ำ หรือรู้จักใช้ภาษาท่าทาง เมื่อเกิด สับสน/ไม่เข้าใจคำสั่งโดยไม่กลัว	10	29.41	4	11.76	20	58.82
ฝึกให้เด็กเข้าใจภาษาโดยเริ่มจาก คำเดี่ยว ๆ แล้วจึงเพิ่มเป็นวลี และ ประโยค ตามลำดับ โดยการพูดคุย กับเด็กบ่อย ๆ	20	28.82	4	11.76	10	29.41
ฝึกให้เด็กทำกิจกรรมโดยไม่มีภาระชี้แนะ จากผู้ใหญ่ขณะทำกิจกรรมนั้น	4	11.76	6	17.65	24	70.59

จากตารางที่ 37 พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ใช้วิธีในการพัฒนาความเข้าใจภาษา โดยวิธีที่ผู้ปกครองใช้มาก ได้แก่ การฝึกให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งสั้นๆ ง่ายๆ หรือพูดคุยกับเด็กขณะทำกิจกรรมโดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของหรือการกระทำในชีวิตประจำวันของเด็ก และฝึกให้เด็กเข้าใจภาษาโดยเริ่มจากคำเดี่ยวๆ แล้วจึงเพิ่มเป็นวลีและประโยคโดยการพูดคุยกับเด็กบ่อยๆ ร้อยละ 28.82 ส่วนวิธีที่ผู้ปกครองไม่ได้ใช้มากที่สุด ได้แก่ ฝึกให้เด็กพัฒนาการจำจากการเรียงลำดับวัตถุ ร้อยละ 88.24 ฝึกให้เด็กสะสมคำศัพท์โดยจัดเป็นหมวดต่างๆ เพื่อให้เด็กรู้จักและเข้าใจคำศัพท์มากขึ้น ร้อยละ 82.35 และวิธีที่ผู้ปกครองไม่ได้ปฏิบัติ ได้แก่ ฝึกให้เด็กฟังและปฏิบัติตามคำสั่งในหลายๆ สถานการณ์ เพื่อให้เด็กสามารถฟังเข้าใจในสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปตามลำดับ โดยผู้ปกครองใช้วิธีการเพื่อส่งเสริมด้านการฝึกทักษะความเข้าใจในคำพูดมากที่สุดด้านการฝึกทักษะความสนใจและความเข้าใจภาษา และด้านการฝึกทักษะการใช้ภาษา สัญลักษณ์ รองลงมา

ตารางที่ 38 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ด้านการพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษา

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
การพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษา						
การส่งเสริมให้เด็กพูดและแสดงออกทางภาษา						
อ่านหนังสือนิทานให้เด็กฟัง						
พูดคุยโต้ตอบกับเด็กเกี่ยวกับภาพและเรื่องราวในหนังสือ	8	23.53	6	17.65	20	58.82
เปิดโอกาสให้เด็กคาดการณ์สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปขณะเล่านิทาน	-	-	5	14.71	29	85.29
ตั้งคำถามว่าถ้าเด็กเป็นตัวละครนั้นจะรู้สึก หรือแก้ปัญหาอย่างไร	-	-	-	-	34	100.00
ให้เด็กฟังนิทานสั้น ๆ จากเครื่องบันทึกเสียง หลังจากฟังให้เด็กตอบคำถาม	4	11.76	6	17.65	24	70.59
ใช้กิจกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น	10	29.41	7	20.59	17	50.00
ให้เด็กได้เล่นอย่างอิสระเพื่อให้มีการปฏิสัมพันธ์กับเด็กด้วยกัน	5	14.71	5	14.71	24	70.59
ส่งเสริมให้เด็กแสดงออกซึ่งความคิดความรู้สึก เล่าเรื่องที่พบเห็นมา	-	-	-	-	34	100.00
การกระตุ้นให้เด็กพูดออกมา						
พูดให้เด็กพูดตาม	25	73.53	6	17.65	3	8.82
ใช้ภาษาท่าทางเพื่อช่วยกระตุ้นให้เด็กรู้จักถ่ายทอดภาษาออกมา	10	29.41	10	29.41	14	41.81
เปลี่ยนแปลงกิจกรรมที่เด็กเคยทำประจำ	-	-	6	17.65	28	82.35

ตารางที่ 38 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
ใช้การตั้งคำถามที่มีหลายคำตอบ	8	23.53	5	14.71	21	61.76
ใช้การวางเงื่อนไข ถ้าเด็กอยากจะได้ อะไรจะต้องให้เด็กพูดก่อน	19	55.88	6	17.65	9	26.47
ฝึกในสถานการณ์กลุ่ม และใช้เกม ประเภทที่มีสาเหตุและผลที่เกิดขึ้น	-	-	-	-	34	100.00
กำหนดหมวดคำศัพท์เพื่อใช้เป็นแนวทาง ในการวางแผนการสอน ซึ่งเป็นคำศัพท์ ที่คุ้นเคยในเด็กแต่ละคน โดยสอนเน้น คำในหมวดนั้น ๆ	7	20.59	-	-	27	79.41
ให้เด็กเล่นการศึกษา โดยนำภาพมาจับคู่ แยกประเภท หรือ จัดหมวดหมู่ภาพ และพูดคุยโต้ตอบขณะเล่นเกม	11	32.35	6	17.65	17	50.00
ให้เด็กฟังและตระหนักถึงคำศัพท์ ว่าใช้ งานอย่างไร	-	-	4	11.76	30	88.24
กระตุ้นให้เด็กได้พูดคำศัพท์ที่ต้องการฝึกบ่อย ๆ	8	23.53	9	26.47	17	50.00
การฝึกออกเสียงคำ 2 พยางค์ ให้เด็กผสมคำ 2 คำเข้าด้วยกัน เริ่มจาก คำเดียวที่เด็กเข้าใจและพูดได้	5	17.71	6	17.65	23	67.65
ให้เด็กผสมคำ 2 คำเข้าด้วยกันโดยใช้ คำเดียวที่เด็กพูดได้และเข้าใจ ความหมายสามารถนำไปใช้ได้ ชีวิตประจำวัน คำเดี๋ยวมารวมกัน เป็นคำง่าย ๆ หรือออกเสียงซ้ำ ๆ	12	35.29	-	-	22	64.71
ฝึกให้เด็กพูดเป็นคำโดยใช้บัตรคำ หรือ บัตรภาพซึ่งผู้ใหญ่พูดนำและเด็กพูด ตามโดยเริ่มจากฝึกคำเดียว คำคู่ วลี	15	44.12	-	-	19	55.88

ตารางที่ 38 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
การพัฒนาการพูดเป็นประโยค						
ให้เด็กใช้ประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ประกอบ ด้วยคำ 2 คำ	15	44.12	-	-	19	55.88
ให้เด็กพัฒนาโครงสร้างของประโยค โดย ใช้หลักภาษาไทยให้เด็กสร้างประโยค ได้อย่างถูกต้อง โดยใช้สัญลักษณ์ แสดงกรอบของประโยค	-	-	-	-	34	100.00
ฝึกเด็กพูดประโยคที่สัมพันธ์กับชีวิต ประจำวัน เมื่อเด็กสามารถฝึกพูด ระดับประโยคได้อย่างคล่องแคล่ว	10	29.41	-	-	24	70.59
ให้เด็กเล่นบทบาทสมมติ โดยใช้เรื่อง เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือนำคำที่ เด็กเคยฝึกแล้วมาใช้	5	14.71	6	17.65	23	67.65
ให้เด็กเล่นบทบาทสมมติเพื่อฝึกภาษาพูด ในขั้นต้น โดยใช้ภาษากำกับ/ส่งผู้อื่น	-	-	-	-	34	100.00
ฝึกให้เด็กพูดสนทนาโดยเน้นใช้คำตอบ หัวข้อเรื่อง เพื่อฝึกให้รู้จักใช้คำพูดที่ ซับซ้อนขึ้นด้วยคำศัพท์ที่หลากหลาย	-	-	-	-	34	100.00

จากตารางที่ 38 พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ใช้วิธีในการพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษาโดย วิธีที่ผู้ปกครองใช้บ่อยที่สุดได้แก่ พูดให้เด็กพูดตาม ร้อยละ 73.53 การวางเงื่อนไข ถ้าเด็กอยากจะได้อะไรจะต้องให้เด็กพูดก่อน ร้อยละ 55.88 ส่วนวิธีที่ผู้ปกครองไม่ได้ใช้มากที่สุด ได้แก่ เปิดโอกาสให้เด็กคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้น ต่อไปขณะเล่นนิทาน ร้อยละ 85.29 เปลี่ยนกิจกรรมที่เด็กเคยทำอยู่เป็นประจำ ร้อยละ 82.35 และวิธีที่ผู้ปกครองไม่ได้ใช้มากที่สุด ได้แก่ ให้เด็กตระหนักถึงคำศัพท์ว่าใช้งานอย่างไร ร้อยละ 88.24 เปิดโอกาสให้เด็กคาดการณ์สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปขณะเล่นนิทาน ร้อยละ 85.29 และเปลี่ยนแปลงกิจกรรมที่เด็กเคยทำเป็นประจำ ร้อยละ 82.35 และวิธีที่ผู้ปกครองไม่ได้ปฏิบัติคือ ฝึกในสถานการณ์กลุ่มและใช้เกมที่มีสาเหตุและผลที่เกิดขึ้นให้เด็กพัฒนาโครงสร้างประโยคโดยใช้หลักภาษาเพื่อช่วยให้เด็กสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องโดยใช้สัญลักษณ์แสดงกรอบของประโยค ฝึกให้เด็กพูดสนทนาโดยเน้นใช้คำตามหมวดคำหรือหัวข้อเรื่องที่กำหนดเพื่อฝึกให้รู้จักใช้คำพูดที่ซับซ้อนขึ้น โดยผู้ปกครองใช้วิธีการส่งเสริมด้านการกระตุ้นให้เด็กพูดออกมามากที่สุด รองลงมาคือด้านการพัฒนาการพูดออกมาเป็นหน่วยคำ รองลงมาคือด้านการส่งเสริมให้เด็กพูดและแสดงออกทางภาษารองลงมา และด้านการพัฒนาการพูดออกมาเป็นประโยคน้อยที่สุด

ในการพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษา เมื่อแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ น้อย (0.00 – 1.00) มาก (1.01 – 2.00) พบว่า ด้านการส่งเสริมให้เด็กพูดและแสดงออกทางภาษามี 7 วิธีที่ผู้ปกครองใช้น้อย ด้านการกระตุ้นให้เด็กพูดออกมามี 2 วิธีที่ผู้ปกครองใช้มาก และมี 4 วิธีที่ผู้ปกครองใช้น้อย ด้านการพัฒนาการพูดออกมาเป็นหน่วยคำมี 7 วิธี ที่ผู้ปกครอง ใช้น้อย ด้านการพัฒนาการพูดออกมาเป็นประโยคมี 6 วิธีที่ผู้ปกครองใช้น้อย

ตารางที่ 39 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองจำแนกตามข้อมูลวิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือ ด้านเทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการพูด

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
เทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการการพูด						
การเป็นแบบอย่างการพูด						
การออกเสียงให้ชัดและถูกต้องในการพูด	31	91.18	3	8.82	-	-
สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ						
การส่งเสริมและสนับสนุนโดย						
การให้ความสนใจขณะเด็กพูด	31	91.18	3	8.82	-	-
การกระตุ้น : คำพูด – ท่าทาง – การสัมผัส						
กระตุ้นให้เด็กมองก่อนแล้วจึงพูดกับเด็ก	34	100.00	-	-	-	-
ใช้มือแตะคางเพื่อเรียกความสนใจของเด็ก	12	35.29	5	14.71	17	50.00
ย่อหรือก้มตัวลงให้อยู่ในระดับที่เด็กจะมองเห็นหน้าได้ถนัดขณะพูดกับเด็กเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กฟัง	12	35.29	5	14.71	17	50.00
ไม่ใช่คำพูดแต่จับมือเด็กใช้คำพูดสั้น ๆ						
ง่าย ๆ ภาษาท่าทาง การสัมผัส	8	23.53	6	17.65	20	58.82
เพื่อเริ่มต้นการปฏิบัติที่ถูกต้อง เมื่อเด็กทำได้จึงลดการช่วยเหลือลง						
ไม่ใช่ท่าทางประกอบ เมื่อต้องการเน้นฝึกความเข้าใจภาษาพูด	14	41.18	6	17.65	14	41.18
เว้นช่วงให้เด็กมีโอกาสพูดได้ตอบไม่ถามตอบเองอยู่ตลอดเวลาเมื่อพูดกับเด็ก	9	26.47	-	-	25	73.53
สั่งซ้ำเมื่อเด็กฟังคำสั่งครั้งแรกไม่เข้าใจ						
โดยใช้การเน้นเสียง และอาจใช้ตัวชี้แนะทางสายตา	5	14.71	4	11.76	25	73.53

ตารางที่ 39 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
<u>การทำให้บทเรียนมีสีสัน</u>						
ใช้สิ่งเร้าที่น่าสนใจ และกิจกรรมที่ไม่ซ้ำซาก เพื่อกระตุ้นการมองและฟังอย่างต่อเนื่อง	3	8.82	5	14.71	25	73.53
ใช้อารมณ์ขันหรือการปฏิบัติที่ผิดจากเดิม	1	2.94	4	11.76	29	85.29
ใช้กิจกรรมที่ต่อเนื่อง ดึงดูดความสนใจเด็ก	4	11.76	3	8.82	27	79.41
จัดกิจกรรมโดยเริ่มจากสิ่งที่เด็กพร้อมจะ เรียนรู้ และอุปกรณ์ที่คุ้นเคย	8	23.53	5	14.71	21	61.76
จัดกิจกรรมซ้ำวัตถุประสงค์เดิม โดยใช้เกม หรือกิจกรรมที่หลากหลาย	2	5.88	1	2.94	31	91.81
จัดกิจกรรมในสถานการณ์ที่หลากหลาย	2	5.88	-	-	32	94.12
จัดกิจกรรมกลุ่มย่อย เพื่อช่วยให้เกิด การปฏิสัมพันธ์	-	-	-	-	34	100.00
<u>การลดสิ่งรบกวนเพื่อให้เด็กรู้ความคาดหวัง และจดจ่อกับสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น</u>						
จัดกิจกรรมในสภาพแวดล้อมที่ไม่มีเสียง รบกวน และไม่ทำให้เกิดความกังวล หากเด็กยังไม่สามารถควบคุมตนเองได้	14	41.18	5	14.71	15	44.12
ใช้คำสั่งที่กระชับ และเด็กสามารถคาดเดา สิ่งที่ฟังจากสภาพแวดล้อมได้	10	29.41	-	-	24	70.59
ใช้สื่อ/อุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมที่มีชิ้นส่วน ไม่มากนัก เพื่อไม่ให้ความสนใจของ เด็กกระจายไปตามชิ้นส่วนต่าง ๆ	-	-	-	-	34	100.00
ใช้สื่อหรือกิจกรรมที่ไม่มีตัวเลือกมาก เพื่อ ฝึกความสนใจ	-	-	-	-	34	100.00

ตารางที่ 39 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
การเพิ่มความยาก/ความคาดหวังที่ละน้อย						
จัดกิจกรรมโดยคำนึงถึงระยะเวลาความสนใจที่แท้จริง คุณภาพของระยะเวลา ช่วงความสนใจ และปฏิกิริยาตอบสนองต่อกิจกรรมของเด็ก มากกว่าการทำกิจกรรมได้ทั้งหมด	8	23.53	-	-	26	76.47
ค่อย ๆ เพิ่มระยะเวลา หรือความซับซ้อนของกิจกรรมที่ละน้อย ไม่รีบไปสู่ขั้นที่ซับซ้อนเร็วเกินไป ให้เด็กได้เชี่ยวชาญในขั้นที่ง่ายแล้วจึงไปสู่ขั้นที่ซับซ้อน	8	23.53	-	-	26	76.47
เริ่มต้นด้วยงานที่ต้องพูดเพียงเล็กน้อยแล้วจึงไปสู่การพยายามให้เด็กพูดมากขึ้น	12	35.29	-	-	22	64.71
ใช้การพูดให้น้อยที่สุด หรืออาจไม่ใช้คำพูดเมื่อเริ่มงานใหม่ แล้วจึงก้าวไปสู่การใช้คำสำคัญ หรือคำที่ใช้ประจำพร้อมด้วยของจริงที่เด็กสามารถหยิบจับได้มากกว่าที่จะเป็นเพียงรูปภาพ	-	-	-	-	34	100.00
ใช้คำสั่งสั้น ๆ ง่าย ๆ และชัดเจน ออกคำสั่งที่ละอย่างไม่ออกคำสั่งให้เด็กปฏิบัติหลาย ๆ อย่างพร้อมกัน	34	100.00	-	-	-	-
สอนให้เด็กฝึกพูดจากประโยคง่าย ๆ ไม่ให้จำนวนคำมากเกินไป	34	100.00	-	-	-	-
สอนจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก	34	100.00	-	-	-	-

ตารางที่ 39 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
การปฏิบัติทางบวก						
ให้คำพูดน้อยที่สุดเมื่อเด็กทำผิดพลาด						
โดยใช้การสัมผัสทางกายเพื่อช่วยให้ ความสับสนลดลง	8	23.53	-	-	26	76.47
ให้รางวัลในความพยายามที่จะพูด โดย การใช้การสัมผัส สายตา หรือภาษาท่าทาง	10	29.41	-	-	24	70.59
ไม่ตำหนิเด็กเมื่อเด็กพูดผิด แต่พูดคำที่ ถูกต้องให้เด็กฟัง	34	100.00	-	-	-	-
พูดคุยกับเด็กขณะที่เด็กมีอาการแฉะใส ไม่บังคับให้เด็กพูดเมื่อเด็กไม่ยอมพูด	34	100.00	-	-	-	-
ใช้การออกคำสั่งให้เด็กปฏิบัติ เมื่อเด็ก สามารถควบคุมตนเอง มีสมาธิ และ หยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้	10	29.41	-	-	24	70.59
ช่วยให้เด็กหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ก่อนที่จะได้รับการส่งเสริมการพูดใน ระดับที่สูงขึ้น	5	14.71	6	17.65	23	67.65
การเข้าสู่กิจกรรม และการเปลี่ยนกิจกรรม						
อย่างราบรื่น						
ก่อนเริ่มกิจกรรมเพื่อฝึกความสนใจเริ่มด้วย การนั่งคุยในกิจกรรมวงกลม เพื่อแสดง ถึงว่าเด็กพร้อมที่จะร่วมมือทำกิจกรรม	5	14.71	3	8.82	26	76.47
ใช้การกำหนดหัวข้อเรื่องหรือหมวดคำศัพท์ เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการพูด แก่เด็ก	5	14.71	3	8.82	26	76.47

ตารางที่ 39 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
<u>การเน้นความสำเร็จในแต่ละชั้น</u>						
จัดกิจกรรมที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไปโดยยึด ถือความสำเร็จของเด็กในการทำกิจกรรม	10	29.41	7	20.59	17	50.00
ลักษณะงานที่ให้เด็กทำควรเป็นงานที่ เหมาะสมกับความสามารถและ พัฒนาการของเด็ก	19	55.88	5	14.71	10	29.41
<u>การให้ข้อมูลป้อนกลับ</u>						
ให้เด็กได้รับทราบข้อผิดพลาดของตนเอง ในทันทีเมื่อทำผิดพลาด โดยให้เด็ก เปรียบเทียบโดยตรง	-	-	-	-	34	100.00
<u>การนำผู้อื่นเข้ามาส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก</u>						
จัดเป็นกิจกรรมกลุ่มเมื่อเด็กทำงานนั้นดีขึ้น เพื่อให้เด็กรู้จักเลียนแบบ และดูว่าคนอื่น เข้าใจงานชิ้นเดียวกันอย่างไร	4	11.76	-	-	30	88.24
ให้ผู้อื่นเข้ามามีส่วนร่วม หรือรับทราบ ความก้าวหน้า และความสำเร็จ ในการทำกิจกรรมของเด็ก	8	23.53	-	-	26	76.41

ตารางที่ 39 (ต่อ)

รายการ	ปฏิบัติเป็นประจำ		ปฏิบัติแต่ไม่สม่ำเสมอ		ไม่ปฏิบัติ	
	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ	จำนวน (N = 34)	ร้อยละ
<u>การสอนที่มีความหมาย และสัมพันธ์</u>						
<u>กับชีวิตจริง</u>						
จัดกิจกรรมในสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิต						
ประจำวันหรือประสบการณ์เดิมของเด็ก	10	29.41	-	-	24	70.59
โดยฝึกในสิ่งที่สัมพันธ์กับตัวเด็กก่อน						
แล้วจึงนำไปสัมพันธ์กับบุคคลอื่น						
ใช้คำศัพท์ในการฝึกพูดสำหรับเด็ก						
แต่ละคนแตกต่างกัน โดยคำนึงถึง	34	100.00	-	-	-	-
รูปแบบการดำเนินชีวิตของครอบครัว						
ใช้ภาพที่เด็กคุ้นเคยสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง						
ให้เด็กได้คุ้นเคย และเข้าใจในสิ่งที่นำมาใช้	-	-			34	100.00
เป็นภาพในการเล่นเกมนการศึกษา หรือ						
ทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยภาพ โดยให้เด็ก	6	17.65	-	-	28	82.35
เล่นด้วยของจริงก่อน						
<u>การฝึกซ้ำ ๆ และการปฏิบัติเป็นกิจวัตร</u>						
ใช้ภาษาแบบเดียวกันทุกครั้งในการทำ	15	44.12	-	-	19	55.88
กิจวัตรประจำวัน เพื่อให้เด็กเข้าใจ						
ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เพื่อให้แน่ใจว่า	9	26.47	-	-	25	73.53
เด็กสามารถพูดได้โดยไม่สับสน						
<u>การป้องกันการเรียนรู้ผิด ๆ</u>						
เลือกใช้อุปกรณ์จำลองที่เหมือนจริงเพื่อ	4	11.76	-	-	30	88.24
ไม่ให้เกิดการสับสน						

จากตารางที่ 39 พบว่า ผู้ปกครองใช้เทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการการพูด โดยเฉลี่ยแล้ว เทคนิคที่ผู้ปกครองใช้บ่อยที่สุด ร้อยละ 100.00 ได้แก่ กระตุ้นให้เด็กมองก่อนแล้วจึงพูดกับเด็ก และใช้คำสั่งสั้นๆ ง่ายๆ และชัดเจน ออกคำสั่งทีละอย่างไม่ออกคำสั่งให้เด็กปฏิบัติหลาย ๆ อย่างพร้อมกัน สอนให้เด็กฝึกพูดจากประโยคง่ายๆ ไม่ให้จำนวนคำมากเกินไป สอนจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก ไม่ตำหนิเด็กเมื่อเด็กพูดผิด แต่พูดคำที่ถูกต้องให้เด็กฟัง พูดคุยกับเด็กขณะที่เด็กอารมณ์แจ่มใสไม่บังคับให้เด็กพูดเมื่อเด็กไม่อยากพูด ใช้คำศัพท์ในการฝึกพูดสำหรับเด็กโดยคำนึงถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตของครอบครัว รองลงมาคือ ออกเสียงให้ชัดและถูกต้องในการพูดสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ และการให้ความสนใจขณะที่เด็กพูด ร้อยละ 91.18 ส่วนเทคนิคที่ผู้ปกครองใช้น้อยที่สุด ได้แก่ การจัดกิจกรรมในสถานการณ์ที่หลากหลาย ร้อยละ 94.12 จัดกิจกรรมซ้ำวัตถุประสงค์เดิมโดยใช้เกมหรือกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อเด็กจะได้ไม่เบื่อ ร้อยละ 91.81

เทคนิคที่ผู้ปกครองไม่ได้ปฏิบัติ ได้แก่ การจัดกิจกรรมกลุ่มย่อยเพื่อช่วยให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ ใช้สื่อ / อุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมที่มีชิ้นส่วนไม่มากนัก เพื่อไม่ให้ความสนใจของเด็กไปตามชิ้นส่วนของเล่นต่างๆ ใช้สื่อหรือกิจกรรมที่ไม่มีตัวเลือกมากเพื่อฝึกความสนใจ ใช้การพูดให้น้อยที่สุดหรืออาจไม่ใช้คำพูดเลยเมื่อเริ่มงานใหม่ แล้วก้าวไปสู่การใช้คำสำคัญหรือ คำที่ใช้ประจำพร้อมด้วยของจริงที่เด็กสามารถหยิบจับได้มากกว่าที่จะเป็นเพียงรูปภาพ และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยให้เด็กรับทราบข้อผิดพลาดของตนเองในทันทีเมื่อทำผิดพลาดโดยให้เด็กเปรียบเทียบเอง โดยผู้ปกครองใช้เทคนิคด้านการเพิ่มความยาก / ความคาดหวังทีละน้อยมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการปฏิบัติทางบวก และด้านการกระตุ้น : คำพูด-ท่าทาง-การสัมผัส ด้านการเป็นแบบอย่าง และด้านการส่งเสริมสนับสนุนตามลำดับ และเทคนิคที่ผู้ปกครองใช้น้อย ได้แก่ ด้านการให้ข้อมูลย้อนกลับ ด้านการทำให้บทเรียนมีสีสัน ด้านการลดสิ่งรบกวนเพื่อให้เด็กรู้ความคาดหวังและจดจ่อกับสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น และด้านการสอนที่มีความหมายสัมพันธ์กับชีวิตจริง

ผลการศึกษาดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าจากโรงเรียนกรณีตัวอย่าง สรุปได้ดังนี้

1. โรงเรียนเกษมสันต์

1.1 ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน

โรงเรียนเกษมสันต์เป็นโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ปัจจุบันเปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 เปิดทำการสอนแผนกอนุบาลเมื่อ พ.ศ. 2533 มีห้องเรียนอนุบาลรวมทั้งสิ้น 7 ห้องเรียน แบ่งเป็นชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 3 ห้องเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 2 ห้องเรียนในระดับชั้นอนุบาล 1 มีอัตราส่วนครูต่อเด็ก 2 ต่อ 20 สำหรับอนุบาล 2 – 3 มีอัตราส่วนครูต่อเด็ก 1 ต่อ 20 ในกรณีที่มีเด็กจำนวนมาก และมีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วมจะเพิ่มครู ในแต่ละห้องเรียนมีนักเรียนห้องละประมาณ 18 – 25 คน โรงเรียนเริ่มมีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 ปัจจุบันมี เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วมในระดับชั้นอนุบาล 4 คน คือเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้า 2 คน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 1 คน และเด็กออทิสติก 1 คน รวมทั้งมีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษในระดับประถมศึกษาอีก 21 คน

โรงเรียนเกษมสันต์จัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติเต็มเวลา จัดตั้งเป็นโครงการเรียนร่วมเด็กพิเศษ ซึ่งเป็นโครงการต่อเนื่องตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล – ระดับชั้นประถมศึกษา ใช้แหล่งวิชาการจากชุมชนเข้ามาร่วมดำเนินการโดยทำงานร่วมกับโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน โครงการเรียนร่วมเด็กพิเศษนี้จัดตั้งขึ้นเมื่อปีการศึกษา 2540 มีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ เปิดโอกาสให้เด็กได้มีโอกาสเรียนรู้และร่วมทำกิจกรรมกับเด็กปกติทั้งในและนอกโรงเรียน บนพื้นฐานความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล โครงการเรียนร่วมเด็กพิเศษดำเนินงานโดยคณะกรรมการเรียนร่วมเด็กพิเศษมีแกนนำ ประกอบด้วย ผู้บริหารระดับสูง คือ อาจารย์ใหญ่ระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา และผู้อำนวยการแผนกอนุบาล ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ และความเข้าใจในปรัชญาแนวคิดของโรงเรียนเป็นอย่างดี เข้าใจการปฏิบัติงานที่จำเป็นต่อการเรียนการสอนที่มีเด็กพิเศษเรียนร่วม ปฏิบัติงานเพื่อทำความเข้าใจกับบุคลากรทุกฝ่ายภายในโรงเรียน และจัดหาบริการสนับสนุนเพื่อเสริมงานเรียนร่วมให้สัมฤทธิ์ผล ด้วยการสนับสนุนส่งเสริมและช่วยเหลือของผู้บริหารโรงเรียน มีที่ปรึกษาที่เป็นผู้เชี่ยวชาญจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน และด้วยความร่วมมือของครูโรงเรียนเกษมสันต์ ผู้ปกครอง ผู้เชี่ยวชาญและครูการศึกษาพิเศษจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน

ร่วมกันดูแลให้ความช่วยเหลือพัฒนาเด็ก รวมทั้งมีผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมเป็นผู้ช่วยบริหารโครงการ

1.2 เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ

โรงเรียนเกษมสันต์รับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ประเภทความบกพร่อง

ทางสติปัญญา ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ออทิสติก เด็กสมาธิสั้น และเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้า ปัจจุบันมีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ จำนวน 4 คน โดยในแต่ละห้องมีเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม 1-2 คน ทั้งนี้เด็กที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษตั้งแต่ก่อนเข้ามักได้รับการวินิจฉัยว่ามีความบกพร่องด้านสติปัญญา พัฒนาการล่าช้า และออทิสติก โดยพัฒนาการล่าช้าทางการพูดเป็นส่วนประกอบหนึ่งมากกว่าที่จะเป็นความบกพร่องหลัก

1.3 องค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม

1.3.1 ปรัชญาและแนวคิดของโรงเรียน

โรงเรียนเกษมสันต์ ปัจจุบันได้จัดการศึกษาในระดับอนุบาลในกลุ่มปรัชญาคอนสตรัคติวิซึม(Constructivism) ตามแนวคิดไฮสโคป (High / Scope) และแนวคิดการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540 โดยใช้ปรัชญาและแนวคิดนี้กับเด็กทุกคน สำหรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษจัดการเรียนร่วมภายใต้แนวคิดการประสานงานระหว่างนักวิชาชีพจากหลายสาขา (Multi/Inter – Disciplinary Approach) มีรายละเอียดดังนี้

1) การจัดการศึกษาตามแนวคิดไฮสโคป การเรียนรู้แบบไฮสโคปเน้นการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ (Active Learning) ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาเด็กให้สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นการเรียนรู้ที่เด็กได้จัดกระทำกับวัตถุ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล ความคิด และเหตุการณ์ ทั้งนี้องค์ประกอบการเรียนรู้แบบลงมือกระทำประกอบด้วย

1.1) การเลือกและตัดสินใจ เด็กจะเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมจากความสนใจและตั้งใจของตนเอง เด็กเป็นผู้เลือกวัสดุอุปกรณ์และตัดสินใจว่าจะใช้อุปกรณ์นั้นอย่างไร การที่เด็กมีโอกาสเลือกและตัดสินใจ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่าได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้ใหญ่

1.2) สื่อ ในห้องเรียนที่เด็กเรียนรู้แบบลงมือกระทำจะมีเครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์ที่หลากหลายเพียงพอ และเหมาะสมกับระดับอายุของเด็ก เด็กต้องมีโอกาสและมีเวลาเพียงพอที่จะเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างอิสระ เมื่อเด็กใช้เครื่องมือหรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เด็ก

จะมีโอกาสเชื่อมโยงการกระทำต่างๆ การเรียนรู้ในเรื่องของความสัมพันธ์และมีโอกาสในการแก้ปัญหามากขึ้นด้วย

1.3) การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 การเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 การให้เด็กได้สำรวจและจัดกระทำกับวัตถุโดยตรงทำให้เด็กรู้จักวัตถุ หลังจาก que เด็กคุ้นเคยกับวัตถุแล้วเด็กจะนำวัตถุต่าง ๆ มาเกี่ยวข้องกันและเรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ ผู้ใหญ่มีหน้าที่จัดให้เด็กค้นพบความสัมพันธ์เหล่านี้ด้วยตนเอง

1.4) ภาษาจากเด็ก การถ่ายทอดความคิดของเด็กจากประสบการณ์ ความเข้าใจที่เด็กเรียนรู้แบบลงมือกระทำ เช่น การวาดภาพ การสร้างชิ้นงานต่าง ๆ การพูดเล่าว่าตนกำลังทำอะไร หรือทำอะไรไปแล้วในแต่ละวัน

1.5) การสนับสนุนจากผู้ใหญ่ ภายในห้องเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบลงมือกระทำครูต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเด็ก สังเกตและค้นหาความตั้งใจความสนใจของเด็ก ครูควรรับฟังเด็กส่งเสริมให้เด็กคิดและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ เด็กจะเผชิญกับประสบการณ์สำคัญๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติ ประสบการณ์สำคัญเป็นกุญแจในการสร้างองค์ความรู้ของเด็ก ประสบการณ์สำคัญตามแนวคิดไฮสโคปประกอบด้วย การนำเสนออย่างสร้างสรรค์ ภาษาและการเรียนรู้หนังสือ การริเริ่มและความสัมพันธ์ทางสังคม การเคลื่อนไหว ดนตรี การจำแนก การเรียงลำดับ จำนวน พื้นที่ และเวลา ด้วยการวางแผนกิจกรรมประจำวันที่มีความสม่ำเสมอ รวมทั้งกระบวนการวางแผน-ปฏิบัติ-ทบทวน กิจกรรมกลุ่มย่อย กิจกรรมกลุ่มใหญ่ กิจกรรมกลางแจ้ง ภายใต้สภาพแวดล้อมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่และเด็ก การจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีพื้นที่ที่เหมาะสมกับการที่เด็กจะได้เรียนรู้ สื่อที่หลากหลาย และการจัดเก็บที่เป็นระบบ การประเมินผลพัฒนาการเด็กโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเด็กจากการสังเกตและปฏิสัมพันธ์กับเด็ก

2) การจัดการศึกษาตามแนวคิดการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540 การจัดการศึกษาและการอบรมเลี้ยงดูเด็กบนพื้นฐานที่สนองความต้องการของเด็กแรกเกิดถึง 6 ปี ที่ต้องการความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ ความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างสมดุลต่อเนื่องไปพร้อมกันทุกด้าน ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จัดให้จะเป็นประสบการณ์ตรงที่หลากหลายเหมาะสมกับวัย ความแตกต่างระหว่างบุคคล และบริบทสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ ทั้งนี้เป็นไปเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้และมีความสุขกับการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันโดยอาศัยความร่วมมือกันระหว่างบ้าน สถานศึกษา และชุมชน เพื่อพัฒนาให้เด็กได้เติบโตเป็นพลเมืองที่มีคุณค่า

3) การให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษภายใต้แนวคิดการประสานงานระหว่างนักวิชาชีพจากหลายสาขา การจัดการเรียนร่วมโดยให้มีการประสานงานกันอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอระหว่างนักวิชาชีพจากหลาย ๆ สาขา รวมทั้งครอบครัวของเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ โดยมีความเชื่อว่านักวิชาชีพในแต่ละสาขา รวมทั้งสาขาทางการศึกษาพิเศษย่อมสามารถช่วยพัฒนาเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษในแง่มุมต่าง ๆ กัน ซึ่งสาขาใดเพียงสาขาเดียวนั้นย่อมไม่อาจพัฒนาเด็กได้อย่างสมบูรณ์ และการที่นักวิชาชีพแต่ละสาขาต่างคนต่างพัฒนาเด็กโดยไม่ติดต่อกันก็ย่อมส่งผลให้การพัฒนาในแต่ละด้านเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นและไม่ต่อเนื่อง อีกทั้งยังอาจเกิดการขัดแย้งกันเองอันจะส่งผลลบต่อการพัฒนาของเด็ก

จากข้อมูลดังกล่าว อาจสรุปได้ว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนให้ความสำคัญกับภาษาและการปฏิสัมพันธ์ การส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาให้เด็กนั้น เด็กจะได้มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเปิดโอกาสให้เด็กได้สะท้อนประสบการณ์และความเข้าใจของตนเอง เมื่อเด็กมีอิสระในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความคิดและรู้จักฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เด็กจะเรียนรู้วิธีการพูดที่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่นได้พัฒนาการคิดควบคู่ไปกับการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองด้วย ครูมีประสบการณ์สำคัญเป็นกรอบแนวคิดในการเข้าใจ การเรียนรู้ของเด็กสามารถวางแผนการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมและประเมินพัฒนาการของเด็กอย่างเหมาะสมโดยเด็กได้ถ่ายทอดความคิดจากประสบการณ์สำคัญในด้านภาษาและการรู้หนังสือดังนี้ คือ ก) การเล่าประสบการณ์ตนเองให้ผู้อื่นฟัง ข) การอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของ เหตุการณ์ และความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ค) สนุกกับการใช้ภาษา ได้แก่ ฟังนิทาน กลอน หรือแต่งเรื่องคำคล้องจอง ง) สนุกกับการเขียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การวาด การขีดเขียน เขียนคล้ายตัวหนังสือ คิดสะกดคำเพื่อการเขียน จ) สนุกกับการอ่านหลายรูปแบบ เช่น อ่านนิทาน ป้าย หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ฉ) การเขียนบันทึกเรื่องราวตามคำบอกของเด็ก

การให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษที่โรงเรียนยึดเป็นหลักในการดำเนินการนั้นเน้นถึงความสำคัญของการทำงานในลักษณะคณะกรรมการบริหารเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครอง และนักวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก การให้ความช่วยเหลือโดยหลายๆ ฝ่ายแต่ละฝ่ายให้ความช่วยเหลือเด็กตามความถนัดของตนให้ความร่วมมือและช่วยส่งเสริมซึ่งกันและกันก็ย่อมจะช่วยให้ทุกฝ่ายมีข้อมูลและเข้าใจในตัวเด็กได้ดีขึ้น รวมทั้งมีการสานต่อการพัฒนาในแง่ต่าง ๆ ให้เป็นไปอย่างราบรื่นและสอดคล้องกันอันจะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อเด็ก

ตารางที่ 41 แนวคิดของโรงเรียนเกษมสันต์

แนวคิดของโรงเรียน		
คอนสตรัคติวิซึม (Constructivism)	หลักสูตรสอนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540	แนวคิดที่เป็นพื้นฐานด้านการศึกษาพิเศษ
<ol style="list-style-type: none"> 1. เด็กสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง 2. การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ <ol style="list-style-type: none"> 2.1 การเลือกและตัดสินใจ 2.2 สื่อ 2.3 การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 2.4 ภาษาจากเด็ก 2.5 การสนับสนุนจากผู้ใหญ่ 3. กิจกรรมประจำวัน การวางแผนปฏิบัติ- ทบทวน กิจกรรมกลุ่มย่อยกิจกรรมกลุ่มใหญ่ กิจกรรมกลางแจ้ง 4. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่และเด็ก กลยุทธ์การปฏิสัมพันธ์ การกระตุ้นส่งเสริม การ แก้ปัญหา 5. การจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ 6. การประเมินผลพัฒนาการ 	<ul style="list-style-type: none"> - พัฒนาเด็กโดยองค์รวม อย่างสมดุล ต่อเนื่อง ไปพร้อมกันทุกด้าน - ประสบการณ์ตรงที่หลากหลาย เหมาะสม กับวัย ความแตกต่างระหว่างบุคคล และ บริบทสังคมที่เด็กอาศัย - เด็กเกิดการเรียนรู้และมีความสุข กับการ ปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน - ความร่วมมือระหว่างบ้าน สถานศึกษา และ ชุมชน - พัฒนาให้เด็กเป็นพลเมืองที่มีคุณค่า 	<ul style="list-style-type: none"> - แนวคิดการประสานงานกันระหว่างนักวิชาชีพหลาย ๆ สาขา (Multi / Inter – Disciplinary Approach) การจัดการ เรียนร้อยโดยให้มีการประสานงานกันอย่างต่อเนื่องและ สม่ำเสมอ ระหว่างนักวิชาชีพจากหลาย ๆ สาขา รวมทั้ง ครอบครัวของเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ - เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ มีขั้นตอนของ การพัฒนาการเช่นเดียวกับเด็กปกติ และมีศักยภาพที่จะ เรียนรู้ และพัฒนาได้ - การสนับสนุนให้เด็กได้มีเข้ามีส่วนร่วมในสังคมโดยเน้นการ ฝึกให้เด็กพึ่งตนเองให้มากที่สุด - ความบกพร่องหรือความจำกัดทางพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นผล จากปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับสภาพแวดล้อมของตน ไม่ใช่เป็น เพราะความบกพร่องภายในตัวเด็กเพียงอย่างเดียว - การค้นหาและให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่มีความต้องการ ทางการศึกษาพิเศษอย่างเหมาะสม ตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม (0-7 ปี) จะช่วยป้องกันไม่ให้ความพิการนั้นเพิ่มมากขึ้น

1.3.2 เป้าหมาย / นโยบาย

โรงเรียนเกษมสันต์มีเป้าหมายในการจัดการศึกษาที่ครอบคลุมเด็กทุกประเภท รวมทั้งเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษด้วย การพัฒนาเด็กโดยยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษา เป็นการพัฒนาเด็กทุกด้านโดยองค์รวมทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างต่อเนื่อง

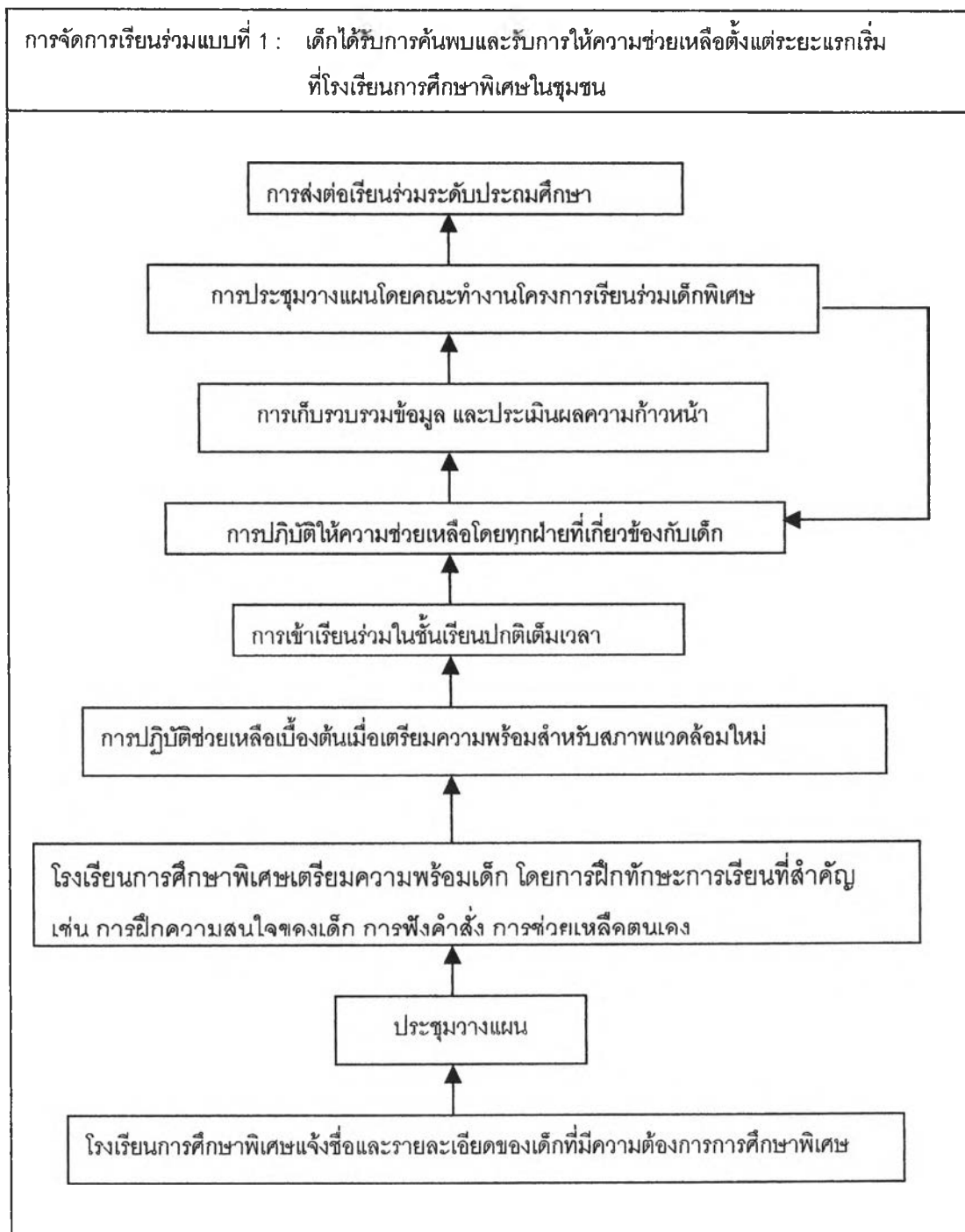
"เด็กได้เรียนรู้ด้วยบรรยากาศที่อบอุ่นอย่างมีความสุข พร้อมกับให้ความสำคัญกับกระบวนการมากกว่าผลผลิต เด็กจะได้เรียนรู้โดยผ่านประสบการณ์ตรงจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 มีโอกาสสังเกต สำรวจ เล่น ค้นคว้า ทดลอง และแก้ปัญหาด้วยตนเอง เด็กมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกที่让孩子ได้มีจิตสำนึก รู้จักมีความรับผิดชอบต่อตนเองต่อส่วนรวมต่อธรรมชาติและต่อชุมชน ทั้งนี้เด็กจะได้ฝึกทักษะด้านกระบวนการวางแผนลงมือปฏิบัติและ ทบทวน รวมทั้งได้พัฒนาสมองทั้ง 2 ซีก ไปพร้อมกันไม่เน้นส่วนใดส่วนหนึ่งทำให้เกิดจินต สติไม่เรียนรู้ เพื่อสนองต่อความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถปรับตัวเอง เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงดำรงอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข โดยอาศัยความร่วมมือของ สามีประสานระหว่างบ้าน โรงเรียน และชุมชนเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้" (จากธรรมนูญโรงเรียน)

จากเป้าหมายและนโยบายในการพัฒนาเด็กโดยองค์รวมและต่อเนื่อง ดังกล่าว การพัฒนาทางด้านภาษาและการพูดเป็นเป้าหมายหนึ่งที่โรงเรียนต้องพัฒนาเด็กทุกคน ซึ่งเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษส่วนใหญ่จะมีปัญหาในการใช้ภาษา เด็กเหล่านี้ จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสมกับวัยตามศักยภาพ ของเด็กแต่ละคน การปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กเป็นการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือตาม ความต้องการความจำเป็นของเด็ก และพัฒนาตามลำดับในสิ่งที่จำเป็นต้องพัฒนาก่อน

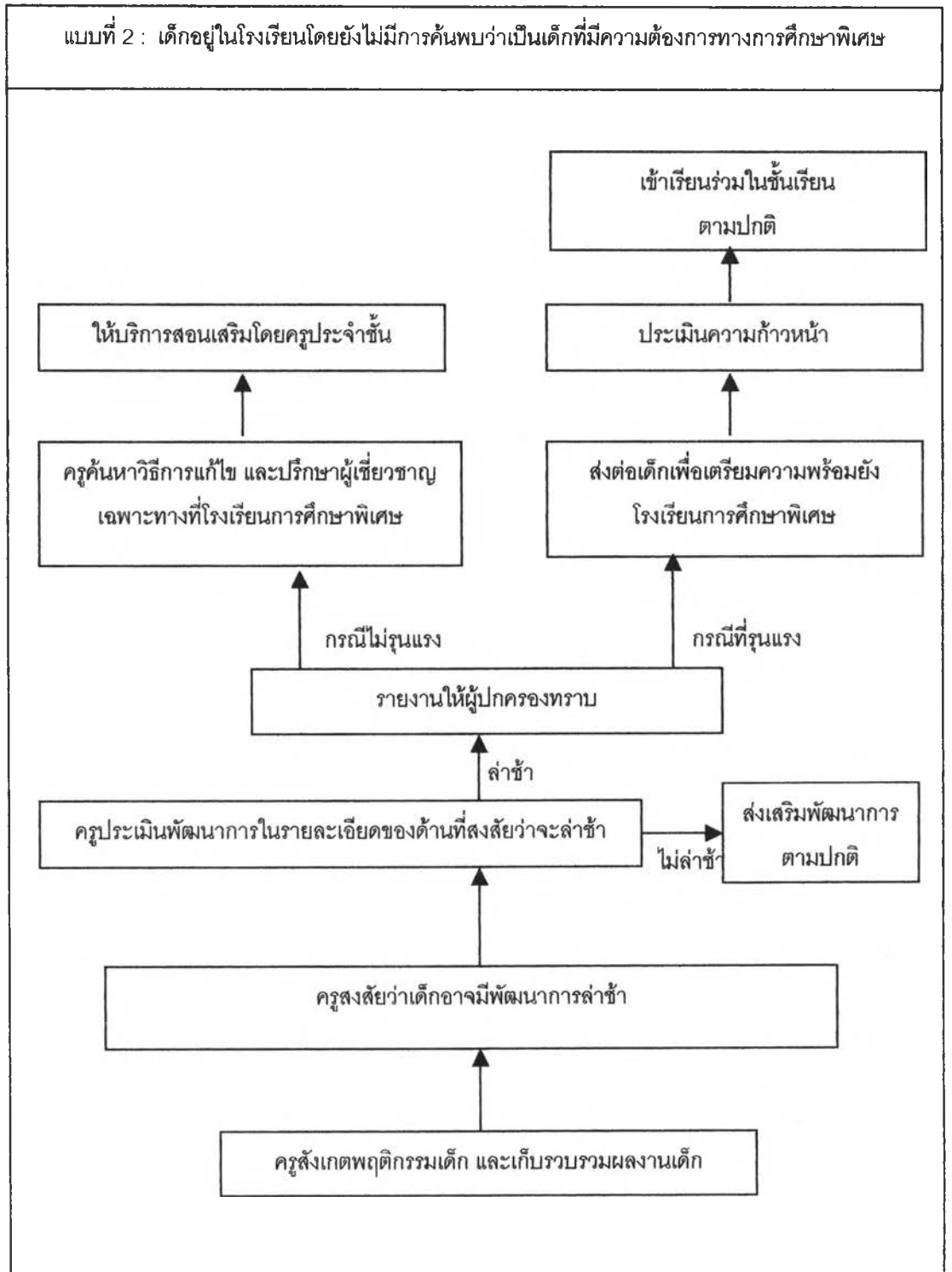
1.3.3 รูปแบบการจัดการเรียนร่วม

เนื่องจากโรงเรียนเกษมสันต์ไม่ได้จัดทำเอกสารแสดงรูปแบบการจัดการเรียนร่วม ของโรงเรียนไว้อย่างเป็นทางการ ผู้วิจัยจึงอาศัยการประมวลข้อมูลจากการสังเกตและการสัมภาษณ์ แล้วสรุปเป็นแผนภูมิโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้บริหารโรงเรียน ดังนี้

แผนภูมิที่ 6 รูปแบบการจัดการเรียนร่วมโรงเรียนเกษมสันต์ (แบบที่ 1)

แผนภูมิที่ 7 รูปแบบการจัดการเรียนร่วมโรงเรียนเกษมสันต์ (แบบที่ 2)

1.3.4 การพัฒนาบุคลากร

โรงเรียนเกษมสันต์ให้ความสำคัญกับการพัฒนาครู ซึ่งครูได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน เพื่อให้ครูสามารถปรับวิธีการและการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน และมีความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยเฉพาะเมื่อรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเข้าเรียนร่วมทำให้ครูต้องพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความเข้าใจในเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษทั้งในด้านการพัฒนาวิชาชีพ และการพัฒนาตัวครูในการทำงานของครูให้สามารถจัดการเรียนร่วมในชั้นเรียนของตนเองและสามารถพัฒนาส่งเสริมการเรียนรู้แก่เด็กเหล่านี้ได้ รวมทั้งการสร้างขวัญกำลังใจแก่ครูในการปฏิบัติงานโดยการเสริมแรงทางบวก ให้คำยกย่องชมเชย การจัดเงินเพิ่มพิเศษสำหรับครูที่ดูแลเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ และการที่ผู้บริหารเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาทั้งในทางปฏิบัติ หรือจัดหาหนังสือให้ครูได้ศึกษา

1) การพัฒนาทางวิชาชีพ

โรงเรียนมีการดำเนินการพัฒนาครูเพื่อให้ครูมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ โดยมีการพัฒนาครูในหลายด้านดังนี้

1.1) การจัดส่งครูเข้าอบรมเกี่ยวกับความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ เพื่อให้ครูเข้าใจลักษณะของเด็ก และการช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ

1.2) การพัฒนาครูโดยโรงเรียนเป็นผู้จัดอบรมแก่ครูทั้งโรงเรียน โดยเชิญวิทยากรจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน แพทย์ และอาจารย์ทางด้านการศึกษาพิเศษ มาให้ความรู้แก่ครู และผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษด้วย

1.3) การส่งครูศึกษาดูงานการจัดการเรียนร่วมในสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนร่วม

1.4) การจัดส่งครูเข้าฝึกงานที่โรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยเข้าใจในสภาพเด็กและได้เรียนรู้บทบาทการให้ความช่วยเหลือและกระตุ้นเด็ก ครูทุกคนจะต้องเข้าไปฝึกงานอย่างน้อยคนละ 3 วัน ต่อหนึ่งปีการศึกษา

1.5) การได้รับถ่ายทอดความรู้จากเพื่อนครูด้วยกันจากการทำวิจัยในชั้นเรียน หรือจากประสบการณ์การทำงานในชั้นเรียน โดยแลกเปลี่ยนความรู้กันในการประชุมครูซึ่งครูจะได้รับความรู้ถ่ายทอดจากเพื่อนครูด้วยกัน

1.6) การได้รับความรู้จากการที่โรงเรียนเป็นแหล่งนำร่องทดลองเครื่องมือเพื่อใช้ในการทำวิจัยเกี่ยวกับ meta cognition การรับรู้ของเด็กพิเศษ ซึ่งเป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้ครูได้มีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ

2) การพัฒนาตัวครู

ในการพัฒนาครูนั้น นอกจากจะพัฒนาครูเพื่อให้ความรู้พื้นฐานและมีความเข้าใจในการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษแล้ว สิ่งที่ทำควบคู่กันไปคือการพัฒนาตนเองของครู โดยมีการดำเนินการดังนี้คือ

2.1) การพัฒนาจิตสำนึกของครู ในการคิดและปฏิบัติต่อด็กในเชิงบวกเป็นสิ่งที่ผู้บริหารให้ความสำคัญ ผู้บริหารพัฒนาครูโดยการปฏิบัติเป็นแบบอย่างในการมีปฏิสัมพันธ์ต่อด็ก รวมทั้งผู้ปกครองซึ่งครูจะต้องทำงานร่วมกับผู้ปกครองในการพัฒนาเด็ก สิ่งเหล่านี้ครูจะเกิดการเรียนรู้โดยการซึมซับและเกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมในตัวครูเอง

2.2) การให้โอกาสครูได้พัฒนาความรู้สึภายใน โดยการได้รับการยอมรับจากสังคม กลุ่มเพื่อน ผู้ปกครอง การให้ความเชื่อใจครูในการทำงานเปิดโอกาสให้ครูได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น คิดเริ่มโครงการใหม่ๆ สนับสนุนให้ครูเป็นทั้งผู้นำและผู้ตาม การประชุมและวางแผนการทำงานร่วมกัน ทำให้ครูมีความเต็มใจที่จะทำงานมีความสุขกับงาน

การดำเนินการพัฒนาบุคลากรเป็นสิ่งที่ผู้บริหารตระหนักอยู่ตลอดเวลาในการพัฒนาทั้งในเชิงวิชาชีพและการพัฒนาตัวครู สำหรับการพัฒนาครูในการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก โดยเฉพาะนั้นในช่วงระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมาไม่มีการจัดฝึกอบรมด้านการส่งเสริมการพูด โดยเฉพาะ แต่เนื่องจากโครงการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษเป็นการทำงานร่วมกับโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน เมื่อมีปัญหาครูจะขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกพูดของโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน ซึ่งเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและบำบัดด้านการพูดแก่เด็กด้วย

1.4 ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

โรงเรียนเกษมสันต์มีขั้นตอนในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มดังนี้คือ

1.4.1 การสำรวจ คัดแยก วินิจฉัย และส่งต่อด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ

เนื่องจากโรงเรียนมีการจัดการเรียนร่วมโดยทำงานประสานกับโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน จากการทำงานประสานกันในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มมีการปฏิบัติในการสำรวจ คัดแยก วินิจฉัย และส่งต่อด็กใน 2 ลักษณะดังนี้

1) เด็กได้รับการค้นพบและรับการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มที่โรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน การรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเข้าเรียนร่วมในโครงการเรียนร่วมเด็กพิเศษจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน ก่อนเข้าเรียนร่วมเด็กจะได้รับการวินิจฉัยและเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่ระบบโรงเรียน โดยการฝึกทักษะการเรียนรู้ที่สำคัญ เช่น การขยายช่วงระยะเวลาความสนใจให้เด็กมีความสามารถในการฟัง ทำกิจกรรมที่ตนสนใจได้ จนเสร็จ การฟังคำสั่ง การช่วยเหลือตนเอง ฯลฯ มีการประชุมวางแผนร่วมกันในการเตรียมการให้

ความช่วยเหลือเด็ก และมีการปฏิบัติช่วยเหลือเบื้องต้นเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับสภาพแวดล้อมใหม่ โดยครูการศึกษาพิเศษจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน หรือผู้ปกครองพาเด็กมาร่วมกิจกรรมในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับครูประจำชั้น เพื่อนลักษณะกิจวัตรประจำวัน และสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน เมื่อเด็กสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ในโรงเรียนและเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติเต็มเวลาแล้ว ครูการศึกษาพิเศษและนักแก้ไขการพูดยังคงเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความช่วยเหลือเด็กร่วมกับโครงการ เรียนร่วมเด็กพิเศษ ในการสังเกตพฤติกรรมและการเรียนรู้ของเด็กในชั้นเรียน การวางแผนให้ ความช่วยเหลือเด็กประเมินผลพัฒนาการเด็กร่วมกับครูประจำชั้น และให้ความช่วยเหลือในการจัดบริการเสริมตามความต้องการจำเป็นของเด็ก โดยเด็กจะไปรับการบำบัดเพิ่มเติมตามตารางที่นักแก้ไขการพูดนัด สำหรับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าจะไปรับการบำบัดการพูดจากครูฝึกพูดที่โรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชนและเด็กทุกคนมีแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่โรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชนจัดขึ้น

2) เด็กอยู่ในโรงเรียนโดยยังไม่มีอาการค้นพบว่าเป็นเด็กพิเศษ ในกรณีที่เด็กไม่ได้ผ่านการวินิจฉัยจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชนหรือแพทย์ ครูประจำชั้นคัดแยกเด็กซึ่งเป็นสิ่งที่ครูประจำชั้นปฏิบัติไปพร้อมกับการจัดการเรียนการสอน โดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กเป็นงานที่ครูประจำชั้นต้องปฏิบัติเพื่อเขียนรายงานพฤติกรรมเด็กรายเดือนให้ ผู้ปกครองทราบทุกเดือนจากการสังเกตพฤติกรรมเด็กและการเก็บรวบรวมผลงานเด็กในรูปแบบแฟ้มสะสมผลงานระบบชิ้นงานนำไปสู่การค้นพบปัญหาเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้า ตัวอย่างเช่น

จากการประเมินพัฒนาการด้านการพูดของเด็กโดยการสังเกต การออกเสียงพูด ลักษณะการปฏิสัมพันธ์ของเด็ก รวมทั้งการบันทึกคำพูดเด็กที่แสดงถึงพัฒนาการพูดในการถ่ายทอดความคิดและการสื่อความหมาย ครูสงสัยว่าเด็กอาจมีพัฒนาการการพูดล่าช้า ครูประเมินพัฒนาการในรายละเอียดที่สงสัยว่าล่าช้าโดยประเมิน การออกเสียงพยัญชนะต้นของเด็กเทียบกับพัฒนาการการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยในระดับอายุเดียวกัน ปรากฏว่ามีเด็กที่มีพัฒนาการออกเสียงล่าช้ากว่าวัย จำนวน 4 คน เมื่อครูพบปัญหาครูค้นหาวิธีการแก้ไขทันที โดยดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียน เรื่องการแก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น ครูปฏิบัติในการวิเคราะห์สภาพและจุดที่จะพัฒนาเด็กในด้านการพูด แจ้งให้ ผู้ปกครองทราบเพื่อขออนุญาตผู้ปกครองพาเด็กไปพบผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านการศึกษาพิเศษในชุมชนวินิจฉัย และขอคำแนะนำในการให้ความช่วยเหลือเด็ก ปรากฏว่ามีเด็กคนหนึ่งต้องผ่าตัดฝังฝังใต้ลิ้นส่วนการให้ความช่วยเหลือเด็กในการพัฒนาการออกเสียงพูด ครูนำคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญและค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมจากตำราและเอกสารต่าง ๆ ในการสร้างเครื่องมือที่ครูจะพัฒนาการออกเสียงไม่ชัดของเด็ก และ ให้บริการสอนเสริมโดยครูประจำชั้นมี

การปรับปรุงเพื่อปรับเปลี่ยนวิธีการให้ความช่วยเหลือการออกเสียงของเด็ก จดบันทึก การปฏิบัติให้ความช่วยเหลือ ผลการทำงาน และจัดทำออกมาเป็นรายงานการวิจัยในชั้นเรียน (ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูประจำชั้น)

ในอีกกรณีหนึ่งที่มีการค้นพบปัญหาเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้า มีปัญหา รุนแรง ตัวอย่างเช่น

ครูพบว่าเด็กอายุ 3 ปี แต่ไม่สามารถพูดสื่อสารได้ มักใช้ภาษาท่าทางช่วยในการสื่อสาร ทางโรงเรียนได้ประสานงานกับโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชนในการส่งต่อเด็กเพื่อเตรียม ความพร้อมทางด้านภาษาพูด ผู้บริหารพูดคุยกับผู้ปกครองแนะนำให้ส่งต่อเด็กไปเตรียม ความพร้อมด้านการพูดจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชนประมาณ 3 เดือนในช่วงปิดเทอม เพื่อให้เด็กได้รับการกระตุ้นและเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาพูด และสังเกตพัฒนาการของ เด็กแล้วจึงเข้ามาเรียนเต็มเวลาในโรงเรียนตามปกติ (ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูประจำชั้น)

1.4.2 การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือ

ครูมีแนวปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษา พิเศษ โดยยึดหลักการปฏิบัติและพัฒนาการเรียนรู้อันของเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และ สติปัญญา การให้ความช่วยเหลือตามกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน เป็น การจัดประสบการณ์ที่เอื้อต่อการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษที่เด็กจะได้ เรียนรู้โดยการเห็นแบบอย่าง และเปิดโอกาสให้เด็กได้ปฏิบัติโดยมีครูคอยชี้แนะ จากกระบวนการ จัดกิจกรรมประจำวันที่มีความสม่ำเสมอ การมีอิสระในการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับเด็ก และเด็กกับผู้ใหญ่ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่จัดเตรียมไว้อย่างหลากหลาย และมีจุดมุ่งหมายที่จะ พัฒนาจุดบอดพร่องของเด็ก ทั้งนี้กระบวนการจัดการเรียนการสอนนี้จะพัฒนา และให้ ความช่วยเหลือเด็กในด้านที่ล่าช้าได้นั้นขึ้นอยู่กับครูซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ

การให้ความช่วยเหลือเด็กตามกระบวนการกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้น เรียน ครูมีบทบาทในการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมพัฒนาการเด็กอย่างเป็นองค์รวม บนพื้นฐานความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือนั้น ดำเนินไปตามการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก ดังนี้

1) การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ โดยให้เด็กมีโอกาสเลือกและตัดสินใจ

ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่า ได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้ใหญ่ ให้เด็กได้สำรวจ และจัดกระทำกับวัตถุโดยตรงเรียนรู้ที่จะ ค้นพบความสัมพันธ์ต่างๆ ด้วยตนเอง ให้เด็กพูดสะท้อน ประสบการณ์และความเข้าใจของเด็ก โดยเริ่มจากประสบการณ์เดิมของเด็ก

2) การวางแผนกิจกรรมล่วงหน้าโดยพิจารณาตามความสนใจของเด็ก ครูจะดูและฟังเด็ก ทำตามคำแนะนำของเด็ก ให้เด็กเป็นผู้นำ

3) การจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และประสบการณ์ที่ช่วยทำให้เด็กมีความสนใจในกิจกรรม เพียงพอที่เด็กจะได้เรียนรู้ในมุมประสบการณ์ต่างๆ

4) การเก็บรวบรวมข้อมูลและประเมินผลพัฒนาการเด็ก ครูประจำชั้นปฏิบัติในการเก็บรวบรวมข้อมูลเด็ก และบันทึกความก้าวหน้าของเด็ก ติดตามกำกับเด็ก ให้โอกาสเด็กได้พัฒนา ปรับปรุงแก้ไขวิธีการในการให้ความช่วยเหลือเด็ก และประเมินผลในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ รวมทั้งทบทวนการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือแก่เด็กอย่างสม่ำเสมอ และนำข้อมูลเหล่านี้ รายงานในการประชุมประจำเดือนเกี่ยวกับพัฒนาการเด็ก การทบทวนการปฏิบัติร่วมกันในการให้ความช่วยเหลือเด็ก และกำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาเด็กต่อไป

5) การวิเคราะห์ย่อยงาน (Task Analysis) การปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็ก เมื่อประเมินผลพัฒนาการเด็กแล้วจะทำให้เกิดการย้อนกลับไปสู่การแก้ปัญหาหรือพิจารณาเพื่อแก้ไข โดยการวิเคราะห์ย่อยงานตามแนวการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน และกิจวัตรประจำวันที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ครูสังเกตพฤติกรรมของเด็กในชั้นเรียน และพัฒนาเด็กในด้านที่ล่าช้าจากระดับพัฒนาการที่เด็กสามารถทำได้ โดยการวิเคราะห์งานเป็นขั้นย่อย ๆ เพื่อตั้งความคาดหวังที่ละขั้น และฝึกให้เด็กสามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน สามารถพัฒนาการเรียนรู้อตามกระบวนการเรียนรู้ในชั้นเรียน เช่น ครูพบว่าเด็กไม่สามารถวางแผน ปฏิบัติ และทบทวนได้ ครูประจำชั้นวิเคราะห์ย่อยงานเป็นขั้นตอน โดยตั้งวัตถุประสงค์ในการพัฒนา คือ ฝึกวางแผน เมื่อเด็กสามารถวางแผนแล้วจะตั้งวัตถุประสงค์ในระดับที่สูงขึ้นให้สามารถทำงานได้ตามแผนที่วางไว้ และฝึกในขั้นต่อไปจนถึงขั้นที่สามารถทบทวน

ผู้บริหาร กล่าวว่า “ครูพบว่าเด็กตัดกระดาษไม่ขาด ครูประจำชั้นจะต้องพิจารณาว่าเพราะอะไร กรรไกรไม่เหมาะกับมือเด็ก หรือการจับกรรไกรไม่ถูกต้อง ขาดการฝึกฝน ขาดแรงจูงใจ นั่นคือเมื่อพบสาเหตุปฏิบัติแก้ไข เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติทำขั้นที่ 1 ได้แล้ว ครูจะพัฒนาเด็กให้สามารถทำ ขั้นที่ 2 โดยจะต้องกลับไปจัดกิจกรรมต่อ”

6) การทำวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งเป็นการทำงานเพื่อค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหาการจัดการในชั้นเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การแก้ปัญหาเด็กที่ครูพบ การทำวิจัยในชั้นเรียนนี้ช่วยให้ครูค้นพบแนวทางที่จะช่วยเหลือเด็ก และพัฒนาเด็กทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ข้อความที่ได้อธิบายจะนำผลการวิจัยรายงานในที่ประชุม ผู้บริหารและเพื่อนครูจะร่วมสะท้อนความคิดเห็นในงาน ซึ่งงานวิจัยในชั้นเรียนนี้ครูจะจัดทำเป็นแฟ้มรายงานวิจัย และมีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ

7) การทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ ในการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กในชั้นเรียนผู้เชี่ยวชาญ หรือครูการศึกษาพิเศษจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชนเข้ามาร่วมสังเกตพฤติกรรมและการเรียนรู้ของเด็กเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อให้คำแนะนำแก่ครูเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่อเด็กและปัญหาที่ครูพบ รวมทั้งการตั้งความคาดหวังร่วมกันในการพัฒนาเด็กและการปฏิบัติให้ ความช่วยเหลือเด็ก ครูประจำชั้นและครูการศึกษาพิเศษร่วมกันให้ความช่วยเหลือและฝึกเด็กตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เช่นครูพบว่าเด็กไม่สามารถปฏิบัติวางแผนการทำงาน ครูจะขอความร่วมมือจากครูการศึกษาพิเศษให้ช่วยฝึกเด็กและเมื่อมาที่โรงเรียนครูจะแนะนำเพิ่มเติมในการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กในชั้นเรียน

การปฏิบัติให้ความช่วยเหลือโดยครูประจำชั้นมีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางและครูการศึกษาพิเศษคอยให้คำแนะนำซึ่งช่วยให้ครูประจำชั้นเข้าใจถึงความต้องการ การเรียนรู้ และความสามารถของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วมอยู่ในชั้นเรียนมากขึ้น และเป็นที่ปรึกษาเมื่อครูประจำชั้นพบปัญหา ทำให้ครูประจำชั้นเกิดความมั่นใจไม่วิตกกังวลที่มีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนของตน

8) การทำงานร่วมกับผู้ปกครอง ในการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กโดยการพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลพฤติกรรมของเด็กเมื่ออยู่ที่บ้านและ โรงเรียน การให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำการมีส่วนร่วมในการวางแผนการพัฒนาเด็กร่วมกับครูประจำชั้น โดยร่วมกันตั้งวัตถุประสงค์ระยะสั้นเพื่อทำงานพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กและประเมินผลพัฒนาการเด็กร่วมกัน

1.4.3 การประสานงาน

การทำงานประสานกันของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการให้ความช่วยเหลือเด็กเป็นการประชุมวางแผนร่วมกันโดยคณะทำงานโครงการเรียนร่วมเด็กพิเศษที่ประกอบด้วยผู้บริหาร ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ครูการศึกษาพิเศษ และนักแก้ไขการพูดจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน การจัดให้มีการประชุมประจำเดือนร่วมกันใช้วิธีการพูดคุยและร่วมกันวางแผนให้ความช่วยเหลือเด็กโดยตั้งเป้าหมายระยะสั้นทุกๆ 1 เดือน ในการประชุมประจำเดือนนี้มีการบันทึกรายงานการประชุมและมีระเบียบวาระการประชุมคือ การรับรองรายงานการประชุมเรื่องสืบเนื่องจากการกำหนดเป้าหมายของเดือนที่ผ่านมา และกำหนดเป้าหมายในเดือนต่อไป เพื่อติดตามทบทวนแนวทางการปฏิบัติ กำหนดเป้าหมาย วิธีการ การตั้งความคาดหวังในการพัฒนาเด็ก การประเมินผลพัฒนาการเด็กร่วมกัน และความต้องการของผู้ปกครองโดยการพูดคุยถึงเด็กทีละคนทั้งผู้ปกครอง ครูประจำชั้น ครูการศึกษาพิเศษ และนักแก้ไขการพูดจะพูดถึงพฤติกรรมพัฒนาการของเด็ก ความก้าวหน้าและปัญหาการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กใน 1 เดือนที่ผ่านมา

ให้ที่ประชุมทราบ จากข้อมูลของทุกฝ่ายดังกล่าวที่ร่วมกันพัฒนาเด็กนำมาพิจารณาเพื่อแก้ไขหรือกำหนดวัตถุประสงค์เพิ่มเติม เพื่อตั้งเป้าหมายในเดือนต่อไปร่วมกัน

การประชุมร่วมกันของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการให้ความช่วยเหลือเด็ก การทบทวนการปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหา การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการแก้ปัญหาต่าง ๆ และการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือตามความถนัดของแต่ละฝ่าย การได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันมีผลให้ครูและผู้ปกครองได้ความรู้และเข้าใจเทคนิควิธีการปฏิบัติมากขึ้น และทำให้การปฏิบัติให้ความช่วยเหลือดำเนินไปอย่างมีทิศทาง

1) บทบาทของโรงเรียนในการประสานงานกับผู้ปกครอง

การประสานงานกับผู้ปกครอง เพื่อสนับสนุนให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการศึกษาทั้งที่บ้านและโรงเรียน การเข้ามามีบทบาทในการตัดสินใจเกี่ยวกับการศึกษาของเด็กโรงเรียนมีการประสานงานกับผู้ปกครอง ดังนี้

1.1) การติดต่อสื่อสารด้วยเอกสารเป็นการติดต่อสื่อสารแบบ 2 ทาง โดยมีรูปแบบการสื่อสาร คือ ก) การส่งข่าวสารแนะนำหน่วยการเรียนรู้ ข) เอกสารชี้แจงหน่วยการเรียนรู้ การสอนโดยมีรายละเอียดแนวคิดและตัวอย่างประสบการณ์สำคัญ ค) การยืมหนังสือนิทานกลับไปอ่านพร้อมมีสมุดบันทึกการอ่าน ง) การส่งแฟ้มผลงานของเด็กให้ผู้ปกครองรับทราบการทำงานของเด็กในทุกวันศุกร์ และ จ) เอกสารแนะนำกิจกรรม “ให้เวลาพัฒนาลูกรัก” การติดต่อสื่อสารดังกล่าวนี้ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมรับรู้พัฒนาการและความสำเร็จของเด็กในห้องเรียน การรับทราบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและมีส่วนที่ให้ผู้ปกครองได้บันทึก การทำกิจกรรมร่วมกับเด็ก ความสนใจของเด็ก พัฒนาการของเด็ก หรือแสดงความคิดเห็นตอบกลับมาเพื่อเป็นข้อมูลแก่ครู ซึ่งเป็นการติดต่อสื่อสารที่ทำให้เกิดการร่วมกันพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กทั้งที่บ้านและโรงเรียน

1.1) การประชุมผู้ปกครอง การจัดประชุมปฐมนิเทศผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองได้รับความรู้ความเข้าใจในแนวการจัดการศึกษาที่จะเป็นผลดีแก่เด็กและให้ความร่วมมือในการพัฒนาเด็ก การประชุมร่วมกันเพื่อวางแผนให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ทำให้ผู้ปกครองมีความเข้าใจในนโยบายและแนวการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนทำให้ผู้ปกครองได้ทราบบทบาทของตน และมีเป้าหมายในการพัฒนาเด็กที่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

1.2) การทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้ปกครองเข้ามีส่วนร่วมในงานหรือกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น การร่วมการอบรมที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้ความรู้แก่ครูเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ

1.4) การเข้ามีส่วนร่วมในชั้นเรียน โรงเรียนได้เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองจะเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการเป็นวิทยากร การจัดหาสื่อการเรียนการสอน การเข้ามาร่วมรับรู้ความสำเร็จของเด็กในชั้นเรียน

1.5) การเข้ามีส่วนร่วมในโรงเรียนโดยผู้ปกครองเข้ามีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการบริหารโรงเรียน เข้ามามีส่วนร่วมในการเป็นผู้ช่วยร่วมบริหารในโครงการเรียนร่วมเด็กพิเศษของโรงเรียน

2) บทบาทผู้ปกครองในการประสานงานกับทางโรงเรียน

จากการที่โรงเรียนให้ความสำคัญและมีแนวทางการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างเป็นรูปธรรม สร้างให้ผู้ปกครองตระหนักและยินดีให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในทุกกิจกรรม รวมทั้งการนำแนวปฏิบัติจากที่โรงเรียนมาให้กับเด็กที่บ้านเพื่อให้การดำเนินการช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กเป็นไปในแนวทางเดียวกัน บทบาทผู้ปกครองที่สะท้อนการมีส่วนร่วมกับโรงเรียนในการช่วยเหลือเด็กมีดังนี้

2.1) การเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของเด็กและวิธีการการให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษตามปรัชญาแนวคิดของโรงเรียนจากเอกสารและข้อมูลต่างๆ ที่โรงเรียนส่งให้ ซึ่งผู้ปกครองมีความสนใจในข้อมูลข่าวสารต่างๆ และให้ความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็นตอบกลับมา เพื่อเป็นข้อมูลแก่ครูเกี่ยวกับลักษณะการทำกิจกรรม ความสนใจของเด็ก และพัฒนาการเด็กเพื่อเป็นข้อมูลแก่ครู

2.2) การเข้าร่วมประชุมปฐมนิเทศ เพื่อรับรู้บทบาทของตนในการมีส่วนร่วมพัฒนาเด็กตามแนวการจัดการศึกษาของโรงเรียน รวมทั้งการพยายามเข้าร่วมประชุมประจำเดือนอย่างสม่ำเสมอ ผู้ปกครองหลายคนมีการเตรียมตัวมาอย่างดีโดยเตรียมคำถามที่จะปรึกษา ชักถาม เตรียมข้อมูลที่จะมาแบ่งปันให้ครูได้ทราบถึงความก้าวหน้าของเด็ก บอกเป้าหมายหรือปัญหาของตนเองว่าต้องการให้ครูช่วยพัฒนาเด็กในด้านใด รวมทั้งรับทราบสิ่งที่ครูพัฒนาโดยปฏิบัติทั้งที่บ้านและโรงเรียน

2.3) การเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเด็ก โดยผู้ปกครองทุกคนติดต่อสื่อสารกับครูอย่างสม่ำเสมอด้วยการเข้าร่วมประชุมประจำเดือน การพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการหลังเลิกเรียนซึ่งเป็นการพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลพฤติกรรมเด็กปัญหาของเด็ก รวมทั้งข้อมูลคำแนะนำจากนักแก้ไขการพูดที่ให้คำแนะนำว่าควรส่งเสริมเด็กในเรื่องใด และเด็กมีความก้าวหน้าอย่างไรบ้าง โดยข้อมูลเหล่านี้ช่วยให้ครูรู้จักและเข้าใจเด็ก อีกทั้งยังช่วยในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนแก่ครู

2.4) การเข้ามีส่วนร่วมในชั้นเรียน ลักษณะของวิทยากรจัดหาสื่อให้กับโรงเรียน เพื่อให้โรงเรียนนำมาใช้กับลูกตนเองและเด็กคนอื่นๆ ด้วย เมื่อมารับเด็กผู้ปกครองจะเข้ามาดูผลงานเด็ก

2.5) การทำกิจกรรมร่วมกันในโรงเรียน ผู้ปกครองทุกคนเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น เช่น กิจกรรมวันพ่อ กิจกรรมวันแม่ กิจกรรมวันเด็ก และการร่วมอบรมความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่ออบรมครู

1.4.4 การประเมินพัฒนาการ

1) การประเมินเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็ก

1.1) การประเมินพัฒนาการเด็กโดยครูพัฒนาเด็กจากระดับพัฒนาการที่เด็กสามารถทำได้ นั่นคือครูจะต้องเข้าใจทั้งพัฒนาการของเด็กปกติและพัฒนาการของเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษในแต่ละประเภท รวมทั้งความเฉพาะของเด็กแต่ละประเภท ครอบคลุมพัฒนาการเด็กโดยมีความคาดหวังตามความสามารถเด็ก หากเด็กมีพัฒนาการล่าช้าในเรื่องใดครูต้องเข้าใจในเหตุและผลของการล่าช้านั้น และนำความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการเด็กปกติที่มีอยู่นำมาประยุกต์ใช้ โดยคำนึงถึงข้อจำกัดของพัฒนาการเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเป็นหลัก

1.2) การประเมินพัฒนาการเพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์หงานเป็นขั้นย่อยๆ และให้เด็กทำที่ละขั้นตอนย่อย โดยครูควบคุมอย่างใกล้ชิดให้เด็กทำขั้นตอนย่อยนั้นถูกต้องตามที่ต้องการ ก่อนปล่อยให้เด็กทำขั้นตอนต่อไปเด็กที่ทำไม่ถูกต้องจะต้องกลับไปทำใหม่จนถูกต้องทุกครั้งที่เป็นไปได้ โดยครูไม่ทำแทนให้หรือปล่อยให้ผ่านไป เพื่อให้เด็กสามารถปฏิบัติได้ที่ละขั้นตามกระบวนการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน

2) การสังเกตเด็ก

2.1) การสังเกตพฤติกรรมและพัฒนาการด้านต่าง ๆ รวมทั้งเก็บข้อมูลหลักฐานการเรียนรู้ควบคู่ไปกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพื่อค้นหาและระบุความต้องการของเด็ก นำไปสู่การปฏิบัติเพื่อกระตุ้น ส่งเสริม และแก้ปัญหา

2.2) ครูสังเกตเด็กเป็นรายบุคคล เพื่อค้นหาความตั้งใจ ความสนใจของเด็ก การรับฟังเด็ก ครูเป็นผู้คอยสนับสนุนส่งเสริมเด็ก โดยการปฏิสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก ให้เด็กคิดและทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น ครูสนทนากับเด็กเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานของเด็กโดยไม่เร่งรีบ ชักชวนให้เด็กพูดคุย ให้เด็กเสนอความคิดเห็น ถามคำถามปลายเปิดฟังเด็กอย่างตั้งใจ การสังเกตลักษณะการวางแผนของเด็กแต่ละคน วางแผนกับเด็กอย่างใกล้ชิด สนทนากับเด็กเป็นรายบุคคลเกี่ยวกับแผนงานของเด็กครูเป็นผู้สนับสนุนการวางแผนของเด็ก

2.3) ครูสังเกตเด็กเพื่ออำนวยความสะดวกสังเกตลักษณะการทำงานของเด็กแต่ละคน ค้นหาสิ่งที่เด็กกำลังทำ รูปแบบการเล่น มีส่วนร่วมในการเล่นกับเด็ก สนทนาและส่งเสริมการแก้ปัญหาของเด็ก พิจารณาปฏิสัมพันธ์จากสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วบันทึกการสังเกตเด็ก

1.4.5 การเตรียมเด็กเพื่อส่งต่อระหว่างชั้นเรียนในโรงเรียนเดียวกัน

1) การเตรียมพร้อมก่อนขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่1 เป็นการดำเนินการที่ต่อเนื่องในการส่งต่อเด็กระหว่างระดับชั้น การเตรียมความพร้อมเด็กเกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้เชิงวิชาการก่อนเข้าเรียนต่อระดับประถมศึกษา เด็กจะได้รับบริการสอนเสริมเกี่ยวกับการอ่านเขียนที่โรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน

2) การประสานงานส่งต่อเด็ก ครูประจำชั้นในระดับอนุบาลและประถมศึกษาจะประสานงานกันในการส่งต่อเด็ก รวมทั้งมีผู้เชี่ยวชาญและครูการศึกษาพิเศษจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชนให้ความช่วยเหลือในระดับประถมศึกษาด้วย ทำให้มีความต่อเนื่องในการดำเนินการส่งต่อระหว่างระดับชั้นในโรงเรียนเดียวกัน ทำให้ทราบถึงพื้นฐานของเด็กและการปรับตัวเป็นไปอย่างราบรื่นขึ้น

3) การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลในระดับประถมศึกษา มีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล เนื่องจากโครงสร้างหลักสูตรของระดับศึกษามีเนื้อหาในการเรียนมาก จึงมีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลที่ชัดเจน

ดังนั้นการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มโดยใช้แหล่งวิชาการจากชุมชนเข้ามาร่วมในโครงการเรียนร่วมเด็กพิเศษ โดยการประสานงานการส่งต่อเพื่อรับความช่วยเหลือ และการจัดบริการเสริมเพื่อให้การบำบัดตามความต้องการจำเป็นของเด็ก สิ่งเหล่านี้เป็นขั้นตอนและกระบวนการที่สำคัญเพื่อให้เด็กได้รับการฟื้นฟูอย่างต่อเนื่องและครบวงจรด้วยโครงสร้างระบบการทำงานที่ชัดเจนในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม โดยหลายฝ่ายปฏิบัติทำงานร่วมกันเป็นคณะทำงานทั้งผู้บริหาร ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ครูการศึกษาพิเศษ และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กตามความถนัดของตน มีการประชุมเพื่อติดตามความก้าวหน้า ทบทวนการปฏิบัติ เมื่อผู้ปกครองและครูประจำชั้นพบปัญหา ก็จะมีผู้ให้ความช่วยเหลือแนะนำทำให้มีกำลังใจและมีแนวทางที่จะช่วยเหลือเด็กให้พัฒนาขึ้นไป พร้อมทั้งการให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของผู้ปกครอง การร่วมกันพัฒนาเด็กทั้งที่บ้านและโรงเรียน

1.5 วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด

1.5.1 การให้ความช่วยเหลือโดยครู

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่ครูยึดหลักการพัฒนา

ภาษาแก่เด็กด้วยการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ การปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด ครูให้ความช่วยเหลือเด็กทั้งในลักษณะที่ไม่เป็นทางการและเป็นทางการดังนี้

1) การให้ความช่วยเหลือเด็กอย่างไม่เป็นทางการ เป็นการให้ความช่วยเหลือที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน การส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูดแก่เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ โดยใช้คำพูดสั้นๆ ง่ายๆ กับเด็ก เพื่อให้เด็กเข้าใจ และให้โอกาส และเวลาแก่เด็กได้พูดได้ตอบ เมื่อต้องการพูดสื่อสารกับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ครูจะเข้าไปใกล้ ๆ เด็ก มองสบตาเด็ก แล้วจึงพูดกับเด็กเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กฟังและรับรู้ในสิ่งที่ครูพูด การให้แรงเสริมทางบวก โดยการพูดชมเชยเด็ก การให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการรับรู้ความสำเร็จของเด็กในชั้นเรียน เมื่อมารับเด็ก ผู้ปกครองสามารถเข้ามาดูงานของเด็กที่ป้ายนิเทศผลงานของหนู การได้เห็นแบบอย่างการพูดของเพื่อน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จะช่วยทำให้เด็กที่มีพัฒนาการล่าช้าด้านการพูดมีโอกาสได้พัฒนา โดยครูปฏิบัติให้ความช่วยเหลือด้านการพูดผ่านกิจวัตรประจำวันและกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ในการฝึกเด็กในด้านต่างๆ ดังนี้

1.1) การฝึกความสนใจของเด็ก การพัฒนาความสนใจของเด็กเป็นการฝึกความสนใจของเด็กผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่อยู่ในกิจวัตรประจำวัน เช่น การเลียนแบบ การเคลื่อนไหวประกอบเพลงโดยมีครูเป็นแบบอย่าง การเล่นบทบาทสมมติในกิจกรรม การเคลื่อนไหว การให้เด็กเล่นเกมการศึกษาที่มีความยากง่ายตามความสามารถของเด็ก

1.2) การฝึกฟัง โดยการฟังเสียงการเคาะจังหวะช้า – เร็ว และเคลื่อนไหวตามจังหวะนั้นให้เด็กฟัง การฝึกให้เด็กฟังและปฏิบัติตามข้อตกลงซึ่งเป็นข้อตกลงในชั้นเรียน

1.3) การฝึกทักษะการใช้ภาษาสัญลักษณ์ โดยเด็กสะสมศัพท์เรียกว่า วนาคำของชั้นเรียน และคำเหล่านี้จะนำไปสู่การเล่นสนุกกับภาษาในการแต่งประโยค ที่เด็กจะได้ค้นคว้าด้วยตนเอง

1.4) การฝึกทักษะความเข้าใจคำพูด โดยให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งของครู โดยใช้คำสั่งง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน การพูดเน้นคำเพื่อให้เด็กเข้าใจ

1.5) การส่งเสริมการฟังและการพูด เป็นสิ่งที่ครูปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน ครูจะเล่านิทานให้เด็กฟังอย่างน้อยวันละ 1 เรื่อง เช่นในระดับชั้นอนุบาล 1 ครูจะเล่านิทานในตอนเริ่มต้นกิจกรรมวงกลมซึ่งอาจเป็นหนังสือนิทานในชั้นเรียนหรือหนังสือนิทานที่เด็กนำมาให้ครูเล่าให้เพื่อนๆ ฟังหลังจากเล่านิทานแล้ว สิ่งที่ครูปฏิบัติในทุกครั้ง คือ การพูดคุยโต้ตอบเกี่ยวกับภาพ

และเรื่องราวในหนังสือ การเปิดโอกาสให้เด็กคาดการณ์สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปขณะเล่านิทาน การตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทาน นอกจากนี้ครูส่งเสริมการฟังพูดโดยให้เด็กได้เล่นอย่างอิสระเพื่อให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน รวมทั้งการจัดกิจกรรมวงกลมเด็กได้มีโอกาสแสดงออกโดยการพูด

1.6) การกระตุ้นให้เด็กพูด โดยการพูดให้เด็กพูดตาม การตั้งคำถามปลายเปิดในการวางแผนการทำงาน เช่นว่าครูทำอะไร จะทำอะไรเป็นอันดับแรกในการทบทวน การปฏิบัติงานโดยครูจะตั้งคำถามเช่น ทำอะไร ทำอย่างไร ทำไมต้องมีกำแพง ทำไมคนจึงใหญ่กว่าบ้าน และเด็กมีโอกาสได้ออกไปทบทวนการทำงานของตนเองให้เพื่อนฟังที่หน้าชั้น

1.7) การให้ความช่วยเหลือเด็กอย่างเป็นทางการ เมื่อครูค้นพบปัญหาเด็กมีพัฒนาการล่าช้าในด้านการพูด ซึ่งปัญหานั้นต้องการความช่วยเหลือโดยเฉพาะครูจะดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียนโดยการศึกษาความรู้เพิ่มเติม เพื่อหาแนวทางหรือวิธีการที่จะช่วยเหลือและพัฒนาเด็ก และให้ความช่วยเหลือเด็กโดยการสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล ผู้ที่สอนซ่อมเสริมให้แก่เด็กคือครูประจำชั้นตัวอย่างเช่น

ครูพบปัญหาเด็กออกเสียงตัวสะกดไม่ชัด ครูค้นหาแนวทางเพื่อแก้ปัญหาที่พบ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนใช้นิทานเป็นสื่ออย่างหนึ่งเพื่อการเรียนรู้ภาษา และการรู้หนังสือ จึงนำนิทานมาเชื่อมโยงในการแก้ปัญหาการออกเสียงตัวสะกดของเด็ก และนิทานจะช่วยสร้างแรงจูงใจให้แก่เด็ก ดังนั้นจึงทำวิจัยในชั้นเรียน เรื่องการใช้คำจากนิทานเพื่อนรักเพื่อแก้ไขเด็กที่ปัญหาการออกเสียงตัวสะกด โดยสังเกตปัญหาของเด็กว่าเด็กออกเสียงตัวสะกดใดไม่ชัด และเลือกนิทานที่มีตัวสะกดซึ่งเด็กออกเสียงไม่ชัด เช่น เด็กออกเสียงตัวสะกด แม่กก เป็น แม่กน ครูใช้นิทานเรื่องยักษ์สองตน ซึ่งมีคำแม่กก ได้แก่ ปอก ครก ปาก เล็ก คลุก จมูก ไชลก

การปฏิบัติในการฝึกเด็กจะแบ่งเป็น 2 ชั้น คือ

- 1) *ชั้นการฝึกฟัง โดยให้เด็กฟังเสียงคำอ่านเรื่องในนิทานเพื่อนรัก เรื่องยักษ์สองตนครูจะหยุดวรรคและให้เด็กอ่านตาม ฝึกฟังและแยกเสียงตัวสะกดแม่กกจากคำในนิทาน โดยการเล่นเกม คำไหนเหมือนกัน และในทุกครั้งที่ฝึก ครูจะบันทึกผลการฝึก*
- 2) *ชั้นการฝึกออกเสียง โดยให้เด็กฟังเสียงคำในหนังสือนิทานที่มีเสียงตัวสะกดแม่กกจากครู เด็กพูดตาม และครูประเมินผล โดยใช้แบบบันทึกการฝึกออกเสียงตัวสะกด (จากการสัมภาษณ์ครูประจำชั้น)*

จากข้อมูลดังกล่าวครูมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ โดยให้ความช่วยเหลือเด็กตามกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ส่วนการให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด ครูมีบทบาทใน 2 ลักษณะ คือ การให้ความช่วยเหลือ

แบบไม่เป็นทางการโดยสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และการให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการโดยการฝึกเพิ่มเติมให้เด็กเป็นรายบุคคล

1.5.2 การให้ความช่วยเหลือโดยผู้ปกครอง

1) การส่งเสริมเพิ่มเติมที่บ้าน เป็นสิ่งที่ผู้ปกครองทุกคนปฏิบัติในการส่งเสริมเด็ก ฝึกเด็กเพิ่มเติมไม่ต้องเอาออกกิจวัตรประจำวันหรือการจัดกิจกรรมเฉพาะเพื่อฝึกเด็กในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่างๆ ด้วยตนเอง การมีสมาธิกับสิ่งที่กำลังปฏิบัติ การจัดกิจกรรมพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก การออกกำลังกล้ามเนื้อปาก การฝึกออกเสียง สำหรับเด็กที่อยู่อนุบาล 3 ที่มีความพร้อมที่จะเลื่อนชั้นเรียนต่อระดับประถมศึกษา ผู้ปกครองจะเตรียมความพร้อมของเด็กในเรื่องการอ่าน เขียน การทำแบบฝึกเตรียมความพร้อม สิ่งที่ผู้ปกครองปฏิบัติส่งเสริมเด็กที่บ้านนี้เป็นสิ่งที่ผู้ปกครองขอคำปรึกษา หรือได้รับคำแนะนำจากนักแก้ไขการพูด หรือครูการศึกษาพิเศษ หรือครูประจำชั้น และการพัฒนาและส่งเสริมเด็กนี้เป็นสิ่งที่ปฏิบัติไปพร้อมกันทั้งที่บ้านและโรงเรียน

2) การพาเด็กไปรับบริการกระตุ้นเพิ่มเติม นอกเหนือจากการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือที่โรงเรียน ผู้ปกครองทุกท่านจะพาเด็กไปรับบริการเสริมเพิ่มเติมจากโรงเรียนการศึกษาพิเศษในชุมชน เช่นการฝึกพูด หรือการเรียนเสริมทางวิชาการเพื่อเตรียมความพร้อม เข้าเรียนชั้นป.1 ผู้ปกครองบางท่านพาเด็กไปรับบริการเสริมเพิ่มเติมจากแหล่งอื่นเช่น ไปเข้ากลุ่มเพื่อฝึกความสมดุลของร่างกาย และการเข้าสังคม

2. โรงเรียนดวงจันทร์

2.1 ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน

โรงเรียนดวงจันทร์เป็นโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2527 เปิดทำการสอนในระดับชั้นเนอสเซอริ์และอนุบาล ปัจจุบันมีห้องเรียน ชั้นเนอสเซอริ์สำหรับเด็กอายุ 1 ปี 6 เดือน – 3 ปี 2 ห้องเรียน และชั้นอนุบาลแบบคละอายุตั้งแต่ 3 – 7 ปี 4 ห้องเรียน ในแต่ละห้องเรียนมีครูประจำชั้น 1 คน และครูผู้ช่วย 1 คน นักเรียนห้องละ ประมาณ 20 – 25 คน

ผู้บริหารโรงเรียนดวงจันทร์ดำรงตำแหน่งผู้รับใบอนุญาตและครูใหญ่เป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในปรัชญาแนวคิดของโรงเรียนเป็นอย่างดี และมีความผูกพันกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษมาตั้งแต่วัยเด็ก ด้วยมีญาติเป็นเด็กพิเศษจึงมีความรู้สึกที่เด็กที่มีความต้องการ พิเศษเป็นเด็กไร้เดียงสาเป็นที่รักของผู้ใหญ่ที่ให้การดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างมาก เมื่อเติบโตขึ้น ผู้บริหารจึงไม่ได้รู้สึกที่เด็กเหล่านั้นเป็นเด็กที่เข้าใจไม่ได้แต่กลับรู้สึกเห็นอกเห็นใจ และต้องเปิด โอกาสให้เขาได้เรียนรู้ในชีวิตของผู้บริหารไม่เคยขาดเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเลย ไม่ว่าจะในช่วงของการฝึกสอนสมัยเรียนอยู่ที่คณะครุศาสตร์ และเมื่อเริ่มต้นเปิดโรงเรียนอนุบาลก็มี เด็กพิเศษถึง 2 คน จากจำนวนเด็กทั้งหมด 6 คน ในปี พ.ศ. 2539 ผู้บริหารได้รับรางวัลอาไซก้า จากประเทศสหรัฐอเมริกาในฐานะ “นักบริหารเพื่อสร้างสรรค์สังคม” เนื่องจากการบริหารโรงเรียนที่ เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติเป็นเวลากว่า 10 ปี ด้วยโครงสร้างของกลุ่มสังคมที่ไม่ได้ปิดกั้นให้เด็กทำงานแยกกันให้โอกาสแก่ผู้เรียนที่จะ พัฒนาตนเองโดยไม่มีอุปสรรคในการเรียนภายใต้แนวคิดบ้านเรียนแห่งความสุขที่เน้นการอยู่ร่วมกัน ในสังคมพหุวัฒนธรรม

โรงเรียนดวงจันทร์จัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติเต็มเวลา มีเด็กที่มีความ ต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วมตั้งแต่เปิดโรงเรียน มีการจัดชั้นเรียนแบบคละอายุ โดยไม่เกิดปัญหาการเรียนซ้ำชั้น เพื่อให้เด็กมีโอกาสพัฒนาตนเองให้มีความพร้อมทั้งกายและใจ เติบโตในสภาพแวดล้อมที่สอดคล้องกับบ้านเหมาะสมกับพัฒนาการที่แท้จริงของมนุษย์

ผู้บริหารกล่าวว่า “หลักสูตรที่เหมาะสมเปิดกว้างสำหรับเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการ ทางการศึกษาพิเศษสามารถเรียนรู้ไปพร้อมกันจนอายุ 7 ปี โรงเรียนในระดับอนุบาลต้องทำ หน้าที่เป็นบ้านเรียนที่เด็กทุกคนเรียนรู้ไปด้วยกัน บทบาทครูที่เหมือนแม่ กลุ่มนักเรียนที่ คละอายุเหมือนพี่น้อง กิจกรรมทั้งหมดเป็นกิจกรรมที่ทุกคนสามารถทำได้ในบ้านหลังหนึ่งที่มี ความยากง่ายแตกต่างกันไป กิจกรรมการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงกับงานบ้านจะกระตุ้นเร้า พลังจากภายในตัวที่เด็กจะอยากเรียนรู้โลก คุณธรรมอันดีงามจากผู้ใหญ่รอบข้างจะแทรกซึม

เข้าไปในตัวเด็กทำให้เด็กพัฒนาชีวิตไปอย่างเป็นประโยชน์กับตนเอง เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น และตระหนักถึงบทบาทภาระหน้าที่เพื่อสร้างสรรคโลก”

2.2 เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ

โรงเรียนดวงจันทร์รับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ประเภทความบกพร่องทางสติปัญญา บกพร่องทางร่างกาย ออทิสติก สมาธิสั้น พัฒนาการล่าช้า ปัจจุบันมีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษจำนวน 7 คน โดยในแต่ละห้องมีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วม 1 – 2 คน ทั้งนี้เด็กที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ตั้งแต่ก่อนเข้ามามีได้รับการวินิจฉัยว่ามีความบกพร่องด้านสติปัญญา พัฒนาการล่าช้า บกพร่องทางร่างกาย และออทิสติก โดยพัฒนาการล่าช้าทางการพูดเป็นส่วนประกอบหนึ่งมากกว่าที่จะเป็นความบกพร่องหลัก

2.3 องค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม

2.3.1 ปรัชญาและแนวคิดของโรงเรียน

โรงเรียนดวงจันทร์ได้รับอิทธิพลทางความคิดที่นำมาประกอบใช้ในหลักสูตรของโรงเรียนจากการจัดการศึกษาตามปรัชญาพุทธศาสนา และมนุษยปรัชญา (Anthroposophy) หรือแนวการศึกษาออลดอร์ฟการจัดการศึกษาที่นำความเข้าใจแบบพุทธมาใช้กับการจัดการเรียนการสอนตามแนวออลดอร์ฟเพื่อให้เหมาะกับสภาพบริบทสังคมไทย โดยใช้ปรัชญาและแนวคิดนี้กับเด็กทุกคนรวมทั้งเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ เป็นการจัดการศึกษาที่พัฒนามนุษย์ไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ด้วยการพัฒนาให้มนุษย์เข้าถึงสัจธรรมของเด็กตามความเชื่อมนุษยปรัชญาที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีกายและจิตวิญญาณที่สามารถพัฒนาได้ เด็กทุกคนมีพื้นฐานจิตเดิมที่สงบสุขและเบิกบาน โดยมีแนวคิดดังนี้

ผู้บริหาร กล่าวว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ คือ เด็กปกติคนหนึ่งที่คุณจะพัฒนาเหมือนกับเด็กปกติทั่วไปโดยไม่ได้มองว่าจุดบกพร่องของเด็กคือปัญหา ดังนั้นไม่ว่าเด็กจะมีความบกพร่องมากน้อยเพียงใด คุณมีความมุ่งมั่นและพร้อมที่จะพัฒนาเด็กด้วยมุมมองที่มองเด็กเหมือนเด็กปกติทั่วไปที่คุณมีหน้าที่ที่จะต้องพัฒนาเด็กทั้งกายและจิตวิญญาณไปพร้อมกัน การศึกษาต้องไม่ทำลายภาวะจิตเดิมของเด็ก การเลี้ยงดูเด็กโดยไม่กระตุ้นเร้าให้เด็กเติบโตเร็วเกินไปบรรยากาศที่สงบ สะอาด สวยงาม และเรียบง่าย เพื่อสร้างความสุขให้เกิดขึ้นในใจของเด็ก รวมถึงพ่อแม่และครูด้วย”

1) การศึกษาตามแนวพระพุทธศาสนา หมายให้มนุษย์ตื่นรู้จากกิเลสรู้เท่าทันทุกข์ ให้มนุษย์เป็นอิสระโดยไม่ยึดติดกับสิ่งที่ทำให้เกิดทุกข์ เพื่อพบกับความสุขอย่างแท้จริง ผู้ที่หมั่นฝึกฝนอบรมตัวเองด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ทำให้จิตของตนบริสุทธิ์ ผู้ใหญ่ช่วยให้เด็กปฏิบัติตามวิถีของชาวพุทธได้ กล่าวคือ

1.1) ศีล เป็นสิ่งที่ใช้กำกับกายให้ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง ผู้ใหญ่เป็นผู้ที่ช่วยดูแลศีลให้กับเด็ก ผู้ใหญ่เป็นผู้นำทำแบบอย่างที่ดีในการรักษาศีลอีกทั้งให้การเลี้ยงดูที่ระมัดระวังด้วยความรักและเมตตาให้เด็กห่างไกลจากความโลภ ความโกรธ และความหลง ซึ่งผู้ใหญ่เป็นผู้ที่รักษาภาวะจิตเดิมทีใสบริสุทธิ์ไว้ในตัวเด็กให้นานที่สุด

1.2) สมาธิเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้จิตใจของเด็กมีความเบิกบาน และมั่นคง เมื่อจิตใจสงบการรับรู้จึงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมสมาธิในวัยเด็กไม่ใช่เพียงการนั่งหลับตา แต่เป็นการดำเนินกิจกรรมที่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กที่ต้องรักษาสมาธิให้เกิดขึ้นท่ามกลางการทำกิจกรรมนั้น ๆ

1.3) ปัญญา ที่ทำให้เกิดความเห็นชอบดำริชอบมาจากพื้นฐานของความมีสมาธิ และการรักษาศีลประกอบกับบุญบารมีที่ได้สั่งสมมา ผู้ใหญ่ควรปลูกฝังและเป็นแบบอย่างที่ดีในการสืบทอดวัฒนธรรม ทนุบำรุงศาสนา หมั่นทำบุญตักบาตร ฟังเทศน์ ฟังธรรม รักษาศีล เจริญสติทำสมาธิภาวนาอยู่เป็นกิจนิสัย

นั่นคือ ผู้ใหญ่ก็ควรทำหน้าที่ปกป้องกิเลสให้กับเด็ก และมีส่วนสนับสนุนให้การศึกษากลูกหลานดำเนินไปเพื่อความเป็นอิสระพ้นทุกข์ได้ทั้งทางโลกและทางธรรม

2) การศึกษาตามแนวมนุษยปรัชญา ของดร.รูดอล์ฟ สไตเนอร์เป็นนักปรัชญา นักประวัติศาสตร์ นักฟิสิกส์ กวี และศิลปะ และเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนเด็กป่วยที่เกือบจะเป็นปัญญาอ่อนคนหนึ่งให้สามารถเรียนหนังสือในโรงเรียนปกติได้ และยังได้เรียนแพทย์ในเวลาต่อมา จากประสบการณ์ที่ได้สั่งสมมาทำให้เข้าใจถึงกระบวนการพัฒนา และการเรียนรู้ของมนุษย์ สภาพแท้จริงของมนุษย์ประกอบด้วยจิตวิญญาณและร่างกาย ซึ่งการพัฒนาต้องทำควบคู่กันอย่างสมดุล ให้ความสำคัญในการพัฒนาสมอง มือ และความรู้สึกไปพร้อมกันอย่างประสานกลมกลืน เพื่อให้บรรลุถึงความจริง ความงาม ความดี มนุษย์จึงมีโอกาสพัฒนาตนเองเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีความสุข และเป็นอิสระ แนวคิดทางการศึกษาวอลดอร์ฟมีความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับเด็ก คือ

2.1) พัฒนาการของมนุษย์ องค์ประกอบของมนุษย์นั้นประกอบด้วย ร่างกายและจิตวิญญาณที่ประสานกันถึง 4 กาย กายทั้ง 4 นี้คือ กายเนื้อ กายพลังชีวิต กายแห่งความรู้สึก และกายตัวตนที่แท้ แต่ละกายจะมีการกำเนิดและพัฒนาไปทุก ๆ รอบ 7 ปี จนถึงเมื่อเด็กมีอายุครบ 21 ปี กว่าจะมนุษย์จะเจริญวัยเต็มทั้งกายและจิตวิญญาณ ใช้เวลาถึง 21 ปี การจัด

การศึกษาตามแนวคิดวอลดอร์ฟเป็นการจัดการศึกษาให้สอดคล้องต่อการพัฒนาในแต่ละช่วงของการกำเนิดกายต่าง ๆ ของมนุษย์

2.2) พัฒนาการของเด็กวัย 0 – 7 ปี เด็กเป็นเสมือนอวัยวะประสาทสัมผัส เด็กวัยนี้จะเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นใฝ่สำเร็จ เด็กมีการพัฒนาพลังเจตจำนง (Will) อิทธิพลจากสิ่งรอบข้างมีผลต่อการเจริญเติบโตของเด็กวัยนี้อย่างมาก เด็กใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการรับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว และซึมซับสิ่งเหล่านั้นเข้าไปภายในตัวตนของเขา แล้วแสดงออกผ่านการลงมือกระทำ นั่นคือการเลียนแบบ (Imitation) ซึ่งเป็นความสามารถที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดในเด็กทุกคน เด็กเรียนรู้ทักษะทั้งการปีน การเดิน และการพูดจากการเลียนแบบล้วน ๆ ซึ่งพ่อแม่ ครูบุคคลที่อยู่แวดล้อมเด็กจึงต้องปฏิบัติตนเป็นต้นแบบที่ดีของมนุษย์ เพื่อให้เกิดแรงบันดาลใจในความรู้สึกร่างบันดาลใจ (Inspiration) และสะท้อนออกมาในรูปแบบของการเล่น เด็กวัยนี้จึงมีจินตนาการมากมาย การเล่นจึงมีความสำคัญอย่างมาก เด็กเรียนรู้โดยผ่านการเล่นซึ่งใช้พลังกายพลังใจเข้าไปคลุกเคล้าการเรียนรู้ผ่านทั้งสมอง ความรู้สึก และการลงมือกระทำ

2.3) ความรู้สึกของมนุษย์กับการพัฒนาการในเด็กปฐมวัยเกี่ยวข้องกับประสาทรับรู้ของเด็ก (Sense) เป็นพื้นฐานที่สำคัญของเด็กปฐมวัยช่วยให้เด็กพัฒนาความรู้สึกที่สัมผัสกับโลกที่เป็นจริงรอบตัวอย่างมั่นใจและเป็นสุข และเกี่ยวข้องโดยตรงต่อการพัฒนาพลังความมุ่งมั่นตั้งใจ (Will) ของเด็ก กลุ่มประสาทรับรู้ของเด็กเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อการก่อร่าง "ความเป็นมนุษย์" ของเด็กวัยเริ่มต้น 0 – 7 ปี เด็กต้องการความรัก ความอบอุ่นจากแม่ และการเลี้ยงดูด้วยสัมผัส (Touch) ที่ทำให้เด็กไม่ขาดคิ้ว ความมีชีวิตชีวา (Life) ที่ทำให้เด็กรู้จักความสุข แจ่มใส การเคลื่อนไหว (Movement) ที่เหมาะสมทำให้เด็กรู้สึกเป็นอิสระ และความสมดุล (Balance) ทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัยและสงบภายใน การพัฒนาความสมดุลของร่างกายจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่สร้างสมดุลในจิตใจของเด็ก

2.4) การจัดการศึกษาที่คำนึงถึงจังหวะเวลาที่สม่ำเสมอ (Rhythm) คล้ายดังลมหายใจเข้าและลมหายใจออก การกระทำซ้ำ (Repetition) ซึ่งช่วยให้เด็กเรียนรู้อย่างมั่นใจและมั่นคง อีกทั้งการปลุกฝังให้มีความเคารพขอบน้อม (Reverence) ยังช่วยนำทางสำนึกที่ดีต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว

การให้ความช่วยเหลือเด็กตามความเชื่อมนุษย์ปรัชญา โดยเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีกายและจิตวิญญาณที่พัฒนาได้ ครูจึงมองเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเหมือนเด็กปกติคนหนึ่งที่อยู่ในช่วงวัยของการพัฒนาพลังความมุ่งมั่นตั้งใจภายใน โดยเรียนรู้ผ่านการลงมือกระทำ นั่นคือเด็กต้องมีความพร้อมทางกายและจิตที่สมดุล จึงมุ่งเน้นที่จะพัฒนาความสมดุลของร่างกายและดูแลจิตใจของเด็กไปพร้อมกัน และด้วยความเชื่อที่ว่าเด็กเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบ ผู้ที่อยู่แวดล้อมเด็กซึ่งจะเป็นแบบอย่างแก่เด็กเพื่อพัฒนาพลังความมุ่งมั่นตั้งใจจึงสำคัญยิ่ง ซึ่งตัวเด็ก

เปรียบเสมือนประสาทสัมผัสที่จะเรียนรู้อย่างทั่วทั้งกาย และการเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบนี้เป็น การเรียนรู้ที่ซึมซับเข้าไปถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ใหญ่ที่เป็นแบบอย่างของเด็ก ดังนั้นการให้ ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษจึงเป็นการทำงานที่ เน้นการพัฒนาชุมชนของโรงเรียนดวงจันทร์ได้แก่ ครู ผู้ปกครอง และบุคคลที่อยู่แวดล้อมเด็กให้เป็น ชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่ทุกคนจะได้พัฒนาตนเองเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก ซึ่งยังผลไปสู่การพัฒนา พลังความมุ่งมั่นตั้งใจภายในตนเองของเด็ก การดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม จึงเป็นการทำงานพัฒนาเด็กและพัฒนาผู้ใหญ่ไปพร้อมกัน

ด้วยความเชื่อที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีกายและจิตวิญญาณที่พัฒนาได้ เด็กทุกคน มีพื้นฐานจิตเดิมทีสงบสุขและเบิกบาน การพัฒนาเด็กจึงทำโดยรักษารธรรมชาติของเด็กไว้และ เป็นการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับพัฒนาการในแต่ละช่วงของการกำเนิดกายต่างๆ ของมนุษย์ การพัฒนาเด็กโดยให้ความสำคัญกับการเคลื่อนไหว และสมดุลของร่างกายที่เด็กสามารถเคลื่อนไหว ยื่น เดินได้อย่างมีจังหวะที่สมดุลพร้อมทั้งการมีจิตใจที่เบิกบาน เป็นการพัฒนาเด็กโดยไม่แยกออก เป็นด้านย่อยๆ และพัฒนาอย่างมีลำดับขั้นที่ชัดเจนดำเนินไปพร้อมกันทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ เมื่อเด็กได้รับการพัฒนาร่างกายให้สมดุลผ่านการลงมือกระทำงานต่างๆ ด้วยตนเอง ด้วยกิจกรรม ในบ้านที่มีความยากง่ายแตกต่างกันไปซึ่งเอื้อต่อการพัฒนาเด็กอย่างมีจังหวะที่เหมาะสม เมื่อเด็ก สามารถควบคุมสมดุลของร่างกายได้ดี ก็ย่อมส่งผลต่อสุขภาพภายในของเด็ก

ผู้บริหาร กล่าวว่า “ด้วยกิจกรรมในบ้านที่มีความยากง่ายแตกต่างกันไป สิ่งใดที่เด็กใดทำ ได้ให้เด็กโตทำสิ่งที่เด็กเล็กทำได้ให้เด็กเล็กทำ ส่วนเด็กพิเศษครูจะให้ทำสิ่งที่เด็กมั่นใจว่าจะทำ ได้โดยไม่เกิดความหวาดกลัว ครูเชื่อว่าทักษะที่เด็กจะสามารถทำสิ่งใดได้นั้นมาจากความกล้า ในหัวใจ เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษคนนี้ขาดความมั่นใจ ครูรู้งานที่ทำให้เด็ก พิเศษกลัวยังไม่ต้องทำให้เขาทำงานที่ไม่ทำให้เด็กรู้สึกใจหวาดผวา เนื่องจากครูคือ ผู้ที่มีหน้าที่ รักษาจิตเดิมทีบริสุทธิ์ไว้”

การให้ความช่วยเหลือเด็กในด้านการพูด ครูมีความเชื่อว่าภาษาพูดสามารถ สื่อเข้าไปถึงประสบการณ์ของดวงจิต (Soul) ของเด็ก ภาษาพูดของครูเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังนั้น ครูจะใช้ภาษาพูดที่ชัดเจนด้วยภาษาที่ใช้ปกติในสังคม โดยไม่เพิ่มหรือตัดทอนจังหวะการพูด การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยภาษาที่ไพเราะลึกซึ้ง โดยใช้เทพนิยาย เพลง บทกลอน ซึ่งเป็นภาษาที่ออกมาจากความคิดความรู้สึกของครู เด็กจะได้คุ้นเคยสัมผัสความรู้สึกซาบซึ้งใน ความงดงามของรูปแบบ และจังหวะของภาษาจากครู

ตารางที่ 42 แนวคิดของโรงเรียนดวงจันทร์

แนวคิดของโรงเรียน		
แนวคิดพุทธศาสนา	แนวคิดมนุษยปรัชญา	แนวคิดที่เป็นพื้นฐาน
<ul style="list-style-type: none"> - ศิล การช่วยดูแลศิลปะให้กับเด็ก ผู้ใหญ่ ควรรักษาภาวะจิตเดิมที่ใสบริสุทธิ์ไว้ใน ตัวเด็กให้นานที่สุด - สมภาณี การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนที่สอดคล้องกับพัฒนาการของ เด็กที่ต้องรักษาสมภาณีให้เกิดขึ้น ท่ามกลางการทำกิจกรรมนั้น ๆ - ปัญญา มาจากพื้นฐานของความมี สมภาณี และการรักษาศิลปะ ผู้ใหญ่ควรปลูกฝังและเป็นแบบอย่างที่ดีในการสืบทอด วัฒนธรรมทนบำรุงการพระศาสนา 	<ul style="list-style-type: none"> - การพัฒนามนุษย์ให้บรรลุศักยภาพสูงสุดที่ตนมี และสามารถกำหนดความมุ่งหมาย และแนวทางแก่ ชีวิตของตนได้อย่างอิสระ ตามกำลังความสามารถ ของตนโดยให้มนุษย์ได้มีโอกาสเรียนรู้ และค้นพบ เรื่องราวของตนเองจากการศึกษามนุษยปรัชญา - การพัฒนากายและจิตวิญญาณควบคู่กันไปให้ เกิดความสมดุลในการเรียนรู้ - พัฒนาการของเด็กในวัย 0-7 ปี : เด็กทุกคนมี พื้นฐานจิตเดิมที่สงบสุขและเบิกบาน เด็กเป็น เสมือนอวัยวะประสาทสัมผัส เด็กมีการพัฒนา พลังเจตจำนง และเด็กเรียนรู้โลกด้วยการเลียนแบบ ดังนั้นเด็ก จึงต้องได้รับตัวแบบที่ดีจากบุคคลที่ แวดล้อมเด็ก - การจัดการศึกษาสำหรับเด็กค้ำเน็งถึงการมี จังหวะ การกระทำซ้ำ และ การปลูกฝังให้มีความเคารพอ่อนน้อม 	<ul style="list-style-type: none"> - การพัฒนาเด็กทั้งกายและจิตวิญญาณไปพร้อมกัน มนุษย์ทุกคนมีกายและจิตวิญญาณที่สามารถพัฒนาได้ เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเป็นเด็กปกติ คนหนึ่งที่ครูจะพัฒนา เหมือนเด็กปกติทั่วไป โดยให้โอกาสเด็กได้พัฒนาจากตัวเด็กเอง - การพัฒนาพลังเจตจำนง (Willing) โดยให้โอกาสเด็ก ได้ลงมือกระทำสิ่งต่าง ๆ พลังเจตจำนงจะมีผลต่อ การพัฒนารูปกายของเด็ก ช่วยพัฒนาความสามารถ ของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายเด็กที่ยังพัฒนาไม่สมบูรณ์ การทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยใช้การเคลื่อนไหว แขน ขา จะทำให้กล้ามเนื้อแขน ขาเด็กแข็งแรง สามารถ ควบคุมร่างกายให้สมดุล และยังส่งผลต่อสุขภาพ กายในอีกด้วย

2.3.2 เป้าหมาย / นโยบาย

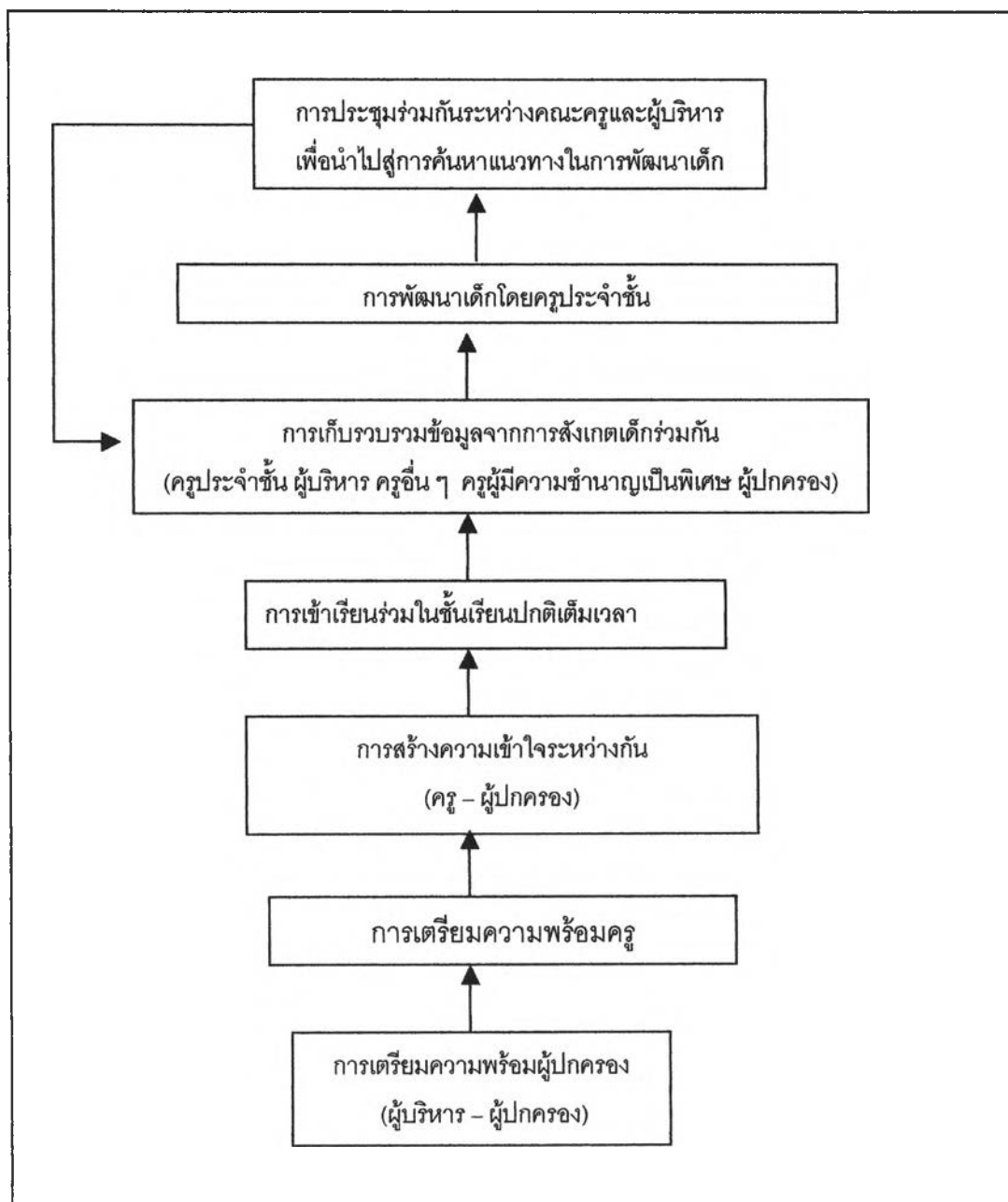
โรงเรียนดวงจันทร์มีเป้าหมายในการพัฒนาเด็กทุกคนให้มุ่งมั่นตั้งใจ
กับการกระทำความดี พัฒนาร่างกายและจิตวิญญาณควบคู่กันไปให้เกิดความสมดุลในการเรียนรู้
โดยไม่ดึงเด็กออกจากสังคมหรือกลุ่ม ให้เด็กทำงานร่วมกันได้ในงานที่แตกต่างภายใต้สิ่งแวดล้อม
เดียวกัน เมื่อเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเข้ามาเรียนร่วมกับเด็กปกติเด็กทั้ง 2 ฝ่าย
จะได้ประโยชน์จากกันและกัน เด็กพิเศษที่ต้องการความช่วยเหลือมาก ๆ จะช่วยปรับปรุงนิสัยเด็ก
ปกติให้รู้จักมองโลกอย่างยุติธรรมและเท่าเทียม ตระหนักรู้ที่จะดูแลและช่วยเหลือผู้อื่นเป็นการพัฒนา
และปลูกฝังความรักความเมตตาให้แก่เด็ก ด้วยมีมุมมองในการพัฒนาเด็กทุกคนที่เหมือนกัน

นอกจากนี้ผู้บริหารให้ความสำคัญกับการทำโรงเรียนให้เป็นชุมชนแห่งการ
เรียนรู้ เนื่องจากเด็กเรียนรู้จากการเลียนแบบ บุคคลที่อยู่แวดล้อมเด็กมีความสำคัญต่อการเรียนรู้
ของเด็ก ดังนั้นการจัดการศึกษาของโรงเรียนจึงมุ่งเน้นที่การพัฒนาชุมชน ได้แก่ ครู ผู้ปกครอง
รวมทั้งเจ้าหน้าที่ทุกคนที่จะต้องพัฒนาไปด้วยกัน เช่น การจัดกิจกรรมทำงานศิลปะ การทำตุ๊กตา
กิจกรรมจัดดอกไม้เป็นกิจกรรมที่ให้โอกาสแก่ทุกคนได้เรียนรู้ด้วยความเสมอภาค เป็นการพัฒนา
เพื่อให้เกิดชุมชนในโรงเรียนที่มีความรักมีความเข้าใจนำไปสู่การพัฒนาตนเอง ร่วมกันและนำไป
สู่การพัฒนาเด็ก

2.3.3 รูปแบบการจัดการเรียนร่วม

เนื่องจากโรงเรียนเกษมสันต์ไม่ได้จัดทำเอกสารแสดงรูปแบบการจัดการเรียน
ร่วมของโรงเรียนไว้อย่างเป็นทางการ ผู้วิจัยจึงอาศัยการประมวลข้อมูลจากการสังเกตและ
การสัมภาษณ์แล้วสรุปเป็นแผนภูมิโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้บริหารโรงเรียน ดังนี้

แผนภูมิที่ 8 รูปแบบการจัดการเรียนร่วมโรงเรียนดวงจันทร์

2.3.4 การพัฒนาบุคลากร

1) การพัฒนาบุคลากร

ครู คือ ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาสำหรับเด็ก ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของมนุษย์ปรัชญา เป็นการทำความเข้าใจเด็ก รวมทั้งเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษผ่านการมองความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติ มนุษย์ และสังคม การมองมนุษย์ตามแนวมนุษย์ปรัชญา การเรียนรู้ถึงแนวทางในการพัฒนามนุษย์ ความเป็นมนุษย์ของเด็กหรือศักยภาพของเด็กที่ครูกำลังทำงานด้วย การพัฒนาความรู้ความเข้าใจดังกล่าวจะเกิดขึ้นไปพร้อมกับการปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันของครู ซึ่งจะช่วยให้พบแนวทางที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในการคิดแก้ปัญหาการปฏิบัติต่อเด็กได้อย่างเหมาะสม การมองและวินิจฉัยเด็กอย่างรอบคอบครบถ้วน ด้วยการเริ่มจากความคิดความเข้าใจที่ตัวครูก่อน รวมทั้งการพัฒนาครูเพื่อครูจะได้เข้าสู่ห้องเรียนด้วยความสงบและมีสติ เนื่องจากครูคือแบบอย่างของเด็ก เด็กจะรับรู้และเลียนแบบครูเข้าไปถึงอารมณ์ความรู้สึกของครู ความคิดที่อยู่ในใจครูนั้นมีผลต่อการสอนและมีผลต่อเด็กทั้งกายและใจ

ผู้บริหาร กล่าวว่า "เส้นทางพัฒนาครูเพื่อให้ครูมีสติ และมีสายตาที่เคารพในสรรพสิ่งที่อยู่รอบตัว โดยรับรู้ว่ามีสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ไม่ได้มีมิติเฉพาะทางกายภาพ แต่ยังมีมิติทางจิตวิญญาณด้วย เช่นเดียวกับที่คนไทยให้ความเคารพต่อแม่พระธรณี แม่โพสพให้ความสำคัญต่อสิ่งที่อยู่เหนือมิติทางกายภาพ จากการตระหนักและยอมรับในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ครูจะดูแลเอาใจใส่ต่อทุกสรรพสิ่งที่อยู่รอบตัว ด้วยการปฏิบัติที่ออกมาจากจิตสำนึกภายในของครู ซึ่งมีผลต่อเด็กที่จะซึมซับการปฏิบัติ ความคิด อารมณ์ความรู้สึกของครูเข้าไปประทับอยู่ในใจเด็ก เด็กจะรับรู้และซึมซับได้ เป็นการปลูกฝังให้เด็กตระหนักและมีความเคารพอ่อนน้อม มีจิตสำนึกที่ดีต่อสิ่งรอบตัว"

การพัฒนาครูเป็นการพัฒนาในงานอาชีพและการแสวงหาความหมายของตัวเองซึ่งเป็นสิ่งเดียวกัน เนื่องจากสิ่งที่ครูกระทำเด็กซึมซับได้ การทำงานกับเด็กรวมทั้งเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษจึงเป็นการทำงานกับตัวเองภายใน ครูต้องควบคุมตนเองทั้งทำนอง กิริยาอาการ คำพูด อารมณ์ มีสติกำกับกับการกระทำ การที่ครูตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้และควบคุมสติ การกระทำของตนขณะอยู่กับเด็ก ครูจะได้รับการพัฒนาภายในเช่นกัน ในการพัฒนาบุคลากรผู้บริหารใช้หลักมนุษยปรัชญาร่วมกับพุทธธรรมเป็นหลักในการพัฒนาด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้ครูมีการพัฒนาดตนเองไปพร้อมกับการพัฒนาทางจิตใจและสมอง ดังนี้คือ

1) การพัฒนาทางวิชาชีพ

1.1) การประชุมครูประจำสัปดาห์ เป็นการประชุมร่วมกันระหว่างผู้บริหารและครู แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มครูประจำชั้น และกลุ่มครูผู้ช่วย กิจกรรมในการประชุมเกี่ยวกับ ก) การให้ความรู้ครูเรื่องเนื้อหาแนวคิดมนุษยปรัชญาซึ่งผ่านการทำความเข้าใจตามแนวคิดทางพุทธธรรมของผู้บริหาร โดยการทำกิจกรรมศิลปะที่สามารถใช้เชื่อมโยงระหว่างกิจกรรมและเนื้อหา ทั้งด้านการกระทำ ความรู้สึก ความคิด และอธิบายเป็นคำพูดที่สามารถเข้าใจได้ง่าย ข) การร้องเพลงร่วมกัน ค) การพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลกันระหว่างครูโดยเล่าถึงสิ่งที่ครูปฏิบัติ สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนผ่านมุมมองการปฏิบัติงาน และ ง) การช่วยแก้ปัญหาต่างๆ โดยผู้บริหารจะช่วยสะท้อนปัญหาและแก้ปัญหาเชิงพุทธธรรมให้ครู

1.2) การจัดอบรมครู โรงเรียนเป็นผู้จัดอบรมครูโดยการประสานงานกับวิทยากรชาวต่างประเทศ เป็นการจัดอบรมตามเนื้อหาการอบรมครูในแนวคิดทางการศึกษาวอลดอร์ฟ เกี่ยวกับข้อความรู้สำคัญต่าง ๆ ที่ครูจำเป็นจะต้องเรียนรู้และตระหนักรู้ รวมทั้งเนื้อหาเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษด้วย

1.3) การจัดกลุ่มศึกษารายเดือน โดยเชิญวิทยากรจากภายนอกมาให้ความรู้ในหัวข้อต่างๆ ที่น่าสนใจ รวมทั้งเนื้อหาเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ การจัดกลุ่มศึกษารายเดือนนี้เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีสนใจเข้าร่วมกิจกรรม ได้แก่ ผู้ปกครอง และบุคคลภายนอกซึ่งครูได้มีโอกาสพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

1.4) การศึกษาดูงานโรงเรียนวอลดอร์ฟในต่างประเทศ โดยผู้บริหารจะส่งครูประจำชั้นในห้องเรียนต่าง ๆ ไปดูงาน และเข้าไปเป็นครูผู้ช่วยในห้องเรียน เพื่อสังเกต การจัดการเรียนการสอนจากครูวอลดอร์ฟที่มีความรู้และประสบการณ์

1.5) การประเมินการสอนจากครูวอลดอร์ฟต่างประเทศ โดยในแต่ละปีครูวอลดอร์ฟที่มีประสบการณ์ทางการศึกษาปฐมวัย และมีความเชี่ยวชาญทางการศึกษาพิเศษ จะมาสังเกตการสอนในชั้นเรียน โดยการปฏิบัติงานร่วมกับครูในห้องเรียนต่าง ๆ หลังจากการเข้าสังเกตการสอนจะให้คำแนะนำและให้ความรู้แก่ครูเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามแนวทางการศึกษาวอลดอร์ฟแก่ครู

1.6) การสังเกตการสอนและการเป็นครูผู้ช่วย เป็นการพัฒนาศักยภาพครูที่เข้ามาใหม่ ตั้งแต่แรกเริ่มที่มีการสมัครเข้าทำงานโดยการสังเกตการสอนและการเป็นครูผู้ช่วย โดยมีระยะเวลาแตกต่างกันไปตามความต้องการและความสนใจของแต่ละบุคคล ทำให้ได้รับความรู้ในการจัดการศึกษาในภาคปฏิบัติและคำแนะนำจากครูประจำชั้น การเรียนรู้จากบรรยากาศที่แท้จริงที่เกิดขึ้นในห้องเรียน บทบาทครูระหว่างครูกับเด็กซึ่งครูผู้เข้ามาใหม่จะต้องปรับตัวให้กลมกลืนกับบรรยากาศของห้องเรียน

2) การพัฒนาตัวครู

การทำกิจกรรมร่วมกันเป็นการทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างผู้บริหาร ครูประจำชั้น และครูผู้ช่วย เพื่อพัฒนาจิตวิญญาณของตนเองซึ่งเชื่อมโยงไปสู่การพัฒนาเด็ก และ การพัฒนาตนเองในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ อย่างเคารพ ประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

2.1) กิจกรรมการจัดดอกไม้ เป็นการจัดดอกไม้ที่ไม่ใช่การจัดตามความต้องการของตนเอง แต่เป็นการจัดตามความเป็นจริงของดอกไม้แต่ละดอก การยอมรับธรรมชาติ ของดอกไม้ประสานกับความต้องการของผู้จัดกลายเป็นความงามในรูปแบบใหม่ ซึ่งช่วยให้มองเห็นถึงสภาพความรู้สึกของตนเอง ยกกระดับจิตวิญญาณของครู ช่วยให้ครูเกิดข้อคิดในการจัด การเรียนการสอนด้วยตนเองได้เป็นอย่างดี ทำให้ครูรู้จักตนเองตามธรรมชาติ การยอมรับธรรมชาติ ของเด็ก และความต้องการที่จะให้เด็กพัฒนาเพื่อให้เด็กเติบโตในวิถีทางของตนเอง

2.2) การเรียนรำไทยและดนตรีไทย เป็นความสวยงามแบบไทยที่ จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อย่างเคารพ และนำไปสู่การทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ รำไทยเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะการเคลื่อนไหวที่เป็นการเคลื่อนไหวทั้งตัว ไม่ใช่เพียงแค่ส่วนใด ส่วนหนึ่งของร่างกาย และเป็นการเคลื่อนไหวของความรู้สึกภายในที่เลื่อนไหลไปสู่โลกแห่งดนตรี

2.3) การทำตุ๊กตา เพื่อให้เกิดความเข้าใจภาพลักษณ์ของมนุษย์ทาง ด้านกายภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น และเป็นการทำงานที่ฝึกวินัย ความตั้งใจที่จะต้องทำให้สำเร็จ เมื่องานเสร็จความภาคภูมิใจที่เกิดขึ้นกับงานและความรู้สึกที่ได้จากการเล่นของเด็ก เด็กได้เล่น ของเล่นที่มีความสมดุลและมีความถูกต้อง

2.4 ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

โรงเรียนดวงจันทร์มีขั้นตอนในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ดังนี้คือ

2.4.1 การสำรวจ คัดแยก วินิจฉัย และส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือโรงเรียน โดยปกติแล้ว เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วมในโรงเรียนดวงจันทร์เป็นเด็กที่ผู้ปกครองค้นพบ และนำไปรับการวินิจฉัยจากนักวิชาชีพตั้งแต่อ่อนเข้าเรียนที่โรงเรียนแล้ว จึงไม่ต้องมีการสำรวจ คัดแยก วินิจฉัย และส่งต่ออีก อย่างไรก็ตามในกรณีที่ค้นพบว่าเด็กมีความบกพร่องหรือมีพัฒนาการ ล่าช้าในระดับที่ต่างจากเด็กปกติมาก หากเด็กดังกล่าวไม่ได้รบกวนชั้นเรียนจนไม่สามารถดำเนินการ เรียนการสอนได้ ทางโรงเรียนก็จะไม่คัดแยกหรือจัดว่าเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หากแต่ ปฏิบัติต่อเด็กเช่นเดียวกับเด็กคนอื่นๆ เพราะโรงเรียนมีความเชื่อว่าเด็กในวัยนี้กำลังพัฒนาไปตาม ขั้นตอนของตน การฝึกที่จัดขึ้นเป็นพิเศษเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำขึ้น โดยไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของ การพัฒนาของเด็กวัย 0-7 ปี ซึ่งอาศัยการเรียนรู้แบบและมีสิ่งแวดล้อมที่ดีเป็นหลักและไม่มีความจำเป็น

ต้องแทรกแซงด้วยวิธีการที่ผู้ใหญ่คิดทำขึ้น ดังนั้นครูจึงถือว่าเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษในช่วงปฐมวัยก็คือเด็กปกติคนหนึ่งที่คุณจะพัฒนาเหมือนกับเด็กปกติทั่วไป

อนึ่ง หากเด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา รบกวนชั้นเรียนจนขัดขวางการเรียนรู้ของเพื่อนๆในชั้น ผู้บริหารจะพูดคุยกับผู้ปกครอง ซึ่งผู้บริหารได้ให้ข้อสังเกตว่า ผู้ปกครองในปัจจุบันมีความเข้าใจและไวในการสังเกตบุตรหลานของตน หากพบว่ามีความผิดปกติ ก็มักจะพาไปปรึกษาแพทย์เพื่อดำเนินการวินิจฉัยและส่งต่อทางการแพทย์ทันที

2.4.2 การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือ

ครูปฏิบัติในการพัฒนาเด็กเหมือนกับเป็นเด็กปกติคนหนึ่ง เพียงแต่เด็กจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือในบางเรื่องที่ทำให้สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันไปพร้อมกับเพื่อนๆในชั้นได้ การทำงานในการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษที่สำคัญ คือ

1) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตเด็กอย่างละเอียดรอบคอบจากการสังเกตร่วมกันของบุคคลที่อยู่แวดล้อมเด็ก ซึ่งแต่ละคนจะมีมุมมองในการมองเด็กที่แตกต่างกันเพื่อนำไปสู่การค้นหาแนวทางในการพัฒนาเด็กเป็นการทำงานร่วมกันระหว่าง ก) ครูประจำชั้น และครูผู้ช่วยจะสังเกตเด็ก เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลขณะที่เด็กทำกิจกรรม ไตร่ตรองความเจริญก้าวหน้าและปัญหาของเด็กทั้งก่อนและหลังการทำกิจกรรม ข) ผู้บริหารซึ่งจะเข้านิเทศการสอนในห้องเรียนต่าง ๆ ค) ครูคนอื่นๆ จะเห็นเด็กได้จากการเล่นสนามหรือที่ต่าง ๆ ง) ครูที่มีความชำนาญเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษที่ทำกิจกรรมกับเด็กในวันเสาร์ จ) ผู้ปกครองซึ่งดูแลเด็กเมื่ออยู่ที่บ้านเป็นข้อมูลที่ได้รับการพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการระหว่างครูประจำชั้นและผู้ปกครอง จากข้อมูลของทุกฝ่ายจะนำมาพูดคุยถึงเด็กในการประชุมครู มีการกำหนดล่วงหน้าว่าในอาทิตย์นี้จะคุยถึงเด็กคนใด เพื่อค้นหาแนวทางในการพัฒนาเด็กร่วมกัน

2) การเยี่ยมบ้านเด็กพิเศษ การเยี่ยมบ้านเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ครูประจำชั้นปฏิบัติเพื่อสร้างความคุ้นเคย การมีโอกาสได้พูดคุยกับผู้ปกครองอย่างละเอียดทำให้รู้จักและเข้าใจเด็กมากยิ่งขึ้น

3) การให้ความช่วยเหลือเด็กตามแนวการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน การพัฒนาเด็กเป็นการพัฒนาร่างกายและจิตวิญญาณควบคู่กันไปให้เกิดสมดุลในการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้ที่ตระหนักถึงความต้องการของเด็กอย่างแท้จริง การพัฒนาเด็กโดยยึดหลักการพัฒนาพลังความมุ่งมั่นตั้งใจที่เด็กจะซึมซับทุกอย่างรอบตัวเด็กด้วยการเลียนแบบ

ผู้บริหาร กล่าวว่า "หากครูเชื่อว่าเด็กคนนี้พัฒนาได้ และครูมีจิตเมตตาครูจะหาหนทางที่จะพัฒนาเด็ก เพราะฉะนั้นหน้าที่ของครูอนุบาลจะไม่ใช่มุ่งเชี่ยวชาญด้านใดด้านหนึ่ง ครูเปรียบเสมือนแม่ผู้ที่ทำหน้าที่เสริมต่อจากพ่อแม่ และตัวครูเองยังมีหน้าที่ต้องพัฒนาตนเองไปพร้อมกับการพัฒนาเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กได้เห็นประสบการณ์ของคนที่ดีกว่าเป็นประสบการณ์ของ

คนที่ต้องการความช่วยเหลือ เกิดการแก้ไขสิ่งบกพร่องบางอย่างที่มีความหมายและสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน”

3.1) ครูผู้ทำหน้าที่เปรียบเสมือนแม่ที่ดูแลลูกด้วยความรัก ความอบอุ่น ผ่านประสบการณ์ความรู้สึกจากการสัมผัส (Touch) ที่ทำให้เด็กไม่พลาดกลัว ความมีชีวิตชีวา (Life) ทำให้เด็กรู้จักความสุขแจ่มใส การเคลื่อนไหว (Movement) ที่เหมาะสม ทำให้เด็กรู้สึกอิสระและความรู้สึกสมดุล (Balance) ทำให้เด็กปลอดภัยและสงบ ความรู้สึกเหล่านี้หากเด็กได้รับมากพอจะเป็นพื้นฐานที่ดีสำหรับการสร้างสมดุลในจิตใจของเด็ก

3.2) การพัฒนาเด็กทั้งกายและจิตวิญญาณไปพร้อมกัน ครูให้ความช่วยเหลือเด็กโดยให้ความสำคัญกับความสมดุลของร่างกาย พร้อมการดูแลจิตใจให้เบิกบานเด็กที่มีปัญหาการพูดและในขณะที่เดียวกันร่างกายก็ไม่สมดุล ครูจะให้ความช่วยเหลือเด็กในด้านร่างกายและดูแลจิตใจเด็กไปพร้อมกันผ่านการทำงานในชีวิตประจำวันให้เด็กได้เคลื่อนไหวแขนและขา เช่น เด็กมีลักษณะการเดินขากาง เวลาเดินจะชูมือขึ้นเหมือนอุ้มลูกโป่ง และน้ำลายยืด ครูจะให้ความช่วยเหลือโดยให้หยิบหรือถือของเดินไปที่ต่างๆ เพื่อช่วยครูทำงาน และเมื่อเด็กสามารถควบคุมร่างกายได้สมดุลมากขึ้น มือ แขน ขา ทำงานได้อย่างมั่นคง พร้อมทั้งดูแลเด็กให้มีจิตใจเบิกบานมีความรักให้เด็ก ดูแลเด็กเหมือนเด็กปกติคนหนึ่ง การพัฒนาเรื่องการพูดจะตามมา เนื่องจากเด็กได้เห็นแบบอย่าง เกิดการซึมซับและเรียนรู้อยู่ในทุกวัน

3.3) การพัฒนาเด็กที่มีจังหวะที่เหมาะสมโดยไม่ดึงเด็กออกจากสังคมหรือกลุ่ม ครูปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กด้วยความเข้าใจในเด็กและความต้องการของเด็ก ผ่านกิจกรรมประจำวันต่าง ๆ ด้วยการร่วมเล่นและปฏิบัติอย่างกลมกลืนกับธรรมชาติของเด็ก เช่น เด็กที่มีการเดินไม่สมดุลเดินด้วยปลายเท้า เมื่อถึงเวลาที่เด็กไปเล่นที่สนาม ครูให้ถอดรองเท้าและครูก็ถอดรองเท้าด้วย ครูและเด็กร่วมกันเล่นกระต่ายกระโดดในสนามหญ้า วิ่งขึ้นลงเนินเขาด้วยความสนุกสนานแต่วัตถุประสงค์ของครูคือ ต้องการให้เด็กหาจุดศูนย์ถ่วงของตัวเอง และมีความสมดุลในการเดินที่ดีขึ้น

3.4) การให้โอกาสในการพัฒนา

(1) การมองเด็กทุกคนอย่างเป็นธรรมในการให้โอกาสเด็กทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษที่จะมาอยู่ร่วมกันโดยครูไม่ปิดกั้นเด็กตามกำลังที่ครูจะรับได้ เพื่อให้ประสบการณ์ของคนที่พร้อมกว่าเป็นประสบการณ์ของคนที่ต้องการความช่วยเหลือ เกิดการอยู่ร่วมกัน เลียนแบบกัน และเกิดการแก้ไขสิ่งบกพร่องบางอย่างในชีวิตประจำวัน หน้าที่ของครูคือ การเปิดโอกาสให้เด็กทุกคน และมองเด็กอย่างเท่าเทียม

(2) การให้โอกาสเด็กได้เรียนรู้จากกันและกันและเอื้ออาศัยกัน เมื่อครูมีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วมอยู่ในห้องเรียน การดำเนินไปของชั้นเรียนต้องเป็นไปอย่างระมัดระวังเพื่อให้ทุกคนก้าวไปด้วยกัน การจัดการชั้นเรียนที่ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้ช่วยเหลือเอื้ออาศัยกันเกิดการเรียนรู้จากกันและกันระหว่างเด็กปกติ และเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ บทบาทครูที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ช่วยเหลือกัน ซึ่งช่วยให้เกิดความสมดุลในชั้นเรียน เด็กที่มีความพร้อมมากจะเป็นหลักของชั้นเรียนช่วยเหลือคนที่อ่อนแอกว่า ในขณะที่เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษก็จะช่วยให้เด็กปกติสมดุล ทั้งนี้ครูจะต้องรู้จักเด็กทุกคน เช่น มีเด็กปกติที่ทำงานต่างๆ รวดเร็วเกินไป และเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้า รูปร่างอ้วน เชื่องช้า ไม่ชอบเคลื่อนไหว ครูรู้ว่าเมื่อต้องช่วยเหลือเพื่อนที่ช้า เด็กคนที่ทำอะไรเร็วเกินไปจะทำอะไรเร็วๆ เช่น เดิมไม่ได้ เพราะต้องคอยเพื่อนที่ช้า ครูจึงให้เด็กที่เร็วช่วยเหลือเพื่อนที่ช้าและในขณะที่เด็กที่ช้าก็ช่วยให้เด็กที่เร็วช้าลง ถ้าไม่มีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษในชั้นเรียนที่จะช่วยเด็กปกติที่เร็วเกินไป ห้องเรียนจะขาดความสมดุล ในชั้นเรียนที่ครูรู้จักเด็กอย่างแท้จริงและจับคู่เด็กได้เหมาะสมจะช่วยให้ทุกคนในชั้นเรียนก้าวไปด้วยกันเกิดการเอื้ออาศัยกันและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และเกิดความสมดุลขึ้นในชั้นเรียน

(3) การให้โอกาสเด็กได้พัฒนาจากตัวเด็กเอง เป็นการให้โอกาสในแง่ประสบการณ์ชีวิตในการพัฒนาจากตัวเด็กเองโดยครูไม่เข้าไปแทรกแซงในชั้นเรียนที่มีเด็กที่มีความสามารถแตกต่างกันอยู่ร่วมกัน การให้โอกาสเด็กที่เด็กจะพัฒนาตนเองในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันโดยให้โอกาสเด็กได้เรียนรู้จากการมองเพื่อจะได้เลียนแบบและก้าวหน้า การได้สังเกตเด็กที่เก่งกว่าจะกระตุ้นให้เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษอยากจะทำงาน เพราะฉะนั้นจากความสามารถที่แตกต่างกัน และความมุ่งมั่นตั้งใจในการทำงานจากคนที่แข็งแรงกว่าจะกระตุ้นเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษกระตุ้นตนเองขึ้นมา ครูเป็นผู้ที่ช่วยให้เด็กอยู่ด้วยกัน และเปิดโอกาสให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาจากตัวเด็กเอง

(4) การให้โอกาสเด็กได้พบกับความสำเร็จร่วมกันการมีความสำเร็จที่เป็นความสำเร็จโดยรวมของห้องเรียนเป็นผลสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการทำงานร่วมกัน ซึ่งเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษอาจทำไม่ได้หรือไม่ชอบที่จะทำ ครูจะต้องรู้จักผู้เรียนทุกคน แล้วครูจะรู้ว่า ณ เวลานั้นครูควรจะมีบทบาทช่วยเหลือเด็กอย่างไร เช่น จากการทำกิจกรรมปลูกผักเป็นผลงานที่เด็กทำร่วมกัน เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษไม่สามารถพินดินได้และไม่ชอบ แต่ครูชักชวนให้เด็กทำอย่างอื่นคือรดน้ำแปลงผัก หากอยากพรวนดินครูจะช่วยเหลือนิดหน่อยโดยไม่ผลักดันให้เด็กต้องทำขณะที่เด็กปกติครูไม่ต้องช่วย เด็กปกติมีพลังมากมายที่จะทำงานต่าง ๆ ครูจะช่วยเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ผลงานนี้เหมือนกับว่าทุกคนมาอยู่ร่วมกันและร่วมกันทำให้ประสบผลสำเร็จ สุดท้ายเด็กทุกคนจะได้กินผักที่ทุกคนร่วมกันทำ

(5) การให้โอกาสเด็กได้สร้างสังคมแบ่งปันพึ่งพา การยอมรับซึ่งกันและกันของเด็กและอยู่ร่วมกันภายใต้สังคมแบ่งปันพึ่งพาอย่างแท้จริง โดยครูเป็นผู้สังเกตและรอจังหวะว่าสักวันหนึ่งเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษจะพร้อมเข้าสังคมด้วยตัวของเขาเอง และเด็กปกติยอมรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษอย่างแท้จริง ครูจะไม่เข้าไปแทรกแซงและยุ่งยากกับสิทธิเสรีภาพของเด็ก หากครูพาเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเข้าไปอยู่ร่วมกับเด็กปกติและบอกให้เด็กปกติยอมรับเป็นเพื่อน การปฏิบัติเช่นนี้ไม่ได้ทำให้เด็กปกติยอมรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษอย่างแท้จริง เด็กไม่ได้เกิดการยอมรับด้วยตัวของเด็กเอง ดังนั้นครูจะสังเกตเปิดโอกาสให้เด็กเล่น และจัดสรรสิ่งที่จะช่วยให้เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษพัฒนาตนเองขึ้นมาอย่างถูกจังหวะ และเกิดการช่วยเหลือพึ่งพาอย่างเป็นธรรมชาติ หากครูรอคอย เปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเล่น สร้างความพร้อมและเรียนรู้ที่จะเล่นและเข้าสังคมกับเพื่อนอย่างถูกจังหวะ สังคมแบ่งปันพึ่งพาจะเกิดขึ้นอย่างแท้จริง

2.4.3 การประสานงาน

1) บทบาทของโรงเรียนในการประสานงานกับผู้ปกครอง

1.1) การประสานงานเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจกับผู้ปกครองตั้งแต่วัยแรกเข้า โรงเรียนดวงจันทร์เน้นการทำงานเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจกับผู้ปกครองเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด และการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือเด็กดังนี้คือ

(1) เหตุผลของการรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วม เนื่องจากเมื่อเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเข้ามาเรียนร่วมกับเด็กปกติจะส่งผลดีให้แก่เด็กปกติได้ตระหนักรู้ที่จะดูแลและช่วยเหลือผู้อื่น เป็นการพัฒนาและปลูกฝังความรักความเมตตาให้แก่เด็ก หากเด็กปกติมีโอกาสได้อยู่ในสภาพแวดล้อมซึ่งมีเด็กที่แตกต่างมาก ๆ จะทำให้เด็กได้ประสบการณ์ที่จะช่วยเหลือมีความรักความเมตตาประสบการณ์ของความแตกต่างที่หลากหลายจะช่วยพัฒนามนุษย์ให้มีความเป็นมนุษย์ที่ดี

(2) ความเชื่อพื้นฐานที่ครูมีต่อเด็ก การทำความเข้าใจกับผู้ปกครองถึงลักษณะของเด็กที่ได้รับการประเมินจากแพทย์ ตามความเชื่อพื้นฐานที่ครูมีต่อเด็ก เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการกำหนดแนวทางในการพัฒนาเด็กที่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

ผู้บริหาร กล่าวว่า “...ความเชื่อพื้นฐานที่ครูมีต่อเด็ก ครูเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีกายและจิตวิญญาณที่สามารถพัฒนาได้ ครูดูแลเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเป็นเด็กปกติคนหนึ่ง การพัฒนาเด็กนั้นขึ้นอยู่กับ การให้โอกาสและสิ่งแวดลอมที่ครูหรือผู้ใกล้ชิดกับเด็กจะจัดประสบการณ์และนำเสนอให้เด็ก หากสิ่งที่จัดให้เด็กเป็นไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว เด็กจะพัฒนาขึ้นได้”

(3) การสร้างความเข้าใจระหว่างกัน

การให้โอกาสในการศึกษากันและกันระหว่างครู และผู้ปกครอง ก่อนนำลูกเข้าเรียนร่วมเต็มเวลา ผู้บริหารเป็นเหมือนสะพานเชื่อมและคอยให้คำปรึกษาแก่ครู ผู้ปกครองจะพูดคุยกับครูโดยตรง ครูและผู้ปกครองจะได้สื่อสารเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันในลักษณะของเด็กและสิ่งที่ครูสามารถช่วยเหลือเด็กได้ ผู้ปกครองได้เรียนรู้ถึงกิจวัตรประจำวันที่ถูกจะได้ทำเมื่อมาโรงเรียน โดยช่วงแรกจะให้โอกาสในการศึกษากันระหว่างผู้ปกครองและครู โดยในหนึ่งอาทิตย์จะมา 1 ครั้ง และค่อยๆ เพิ่มช่วงเวลา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครู ซึ่งครูอาจให้โอกาสประมาณ 5 – 7 ครั้ง เมื่อใดก็ตามที่ไม่มีผู้ใหญ่มาจากที่บ้านครูจะมีบทบาทหน้าที่กับเด็กเต็มที การมาในแต่ละช่วงผู้ปกครองจะอยู่ด้วยหรือไม่แล้วแต่กรณีบางคนที่เด็กติดพ่อแม่มากเกินไปจะให้ผู้ปกครองอยู่ในระดับที่พ่อแม่ไว้ใจครู เด็กไว้ใจครูและรู้ว่าที่โรงเรียนทำอะไร

1.2) การประสานงานกับผู้ปกครอง เนื่องจากโรงเรียนมีเป้าหมายในการสร้างชุมชนให้เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง สิ่งที่เกิดขึ้นในชุมชนเหล่านี้จะถ่ายทอดไปสู่เด็กเพราะเด็กในวัยนี้เรียนรู้จากการเลียนแบบและทำตาม ผู้ปกครองคือบุคคลหนึ่งในชุมชนที่จะร่วมกันพัฒนาและเป็นแบบอย่างแก่เด็กการประสานงานเพื่อสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองจึงเป็นงานหนึ่งในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มโดยมีแนวทางในการปฏิบัติ ดังนี้คือ

(1) การติดต่อสื่อสารทางเอกสาร ทางโรงเรียนมีการจัดทำเอกสารเพื่อใช้ในการสื่อสารและให้ความรู้ผู้ปกครองโดย ก) จดหมายข่าวเพื่อแจ้งข่าวหรือเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ข) จุลสารโรงเรียนเป็นเอกสารรายเดือนที่จัดทำเป็นรูปเล่มเพื่อให้ผู้ปกครองรับทราบเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพลง บทกลอน การแจ้งข่าวสำคัญในช่วงเดือนนั้น และมีบทความที่ให้ความรู้เกี่ยวกับมนุษยปรัชญา รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ค) เอกสารให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับแนวการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเพื่อให้ผู้ปกครองอ่านก่อนตัดสินใจที่จะให้เด็กเข้าเรียนที่โรงเรียน ง) การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่ตัดสินใจให้ลูกเรียนในโรงเรียนนี้ ความคิดและความเข้าใจของผู้ปกครองที่มีต่อโรงเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้ความรู้แก่ผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

(2) การประชุมผู้ปกครอง โรงเรียนมีการจัดประชุมผู้ปกครองภาคการศึกษาละ 1 ครั้ง มีการจัดกิจกรรมศิลปะซึ่งเป็นกิจกรรมที่เด็กทำขณะอยู่ที่โรงเรียน เช่น การทำสีน้ำ การร้อยดอกไม้ การปั้น และผู้บริหารจะสนทนากับผู้ปกครองเกี่ยวกับแนวคิดของโรงเรียนรูปแบบการจัดการเรียนการสอน พัฒนาการของเด็กโดยนำความรู้ไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์ตรงในการสอนเด็ก และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองซักถามปัญหาเพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน

(3) การทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมและงานต่างๆ ของโรงเรียน สร้างความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน เกิดความเข้าใจร่วมกัน ในการพัฒนาเด็กและพัฒนาตนเองเพื่อเป็นแบบอย่างการเรียนรู้ของเด็ก

(3.1) โรงเรียนได้จัดทำกิจกรรมวันเสาร์ สำหรับครอบครัวเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษโดยเฉพาะ เป็นการทำกิจกรรมร่วมกันระหว่าง ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครองและเด็ก ซึ่งกิจกรรมนี้เปรียบเสมือนเป็นสะพานเชื่อมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกัน และสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง สร้างความเข้าใจร่วมกัน กล่าวคือ ก) ผู้ปกครองที่มีลูกเป็นเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเหมือนกันได้พบปะพูดคุยกัน แลกเปลี่ยนความคิดร่วมกันปรึกษาปัญหาซึ่งจะเป็นการดีกว่าเลี้ยงดูลูกตามลำพัง ข) ครูและผู้ปกครองได้ทำงานร่วมกันเกิดความเข้าใจกันและกันในฐานะผู้ร่วมกำหนดทางชีวิตให้แก่เด็กเพื่อพัฒนาตนเอง พ่อแม่ และครูร่วมมือกันเป็นแบบอย่างที่ดีช่วยให้เด็กเกิดความมั่นคงภายใน

การจัดกิจกรรมวันเสาร์เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้เป็นรูปแบบครอบครัวเปิดโอกาสให้เด็กปกติที่เป็นพี่น้องสามารถมาร่วมกิจกรรมได้ ครูและเด็กร่วมกันทำกิจกรรมซึ่งเหมือนกับกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นการเพิ่มประสบการณ์ให้แก่เด็กด้วยการดูแลจากครูที่มีความชำนาญเป็นพิเศษ และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือการทำงานในชั้นเรียนด้วย ส่วนผู้บริหารจะทำกิจกรรมร่วมกับผู้ปกครองเพื่อให้ความรู้แก่ผู้ปกครองโดยจัดกิจกรรมเย็บผ้าเช็ดโต๊ะ ทำตุ๊กตาให้ลูก การทำกิจกรรมร่วมกันเป็นจุดเชื่อมให้ผู้ปกครองได้พบปะและพูดคุยกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน พร้อมกันนั้นผู้บริหารจะให้ความรู้ ชี้แนะมุมมองที่สร้างสรรค์ หลักในการปฏิบัติและพัฒนาลูกโดยให้ความสนใจกับชีวิตประจำวัน

(3.2) การจัดกิจกรรมแฟมมีลีเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองที่มีเวลารว่างเข้ามาทำงานและทำกิจกรรมร่วมกันในโรงเรียน โดยเริ่มจากผู้บริหารเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมต่างๆ แต่ในปัจจุบันผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษที่เคยเรียนที่โรงเรียนเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม ได้แก่การทำกิจกรรมเย็บตุ๊กตาในวันพุธ และกิจกรรมดนตรีไทยในทุกวันพฤหัสบดี

(4) การจัดกิจกรรมที่ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในชั้นเรียน การจัดงานวันเกิดให้เด็กทุกคน โดยครูจะนัดหมายผู้ปกครองเข้ามาร่วมทำเค้กวันเกิดกับลูกและเข้าร่วมกิจกรรมวันเกิดของเด็กในห้องเรียน ซึ่งการจัดกิจกรรมนี้ครูจะมอบของขวัญที่ครูทำให้เด็กและในวันนั้นเด็กจะเรียนรู้ถึงการทำอะไรขึ้นเองเพื่อแบ่งปันผู้อื่น

(5) การจัดกิจกรรมที่ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมกับโรงเรียนได้แก่ การจัดงานวันลอยกระทง การจัดงานวันครอบครัว การเข้าค่ายที่โรงเรียนโดยผู้ปกครองจะมาร่วมกิจกรรมก่อนที่เด็กจะเข้านอนที่โรงเรียน และการจัดงานวันอำลา การจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรม

เป็นกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ผู้ปกครองจะเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่นนำอาหารมารับประทานร่วมกัน ผู้ปกครองและเด็กได้ทำงานร่วมกัน และการที่ผู้ปกครองได้มามีส่วนร่วมรับรู้ความสำเร็จของลูก

2) บทบาทผู้ปกครองในการประสานงานกับทางโรงเรียน

ผู้ปกครองเป็นบุคคลหนึ่งในชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่จะร่วมกันพัฒนาและเป็นแบบอย่างการเรียนรู้ของเด็ก การทำงานร่วมกับผู้ปกครองเป็นสิ่งสำคัญเพื่อพัฒนาเด็กให้เด็กเติบโตและมีความสุข ซึ่งผู้ปกครองแสดงให้เห็นถึงบทบาทของตนต่อการเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการต่าง ๆ ดังนี้คือ

2.1) การเรียนรู้ธรรมชาติของเด็กและการพัฒนาเด็กตามแนวคิด

มนุษย์ปรัชญาโดยโรงเรียนเป็นผู้ให้ความรู้และผู้ปกครองเป็นผู้ศึกษา เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับแนวคิดและการจัดการเรียนการสอน โดยการจัดทำเอกสารต่างๆ และจุลสารซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน การให้ความรู้แก่ผู้ปกครองตามแนวคิดมนุษย์ปรัชญา ข่าวสารความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในโรงเรียน การจัดอบรมต่างๆ ผู้ปกครองทุกคนสนใจอ่านเอกสาร หรือจุลสารที่โรงเรียนจัดขึ้นมีความกระตือรือร้นที่จะติดตามข่าวสารการอบรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกเดือน

2.2) การเข้าร่วมประชุมปฐมนิเทศ ผู้ปกครองทุกคนเข้าร่วมประชุมเพื่อรับรู้บทบาทของตนในการมีส่วนร่วมพัฒนาเด็กตามแนวการจัดการศึกษาของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งการเข้ากลุ่มศึกษาประจำเดือนที่ผู้ปกครองทุกคนจะคอยติดตามข่าวสารการจัดกลุ่มศึกษาและพยายามเข้าร่วมกิจกรรมในทุกครั้ง

2.3) การเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเด็ก โดยผู้ปกครองทุกคนติดต่อสื่อสารกับครูอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการหลังเลิกเรียนหรือนัดหมายพูดคุยเป็นการส่วนตัวเป็นการพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลพฤติกรรมเด็กหรือปัญหาของเด็ก ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ช่วยให้ครูรู้จักเด็กช่วยในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนและการจัดการชั้นเรียนให้ดำเนินไปพร้อมกัน

2.4) การเข้ามีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน ในกิจกรรมการจัดงานวันเกิดให้ลูก ผู้ปกครองเข้าร่วมทำเค้กวันเกิดกับลูกและร่วมกิจกรรมวันเกิดของลูกในชั้นเรียน

2.5) การเข้ามีส่วนร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน ได้แก่ กิจกรรมครอบครัว กิจกรรมวันลอยกระทง กิจกรรมวันเกิดของโรงเรียน และการจัดงานวันอำลาโดยผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การนำอาหารมารับประทานร่วมกัน ผู้ปกครองและเด็กได้ทำงานร่วมกัน และผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมรับรู้ความสำเร็จของลูก

2.6) การเข้ามีส่วนร่วมกับการกิจกรรมที่จัดสำหรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นในวันเสาร์ โดยกิจกรรมนี้จัดขึ้นในรูปแบบครอบครัว ประกอบด้วย ก) การให้ความรู้กับผู้ปกครอง ข) การจัดกิจกรรมให้เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษโดยครูที่มีความชำนาญ และ ค) เปิดโอกาสให้กับพี่น้องของเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษมาร่วมกิจกรรมด้วย

2.4.4 การประเมินพัฒนาการ

เนื่องจากโรงเรียนดวงจันทร์จัดการศึกษาตามแนวคิดมนุษยปรัชญา การประเมินพัฒนาการเด็กเป็นการปฏิบัติเพื่อจะทำให้ค้นพบแนวทางที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในการคิดแก้ปัญหา การปฏิบัติต่อเด็กได้อย่างเหมาะสม การมองและวินิจฉัยเด็กโดยการสังเกตเด็กอย่างละเอียดรอบคอบ ด้วยการทำงานร่วมกันระหว่างผู้บริหาร ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และครูท่านอื่นๆ ในการสังเกตเด็กซึ่งจะทำให้ได้มุมมองที่แตกต่างกันของแต่ละคน เพื่อนำไปสู่การค้นหาแนวทางในการพัฒนาเด็กให้เกิดความสมดุลทั้งกายและจิตใจ

การให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มตามขั้นตอนดังกล่าวนี้ปฏิบัติโดยยึดหลักตามแนวคิดมนุษยปรัชญาที่มีความเชื่อว่า เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษในช่วงปฐมวัยคือเด็กปกติคนหนึ่งที่จะพัฒนาเหมือนกับเด็กปกติทั่วไป ธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กคือ การเรียนรู้จากการเลียนแบบ และอยู่ในช่วงวัยที่ต้องได้รับการพัฒนาทั้งร่างกายและจิตวิญญาณไปพร้อมกัน การเรียนรู้ของเด็กจะเกิดขึ้นจากการมีแบบอย่างและสภาพแวดล้อมที่ดี ไม่ว่าใครก็ตามที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กคนนั้นด้วย ดังนั้นโรงเรียนดวงจันทร์จึงให้ความสำคัญกับครู ผู้ปกครอง และบุคคลซึ่งใกล้ชิดเด็กที่จะพัฒนาตนเองเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก ซึ่งการเลียนแบบนี้เชื่อว่าเด็กเลียนแบบเข้าไปถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ที่เด็กปฏิสัมพันธ์ด้วย

2.5 วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด

2.5.1 การให้ความช่วยเหลือโดยครู

1) บริบทชีวิตประจำวัน การให้ความช่วยเหลือด้านการพูดเป็นการใช้ภาษาที่ครูใช้ปกติในชีวิตประจำวันที่มีความชัดเจน ครูเชื่อมั่นว่าภาษาที่ใช้กันปกติจะมีการแสดงอาการที่สะท้อนการใช้ภาษาตามปกติในสังคม และเด็กสามารถเข้าใจได้ในสังคมทั่วไปโดยไม่มี การตัดทอนหรือเพิ่มเติมให้มากขึ้นซึ่งอาจทำให้เด็กไม่เข้าใจ ครูจะต้องให้ข้อเท็จจริงแก่เด็กให้มากที่สุด

2) บริบทการจัดการเรียนการสอน ครูใช้ภาษาอย่างมีศิลปะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้นิทานและคำประพันธ์เพื่อให้เด็กได้สัมผัสอารมณ์ความรู้สึกที่สามารถสื่อ

จากครูผ่านภาษา ใช้เทพนิยายเป็นสื่อเพราะเทพนิยายแฝงภูมิปัญญาและความจริงทางจิตใจที่เห็นภาพได้ โดยครูจะเล่านิทานปากเปล่าอาจเล่นนิ้วมือหรือหุ่นง่ายๆ ประกอบและจะไม่ใช้สื่อมากนักจำกัดจินตนาการของเด็ก ภาษาพูดของครูจะกระตุ้นให้เด็กสร้างจินตนาการภายในใจแต่ละคน เด็กจะซึมซับเรื่องราวของเทพนิยายผ่านภาษาที่ไพเราะ จังหวะ การเล่าที่นุ่มนวล ความประทับใจ ในสิ่งที่ตั้งถามที่ได้ยินได้ฟังจะฝังลึกในดวงจิตของเด็กไปจนโต นอกจากการเล่านิทานครูจะจัดแสดงละครหุ่นเป็นครั้งคราว บางครั้งเด็กก็ร่วมเล่านิทานหรือแสดงละครหุ่นกับครู

บทบาทครูในการให้ความช่วยเหลือเด็ก ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการพัฒนาและการเรียนรู้ของมนุษย์ตามความเชื่อพื้นฐานทางมนุษยปรัชญา สิ่งนี้จะอยู่ในจิตสำนึกของครู ความสามารถในการสอนจะเกิดขึ้นได้ เมื่อครูมีความรู้ความเข้าใจในเด็กทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ การพัฒนาตัวเอง และการมองเด็กอย่างละเอียด รอบคอบ จะทำให้โอกาสที่เหมาะสมเกิดขึ้น ซึ่งการให้โอกาสเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ครูคือผู้สังเกตการณ์ รอโอกาส เปิดโอกาสและจัดสรรสิ่งที่จะให้โอกาสแก่เด็กให้เด็กได้พัฒนาตนเองขึ้นมาด้วยจังหวะที่เหมาะสม การให้โอกาสอย่างเป็นทางการที่สุดเป็นการให้อย่างเท่าเทียมจะทำให้เด็กทุกคนสามารถพัฒนาและมีความสุขจากความเชื่อในกระบวนการพัฒนาและการเรียนรู้ของมนุษย์ดังกล่าวจึงมีผลต่อบทบาทของครูในการให้ความช่วยเหลือเด็ก

2.5.2 การให้ความช่วยเหลือโดยผู้ปกครอง

การส่งเสริมเพิ่มเติมที่บ้าน โดยผู้ปกครองทุกท่านปฏิบัติในการส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูดผ่านการพูดคุยกับเด็กในชีวิตประจำวัน ผู้ปกครองส่วนใหญ่ปฏิบัติตามคำแนะนำของครูที่ชี้แนะว่าเด็กควรได้รับการพัฒนาในด้านใด และปฏิบัติอย่างไร เช่น เด็กที่กลัวมดหรือแมลงจะพาเด็กออกกำลังและให้เด็กได้เคลื่อนไหวมากๆ ผ่านกิจกรรมในชีวิตประจำวัน โดยมีพ่อแม่เป็นแบบอย่าง เด็กจะเรียนรู้จากสิ่งที่พ่อแม่ปฏิบัติและทำผ่านกิจกรรมการงานภายในบ้าน